
**“Hak sahibi
sultandır!”**

Ali BULAÇ'IN SAVUNMA METNİ

Annem derdi ki:
"Hak sahibi sultandır!"
(Sahibu'l hak Sultanun!)

Dedim ki: Hak sahibini sultan yapan nedir?

Dedi ki: Her hak sahibine hakkını veren adalet!

Dedim ki: Neden?

Dedi ki: Çünkü saltanat güç sahibi olmak ve güç kullanmaktır. Hakkı adalet verince güç hakta kalır. Hakkına sahip olan sultan olur.

Dedim ki: Herkes hakkını ihkak-ı hak yoluyla alsaydı, olmaz mı?

Dedi ki: Adil hakim ve hakem olmazsa güç şerir ve zorbaların eline geçer; zayıflar, ezilir, hak ve hukuk zayı olur. Böylesi durumlarda tek bir kişi veya bir zümre sultan olur.

Dedim ki: Hakimin Hak ve halk nezdindeki mertebesi nedir?

Dedi ki: Rıza makamıdır. Hak hakimden razı olur. Halk da ona ve kanunlara itimat ettiği için rıza ile itaat eder. Her sınıftan insan, işleri adalet üzere yürüdüğünden Hukuk'u korur, Hak'ka şükreder.

- A) GİRİŞ
1) Haklarına Erişimi Kısıtlanmış Şüphelinin Savunması
2) Suçlamaları Kendisi Çökerten Savcı İddianamesi
- B) BİR MECAZ OLARAK “TERÖR VE TERÖRİST”
C) DEVLET NEZDİNDE FETÖ VE MGK KARARLARI
1) Yargı Kararı Şartı
2) Terör Örgütü Üyeliğinin Kriterleri
3) Cebir ve Şiddet Unsuru
4) Bilerek ve İsteyerek
- D) NEDEN FARK EDEMEDİM? KİMLER FARK ETMELİYDİ?
1) FETÖ’ye İnananlar ve Onu Övenler
2) Fark edemeyenler
3) Benim Tutumum
4) “Allah için hizmetten iktidar için darbeye”
5) Siyasi Ayak
- E) 17/25 ARALIK
1) “Yanımızda durmadın!”
2) 17/25 Aralık’a Bakışım-Tutumum
3) Sonuç
- F) AK PARTİ ELEŞTİRİSİ
1) Ak Parti’ye Dört Temel Eleştiri
2) Ak Parti’ye Desteğim
3) Gazete ve Grup ile Görüş Ayrılıklarım
- G) İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ
H) ZAMAN’DA NİÇİN KALMAYA DEVAM ETTİM?
1) Zaman ve Yeni Şafak
2) Transfer Teklifi
3) Yazdığım Dergiler
4) Program Yaptığım TV Kanalları
5) İnternet Siteleri
6) Gazetelerde Köşe Yazarlığı
7) Devlet Bana Tuzak Mı Kurdu?
8) Hepimiz Eşit Değil Miyiz?
- I) REFERANSLAR
J) DARBE VE KİŞİSEL KANAATİM
1) Neden Açıklama Yapılmadı, Yalanlanmadı?
2) İstesem de Örgüt Beni Üye Almaz
3) Örgüte Yardım
4) Benim Suçum Ne?
a) Anayasal suç
b) Algı oluşturmak
c) Darbeye zemin hazırlamak
- K) İki İrade
L) TUTUKLULUĞUMUN GEREKÇESİ VE UYDURMA DELİLLER
1) Bana Ait Olmayan Cümleler
2) Uydurma Cümle ile Sahte Delil
- M) MÜEBBET HAPİSLİK YAZILAR
1) Kılıç Metaforu
2) Suç Delili Gösterilen Yazılar
a) Ağlatmayalım
b) Muhafazakâr Zihnin Trajedisi
c) Tume’nin Suçu
d) Başbakan’ın Açıklamaları/İzlenimler
e) Kalıcı Hasar
f) Kolektif Ceza
- N) SAVCININ İTİRAFI: “YAZILARDA SUÇ UNSURUNA RASTLANMAMIŞ!”
O) SONUÇ: ADALET Mİ MÜLK İÇİN, MÜLK MÜ ADALET İÇİNDİR?

Sn. Başkan
Sn. Üyeler
Sn. Savcım

Savunmama başlamadan evvel sizi ve salonda bulunan herkesi saygıyla selamlıyorum.

A) GİRİŞ

Bugün burada “FETÖ Terör Örgütü’ne Üye Olmak” ve “15 Temmuz 2016 hain darbe teşebbüsüne zemin hazırlamak ve bu yönde algı oluşturmak” suçlamasıyla yargılanıyorum.

Benim için istenen ceza 15 yıl + 3’er kez ağırlaştırılmış müebbet hapis. Demek ki idam cezası kaldırılmasaydı yine 15 yıl + 3’er kez idamla yargılanıyor olacaktım.

Adalet denen sabır taşı çatlamıyorsa ilahi inayet sonucudur. Çünkü 6 yazısına yapılan atıfla bir yazarı için istenen ceza ile 15 Temmuz’u planlayan ve o gece 249 insanı şehit edenler için de tamına aynı ceza isteniyor.

Bir yazarı sivil yerleşim alanlarını bombalayan, kalabalıklara ateş açanlarla aynı cezaya çarptırma talebinde bulunan Sn. Savcının bu talebi elbette tarihe geçecektir ve mutlaka burada değilse de Mahkeme-i Kübra’da hayatını İslam’ın barış, adalet, özgürlük ve bir arada yaşama ideali üzerine bina etmiş bir yazara “Hangi suçtan dolayı” bu cezayı istedin?” diye sorulacaktır. (81/Tekvir, 9)”

14 aydır tutukluyum. 66 yaşındayım. Kalbimin 4 damarı değişti. Stentim var. Kalp, şeker, tansiyon, guatr ve prostat olmak üzere 5 kronik hastalıkla boğuşuyorum. Tecrit edilmiş vaziyette başkalarıyla koridorlarda değil selamlaşmak, göz temasının dahi yasak olduğu, son derece gayri insani şartlarda neredeyse torunum yaşındaki memurlarca 9. Kısımda zevkle aşağılanan –elbette hepsi değil- ve “denetimli serbestlik” adlı cevazla affedilen katillerle hırsızların, yankesici ve kaçakçıların boşalttığı bir hapisanede, Türkiye’nin en korunaklı Silivri Cezaevi’nde yatıyorum.

14 aydır ne savcı yüzü gördüm ne bir mahkemeye çıktım. Bugün savunmamı yapma fırsatı bulduğum için mutluyum.

1) Haklarına Erişimi Kısıtlanmış Şüphelinin Savunması

“Savunma hakkı kutsaldır” deniyor. Savunma olmadan yargı olmaz. Öyle ki Adem’e secde etmeyi reddederek Allah’ın emrine isyan eden Şeytan’a dahi yüce Allah:

- Neden secde etmedin? deyip kendini savunmasını istedi.

Kendimi savunacağım. Ama bilmelisiniz ki:

1) Doğru dürüst hukuki yardım alma imkanlarından mahrum

2) Avukatımla son derece kısıtlı görüşebildiğim kadarıyla; yanımızda memur ve bizi kaydeden kamera karşısında; bazen sadece 10 dakika görüşerek; avukatımın bana getirdiği bir dokümana ancak 2,5 gün sonra kavuşarak

3) İhtiyacım olan bilgi kaynaklarına erişmeden

4) Hafızamı zorlayarak bu savunma metnini hazırlamış bulunuyorum.

Eğer bu şartlarda olan bir şüphelinin savunması “adil savunma” kabul edilirse, babamın dediği gibi “Beka’l hak liyevmi’l Hak” yani “hak ve adaletin tecellisi Hak Günü’ne, Ahiret’e kaldı” demektir.

Buna rağmen samimiyetle söylüyorum: Kimseye kırgın veya kızgın değilim. Allah’tan, tutukluluğumu ve çektiğim eziyetleri günahlarımın kefareti ve ahirete yatırım saymasını diliyorum. Bu 14 ay zarfında kendimi hapisanede değil, **manevi bir hastanede** farz edip 66 yılın muhasebesini yapmaya, manevi hastalıklarımı tedavi etmeye çalıştım.

Yarın, ahirette bu celsenin bir daha kurulacağı, hepimizin tekrar ilahi adaletin tecelli edeceği oturumda bir araya geleceğimiz inancı, bilinci ve sorumluluğuyla savunmamı yapmaya çalışacağım.

“Allah, muhakkak ki hâkimlerin hâkimi / hüküm verenlerin en doğru hüküm verenidir.” (95 / Tin, 8)

Kendimi tanıtarak değerli vaktinizi almayacağım. Fikir hayatıyla ilgilenen herkes beni tanır.

Yurt içinde ve yurt dışında hakkımda yapılmış onlarca tez var. Beni yakından tanıyan, bana danışan, mütalaa isteyen, kendilerinden söz etmem veya referans olmam için ricada bulunan bakan, milletvekili ve bürokrat aydınların isimlerini zikretmeye kalkışsam bu birkaç sayfa tutar.

Amerikan Georgetown Üniversitesi ve **Ürdün Stratejik Araştırmalar Enstitüsü’nün** 2009’da küresel düzeyde yürüttükleri bir araştırmaya göre “**İslam Dünyasında En Etkin 500 Yazar ve Fikir İnsanı**” arasında yer almaktayım.

Yayınlanmış ve her biri 3-5 baskı yapan 24 kitabım, 33 senedir elden ele dolaşan Kuran'ı Kerim Mealim ve tutuklanmadan 1 ay önce yayınlanan 7 ciltlik Kur'an Tefsirim var.

Hem İslami ilimler hem sosyal bilimler okudum. Yüksek İslam Enstitüsü (1975), İstanbul Üniversitesi Sosyoloji Bölümü mezunuyum. (1980)

Sosyal bilimler aracılığıyla "**olani**" tanımaya ve anlamaya; İslami ilimler aracılığıyla da "**olması gereken**" hakkında gücüm nispetinde doğru hüküm vermeye çalışıyorum.

Bilinç ve fikir sahibi olmaya başladığım 16 yaşımdan beri, ne sağcı-muhafazakâr oldum ne solcu; ne milliyetçiliğe ilgi duydum ne de vahşi kapitalizme!

Hakkımda tez yazarların ortak tespiti benim "**özgürlükçü ve bireysel Müslümanlığı temsil eden, kendine özgü bir İslamcı**" olduğumdur.

İslamcı olmakla gurur duydum. Artık son demlerine geldiğine inandığım ömrümü de, bütün din, mezhep, inanan-inanmayan; etnik ve sosyal gruplar için özgürlük, ahlaki dürüstlük, hak-adalet ve barış içinde bir arada yaşamayı savunan; dini veya laik her türlü otoriter ve totaliter rejime karşı olan bir İslamcı olarak tamamlamak istiyorum.

Bu kısa girişten sonra savunmama geçiyorum. Belirteyim ki savunmamı,

- Gülen Grubu'na ilişkin çeyrek asırlık gözlemlerime;
- 15 Temmuz hain darbe teşebbüsüyle ilgili medyaya yansıyan bilgi ve haberlere;
- Sanık ifadelerine dayandırıyorum.

Elimdeki veriler bunlar; gelecekte ne türden bilgi ve belgeler ortaya çıkar, bilemem. Hükümün ileteli eldeki bilgilerdir; bilgi değişirse hüküm de değişir.

aa) Bu metin şahısla ilgili bir savunmadır. Sadece kendimi savunuyorum. Görüşler, analizler, argümanlar bana aittir. Başkasını veya başkalarını değil kendimi savunuyorum.

bb) Bu savunma metnini adaletli hüküm vereceğine inandığım Mahkeme Heyeti yanında, hakkımda yapılan tezvira ve itiraflara hiç değilse şüphe ile bakanların da dikkatle okumaları ve ona göre hakkımda hüküm vermeleri en büyük dileğimdir.

2) Suçlamaları Kendisi Çökerten Savcı İddianamesi

Haddizatında bana suçlama yönelten Sn. Savcı'nın bu iddianamesine karşı yapılacak bir savunma yok. Ben bir yazarım ve Sn. Savcı benim altı yazıma;

a) Sadece atıfta bulunmakla yetinip hangi cümlelerin suç teşkil ettiğini belirtmemiş.

b) İddianamenin son sahifesinde de (S-60) gayet açık bir biçimde;

aa) Yazılarda "suç unsuruna rastlanmamış"; "yazılarda suç unsuru belirlenmemiş" demiştir.

c) Ancak yine de Sn. Savcı soyut bir "duruş" kavramı kullanarak suçlu olduğumu belirtmiştir. "Duruş"un ceza kanunundaki tarifine ve hangi maddeyle suç sayıldığını bilmiyorum.

Bu durumda bizi 15 Temmuz musibetine getiren olaylar, FETÖ ve AK Parti'ye ilişkin düşünce ve görüşlerimi -her birinin kaynağını göstererek- sizlere arz etmekten başka bana bir yol kalmıyor.

Ben de bunu yapmaya, bu arada Sn. Heyet'inizin bana yönelttiği soruları olursa elbette cevaplamaya çalışacağım.

B) BİR MECAZ OLARAK "TERÖR VE TERÖRİST"

Bilge yönetici Aliya İzzetbegoviç "**Yasaları beğenmesem de değişinceye kadar onlara uyarım**" demişti. Ben de fikri hayatım boyunca devlet ve toplumsal hayat Hukuk'un üstünlüğüne dayalı, Hak ve hakkaniyetten kaynaklanan yasalara kavuşuncaya kadar, beğenmesem de yasalara uydum; ne Anayasa'yı ne yasaları bilerek ve isteyerek ihlal etmedim.

Savunmamın ana kurgusu da, her ne yapmışsam, nerede durmuş ve yazmışsam, mevcut Anayasa ve yasalara uygun olduğunu ortaya koyma esasına dayanmaktadır.

Umarım Sn. Mahkeme üyeleri de, açıkça yazılı olmayan, zamanında yurttaşlara "**yasak**" olarak ilan edilmemiş fiili durum ve gayrimeşru kararlara göre değil, Anayasa'ya ve TBMM'nin yaptığı açık ve somut yasalara göre beni yargırlarlar.

Savunmama suçlandığım "**terör ve terörizm**" kavramlarıyla başlamak istiyorum:

Bilindiği üzere "**terör**"ün üzerinde mutabakata varılmış bir tanımı yok. Benim de paylaştığım genel tanıma göre; herhangi bir düşünce, doktrin, ideoloji, siyasi, dini, mezhebi, etnik, ulusal bir gayenin tahakkukunu gözeterek **masumları hedef alan silahlı her eylem terör eylemidir**. Bu çerçevede din, mezhep, etnik grup, sosyal sınıf veya devlet adına terör yapanlar çıkabilir.

Her terörist eylem suçtur; İslam bakış açısından da büyük günah ve ağır cürümdür. Hiçbir kutsal fikir ve gaye teröre gerekçe teşkil edemez.

Bu açıdan **15 Temmuz**, "bir kalkışma, bir darbe teşebbüsü" olmak yanında yeter şartları havi **tam bir terörist eylemdir**.

İslam adına Batılı veya Doğulu şehir merkezlerinde (Paris, Londra, Madrid, Kabil, Bağdat,

İstanbul vs.) metro, alışveriş merkezleri, eğlence yerlerini bombalayanlar; Şii türbelerini havaya uçuran Sünniler, Sünni mescitlerini havaya uçuran Şii'ler terör yapıyorlar. Terör eylemlerini bireyler ve örgütler yaptığı gibi sivilleri hedef alan devletler de yapar. En büyük terör işgalci devletlerce yürütülür.

Bu çizdiğim tanımsal çerçeveye terör suçunun gerçek-somut yüzüyle ilgilidir.

Siyasetin doğasından kaynaklanan polemik ve mücadelelerden biliyoruz ki, siyasetçiler ifadelerine kuvvet kazandırmak için mübalagaya, bu arada hayli ağır suçlama içeren metafor ve mecazlara başvururlar. "**Hain, hırsız, yalancı, katil**" vs. "**terör ve terörist**" suçlamaları da bu kabilden mecaz ifadelerdir. Gündelik dilde bu mecazları kullanırız. Mesela her istediğini ağlayarak, bağırarak yaptırmak isteyen çocuğa "**terör estiriyor**" deriz. Son zamanlarda "**dampemli kamyon terörü**" kullanılmaya başlandı. Mübalagada kullanılan suçlayıcı ifade ve sıfatların siyasi getirisi varsa da, hukuki karşılığı yoktur. Birkaç örnek vereceğim:

1. **Sn. Recep Tayyip Erdoğan**, Merkez Bankası eski başkanı **Sn. Erdem Başçı'yı** takip ettiği faiz politikası dolayısıyla "**ihamet**" ile suçladığında kimse **Sn. Başçı'nın** gerçekten ihanet içinde olduğu anlamını çıkarmadı. Sn. Cumhurbaşkanı da "**ihamet**" sözcüğünü mecaz olarak kullandı.

2. Yine 12 Ocak 2017 günü, **Sn. Cumhurbaşkanı**, Muhtarlar Toplantısı'nda "**Elinde silah tutan da teröristtir, döviz tutan da.**" Bu ifadeyi mecaz değil de gerçek anlamda anlarsak her döviz bulunduran terörist, her döviz büfesi terör örgütü olur.

3. Haziran 2017'de Suudi Arabistan ve onu takip eden 10 ülke Müslüman Kardeşleri, Sünni Âlimler Birliği Başkanı **Yusuf Karadavi'yi** ve El Cezire TV Kanalı'nı; hatta Katar devletini "**terörist**" ve "**terör örgütlerine yardım yapmak**"la suçladı. Türkiye haklı olarak bu suçlamalara katılmadı. Eğer Türk Hükümeti'ne göre ismi geçenler terörist değilse, ben de terörist değilim.

4. Gümrük ve Tekel Bakanı **Sn. Bülent Tüfenkçi**, CHP Genel Başkanı **Sn. Kemal Kılıçdaroğlu'nun** Ankara-İstanbul arası başlattığı "**Adalet Yürüşü**"nü "**terör eylemi**" ilan etti. "**Biz yollar yapıyoruz, millet yürüsün diye, teröristler yürüsün diye değil.**" (Cumhuriyet, 29 Haziran 2017)

5. 16 Nisan 2017'de yapılan referandum dolayısıyla **Sn. Başbakan Binali Yıldırım** "**Hayır diyecekler, terör örgütleriyle birlikte hareket edecek**" mealinde konuştu. Eğer bu mecazi ifadeyi mahkemeler temel alsaydı "**Hayır**" diyen %48.7 için gözaltı kararı verecek ve benim gibi milyonlarca kişi hapsi boylayacaktı.

6. Maalesef bazen yargı mensupları da siyasilerin moduna girip mecazi ifadelerden gerçek tehditler üretebiliyorlar. **Antalya Cumhuriyet Başsavcısı Vekili Cevdet Kayaoğlu** da 16 Nisan referandumu için şu tweeti attı: "Vereceğiniz oy aynı zamanda PKK'ya destek oyudur. Haberim yoktu demeyin, sandıkta "**Hayır oyu**" diyecek olanlar **PKK ile aynı muameleyi göze alıyorlar demektir. Küsmeye yok!**" (Hürriyet, 18 Şubat 2017, shf 21)

Farz edelim ki Sn. Savcı referandumdan hayır diyenleri tespit ettiği kadarıyla içeri attırdı. Bu, hukuki bir karar ve icraat olur mu? Olmaz!

Çünkü hem referandumda "evet" veya "hayır" demek kanuni bir hakkın kullanımı ve serbest sayılacak, hem "hayır" diyenler "terör örgütüne destek"ten yargılanıp benim gibi hapse atılacak!

Bugün adına "**FETÖ**" dediğimiz yapının gazetesiyle, okulu, bankası veya derneği ile geçmişte ilişki halinde olmak da aynı şeydir. Devlet madem bu yapıyı "**terör örgütü**" saydı, yapması gereken, mezkur yapıyla ilişkili her birim ve faaliyete mahkeme kararıyla yasaklamaktır.

Hukuk devletinde bir eylemin suç olup olmadığına siyasetçiler, medya, troller veya idari kurumlar değil, yasalar ve mahkemeler karar verir.

FETÖ terörizmi de buna kıyasladır. Yani:

a) 15 Temmuz'a kadar bu yapı ile silah arasında bağ kurulmadı; idare terörle suçladı ama faaliyetlerini yasaklamadı. Demek ki idarenin söyleminde "terör" suçlaması bu anlamda bir mecaz idi.

b) Hakkında yasaklayıcı bir mahkeme kararı alınmadı.

c) Ancak 15 Temmuz'dan sonra silah kullanıldı, insanlar öldürüldü. O zaman da doğru tanımlama ile "**terörist örgüt**" sayıldı.

7. Dikkatten kaçmamalı: **Nisan-Mayıs 2016'da Can Dündar'ın** yargılandığı mahkeme "**FETÖ diye bir terör örgütü tespit edilmiş değil**" deyip, **Can Dündar** lehine karar vermişti.

8. **TBMM Darbeleri Araştırma Komisyonu**, 27 Mayıs 2017 günü açıkladığı raporunda, FETÖ'nün silahlı örgüt olduğunun 26 Mayıs 2016'da kabul edildiğini belirtti. Ancak komisyon, ne Yasama Organı'dır ne mahkemedir.

C) DEVLET NEZDİNDE FETÖ VE MGK KARARLARI

2011-2015 yılları arasında Genelkurmay Başkanı olan **Org. Necdet Özel'in** TBMM Darbeleri

Araştırma Komisyonu'na gönderdiği yazılı ifadesinde devlet-FETÖ algısı ve kararlarını şöyle sıralıyor:

1. **2010 Öncesi:** Diğer dini gruplarla birlikte **“dini değerleri istismar eden gruplar içinde”** tehdit görülmüş ve TSK'da 400'ü FETÖ'cü olmak üzere 1166 kişi ihraç edilmiştir.
2. **2010-2013 arasında FETÖ'nün** tehdit oluşturmadığı kabul edilmiştir. 2009'da Yargıtay, FETÖ'nün **“terör örgütü olmadığı”** yönünde karar vermiştir. 2010'dan sonra FETÖ, Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nden çıkartılmıştır. 2010-2013 arasında TSK'dan ihraçlar yapılmamıştır.
3. **2014'te FETÖ;**
 - a. İlegal yapılanma
 - b. Paralel Devlet Yapılanması (PDY)
 - c. Legal Görünümlü İlegal Faaliyet Yürüten Paralel Yapılanma şeklinde ifade edilmiştir.
 - d. **29 Nisan 2015**, MGK toplantısında yenilenen Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'ne Gülemler **“Milli Güvenliği Tehdit Eden Legal Görünümlü İlegal Yapı”** şeklinde adlandırılmıştır.
 - e. **21 Ekim 2015**'teki MGK Kararlarında **“Milli Güvenliği Tehdit Eden ve Terör Örgütleriyle İşbirliği İçinde Hareket Eden Paralel Devlet Yapılanması”** olmuştur.
 - f. **26 Mayıs 2016 “Bir Terör Örgütü Olan Paralel Devlet Yapılanması”** şeklinde ifade edilmiştir. (Sedat Ergin, Hürriyet, 28 Haziran 2017)
4. **Sn. Özel**'in verdiği bilgilerden anlaşılıyor ki mezkur yapı 2014'te **“Paralel Devlet Yapılanması”** “İlegal Yapılanma” veya **“Legal Görünümlü İlegal Faaliyet Yürüten Paralel Yapı”** diye anılmaya başlanmıştır.

Ancak söz konusu tanımlama;

- a) Birden fazla grup ve cemaati içine alır,
- b) İlegal faaliyet mutlaka “silahlı faaliyet” olmaz; başka kanun dışı faaliyetleri de içerir.

Dolayısıyla hiç kimse bu yapının “silahlı terör örgütü” olduğu kanaatine varmadı. Dönemin Gümrük ve Tekel Bakanı **Sn. Hayati Yazıcı**, 25 Ocak 2014'te **“Devletin şeması içinde belki bazı kişilerin paralel uygulamalar içerisine girdiklerini söyleyenler var... Bunların bir paralel devlet şeklinde düşünülmesinin çok gerçekçi olmadığını düşünüyorum.”** diyordu. (bkz. Cumhuriyet, 19 Ağustos 2017, s 6)

Şahsen ben bu yapının **“terör faaliyeti”** içinde olduğu kanaatine varsaydım, elbette gazetelerinde bir gün kalmazdım.

5. Şu garipliğe bakın: Bir türlü kendisine sabit bir sıfat bulunamayan “Paralel Devlet Yapılanması”nın okulları, üniversiteleri, dershaneleri, bankası, yardım kuruluşları, sendikası, derneği faaliyet halinde.

Bir örnek: Sendika.

- a) Bir sendika e-devlette bulunur.
- b) Sendikaya üye olunmasına MEB,
- c) Sendikanın faaliyetine Çalışma Bakanlığı izin verir.
- d) Üye öğretmenlerin aidat parasını Maliye Bakanlığı tahsil edip sendikaya aktarır.

Belediye ve diğer kuruluşların verdikleri hizmetleri saymıyorum.

Şimdi MEB, Çalışma Bakanlığı, Maliye Bakanlığı'nın izin verdiği, belediyenin hizmet götürdüğü bir sendikaya üye olan bir yurttaş nasıl terör örgütünün üyesi olur?

6. PDY'yi kimse terör örgütü olarak algılamadı:

- a) Dönemin TÜSİAD Başkanı **Haluk Dinçer**, 2014'te **“Ben paralel yapı diye bir şey görmüyorum.”** dedi.
- b) Bu yapının düzenlediği toplantılara katılan siyasilerin, bakanların, milletvekillerinin listesi birkaç sayfa tutar.

15 Kasım 2004 MGK Kararları ile ilgili eski Genel Kurmay Başkanı **Hilmi Özkök**, 19 Ekim 2016 günü TBMM Darbeleri Araştırma Komisyonu'na verdiği ifadede **“2004'te FETÖ konusunda hükümeti uyardık, YAŞ Toplantılarında da! Ama herhangi bir tedbir alındığını görmedik.”** diyor.

Eski Adalet Bakanı **M. Ali Şahin** **“Evet, MGK Kararı altında imzamız var, ama uygulamadık”** diyor.

Kasım 2013'te Başbakan Yardımcısı olan **Yalçın Akdoğan** **“MGK bizim için yok hükmündedir, uygulamadık”** diyordu. Benzer açıklama AK Partili Devlet Bakanı **Emrullah İşler**'den de geldi.

O tarihte Başbakanlık Müsteşarı olan **Ömer Dinçer** 2004 MGK Kararı ile ilgili şunları söylüyor:

“MGK'nın tavsiye kararı Başbakanlığa bildirildikten sonra konuyu Başbakanımıza açtım.

Gelen yazıyı dosyaya kaldırmaya karar verdik. Bu karar metni Bakanlar Kurulunda imzaya açılmadı. Hakkında hiçbir işlem yapılmadı. Konudan MGK Toplantısına katılan bakanlar dışında

kimsenin haberi olmadı. Bütün toplumsal ve siyasi riski hükümet adına Başbakanımız, hukuki riski ben üstlenmişim."

Kaynaklar:

- Ömer Dinçer, Değişim Yapmak Neden Bu Kadar Zor? s.123-124
- Sedat Ergin, MGK'nın 2004 Gülen Kararı Neden Uygulanmadı? Hürriyet, 28 Haziran 2017, s.16

Siviller, 2004 kararlarını uygulamamakta haklıydı. Bunun gerekçesini **Sn. Başbakan Binali Yıldırım** 23 Ekim 2016 günü Afyonkarahisar'da AK Parti toplantısında gazetecilerle yaptığı sohbette şöyle açıklıyordu:

"2004 MGK Kararlarını uygulamadık. Çünkü FETÖ'nün bir terör örgütü olduğu yolunda bilgi, belge, silah yoktu. Operasyon yapsaydık hukuk dışı olurdu." (TRT Haber, saat 24.00)

Yine aynı gün **Sn. Başbakan** HaberTürk TV'nin sorusu üzerine şöyle diyor: **"2004 MGK Toplantısında FETÖ terör örgütü değildi. Bir cemaati terör örgütü yapmak anayasaya uygun mu?"**

Sn. Başbakan'ın ifadelerinde önemli bir gerçek var: Zaman zaman siyasi veya bürokratik baskılar altında bir sosyal grup **"tehdit-terörist"** ilan edilir, ama belge-kanıt olmadığından Yürütme bu yönde MGK'nın aldığı tavsiye kararlarını uygulamak istemez. Uygulamamakta da haklıdır. Bunun en acı örneği 28 Şubat 1997 MGK'nın aldığı haksız karardır. **Refahiyol Hükümeti** direndi, ama bu sefer rahmetli **Erbakan'ın** hükümeti **"postmodern darbe"** ile devrildi.

1) **Yargı Kararı Şartı**

2005'te yürürlüğe giren TCK'yı kaleme alan **Prof. İzzet Özgenç** 9 Eylül 2015 günü kendi **internet sitesinde şunları yazmaktadır:**

"Bir terör örgütünün ve hatta bir suç örgütünün varlığı ancak yargı kararıyla tespit edilebilir. Bir sosyal ve ekonomik oluşum içinde çeşitli suçlar işlenebilir, işlendiği şüphesiyle soruşturmalar başlatılabilir. Ancak bünyesi içinde çeşitli suçlar işlendiği hususunda zayıf veya kuvvetli şüphenin varlığı bu oluşumların bir suç ve hatta terör örgütü olduğu sonucuna götürmez." (İzzet Özgenç, 9 Eylül 2015)

Suç ve cezaların şahsiliği prensibi de dikkate alındığında bir sosyal ya da ekonomik oluşumun bazı mensuplarının suç işlediği yönünde şüphenin bulunması o oluşumun içerisinde herkesin suç işlediği anlamına gelmez.

Dikkat çekici nokta şu ki, Aralık 2016'da Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı FETÖ/PDY'yi ilk kez **"silahlı terör örgütü"** kabul eden Erzincan Ağır Ceza Mahkemesi kararının onanmasını talep etti. (Hürriyet, 8 Aralık 2016)

2013 yılı sonuna kadar **"Cemaat-Hizmet"** diye anılan, 15 Temmuz 2016'ya kadar **"Paralel Yapı"** terör örgütü diye ifade edilen bu yapı hakkında son hükmü **Sn. Cumhurbaşkanı Erdoğan** 16 Temmuz 2016 saat 03:20'de **"Bu grubun silahlı terör örgütü olduğu ortaya çıkmıştır"** diyerek koymuştur.

19 Ağustos 2016'da Cumhurbaşkanı Sözcüsü İbrahim Kalın "15 Temmuz 2016 tarihinden bu yana yeni bir terör örgütü ile karşı karşıya olduğumuzu" belirtmiştir.

21 Temmuz 2016 günü **Sn. Bülent Arınç** **"Silahlı terör örgütünün Fetullahçı olduğunu o gece öğrendim"** demiştir.

HSYK Başkan Vekili Mehmet Yılmaz 22 Eylül 2016 tarihli Cumhuriyet Gazetesinde şu açıklamada bulunmuştur:

"Biliyorsunuz bu örgütün silahlı terör örgütü olup olmadığı konusunda tartışma vardı. Bunun kriminal hale gelmesi için silahlı terör örgütü tespitinin yapılması gerekiyordu. O gün, darbe gecesi bu örgütün terör örgütü olduğu yönünde ayan beyan, kimsenin karşı çıkamayacağı deliller çıkınca Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı TCK Örgüt Üyeliği Suçu'nu düzenleyen 314.madde gereği soruşturma açtı."

Ben de yukarıda kendilerinden alıntı yaptığım yetkili zatlar gibi, bu yapının 15 Temmuz'da unsurları havi silahlı bir terör örgütü olduğunu kabul ediyorum.

Bununla beraber ben silahlı terör örgütü sayılmadan önce, yani Cemaat iken de bu yapının üyesi değilim, hiç olmadım.

2) **Terör Örgütü Üyeliğinin Kriterleri**

Hukuk, örgüt üyeliğinin kriterlerini göstermiş bulunmaktadır.

a) Örgüt gizli hiyerarşik yapısı içinde yer almak: Kişi, örgütün terör örgütü olduğunu bilmeli, örgüte ve liderine kayıtsız şartsız itaat etmeli, emir ve direktiflerini tereddütsüz yerine getirmelidir.

b) Silahlı terör örgütüne özgeçmiş vermek: Kişi, örgüte kendini tanıtan özgeçmiş vermeli, önceki faaliyetlerini sunmalı. Hele özgeçmiş fotoğrafı ise bu kişinin, bu örgüte bilerek-isteyerek

katılma iradesini olduğunu gösterir.

c) Silahlı örgütçe düzenlenen yasadışı siyasi ve askeri eğitime katılmalı, silah ve patlayıcı eğitimi almalı. Şiddet ve şiddet kullanma tehdidi “terörizm” kavramının belirgin unsurudur. Kişi, örgütün yasadışı, gizli eğitim kursuna katılmış, burada siyasi-askeri eğitim almışsa kesin örgüt üyesidir.

d) Silahlı terör örgütlerine yasadışı olan çeşitli eylem ve faaliyetlerine katılmış olmalı. Ara sıra katılmak, gösterilere iştirak etmek “yardım”dır, ama yasadışı faaliyetlerde ısrar ve süreklilik “örgüt üyeliği” sayılır.

Konusu suç teşkil etmeyen eylemler, örgütle doğrudan bağlantı kurulmadıkça örgüt üyeliğinin unsuru kabul edilemez. Örgütün anayasal düzeni zorla değiştirmeye yönelik amacını bilerek hareket etmesi ve süreklilik arz eden eylemsellik (cebir, tehdit, şiddet içeren eylemler)**çinde bulunması gerekir.**

Ben bu dört kriterin hangisine dâhil olabilirim?

Hiçbirine!

3) Cebir ve Şiddet Unsuru

“Cebir, şiddet, kin, nefret ve tehdit kullanmadan terör örgütü üyeliği olunmayacağı”

hukukun evrensel kurallarından olduğu gibi, on yıllardır süren terör suçlarına ilişkin içtihat kararları da bu yöndedir.

Cebir, şiddet ve tehditle kimseyi hedef almamış olan ben, eğer silahlı terör örgütü üyeliğiyle suçlanıyorsam, bu söz konusu kuralı ve içtihatları altüst eder.

Terör örgütü üyeliği suçlarına ilişkin alışık olunan durumlar;

- Silahlı-bombalı eylemler
- Gizli toplantılar
- Şahısların kod adı kullanması
- Sahte kimlikler
- Eğitim kampları
- Silahlı çatışmalara girmeler
- Güvenlik kuvvetlerine saldırılar
- Korsan gösteriler vb. olaylardır.

Ama gazete, dergi, TV, köşe yazısı terör örgütü üyeliğine ilişkin değildir.

Soruyorum: Ben, hangi silahlı-bombalı eyleme katıldım, nereye molotof kokteyli attım, kimin eğitim kampına gittim, hangi silahlı çatışmaya girdim, ne zaman ve nerede güvenlik kuvvetlerine saldırdım? Sahte kimlik mi kullandım? İlegal bir toplantıya mı katıldım?

Kime el kaldırdım?

Kimi tehdit ettim?

Hiç birini...

4) Bilerek ve İsteyerek

Kişinin bilinci yerinde, yani bilerek ve isteyerek, şu veya bu amaçla silah kullanan bir örgüte dâhil olması “terör örgütü üyeliği”ne girer. Ancak devlet kurumlarının izniyle ve meriyetteki mevzuata göre faaliyet yürüten, resmi kurumlarca denetlenen bir birimde çalışmak nasıl yasadışı silahlı örgüt üyeliğine girer?

Dünyada hangi silahlı örgütün devletin izniyle faaliyet yürüten yasal okulu, derneği, sendikası, medyası vardır? Adresi belli, kapısında tabelası asılı, resmi veya sivil posta gönderilerinin açık mektup adresine gittiği binasına giriş-çıkış serbest silahlı terör örgüt olur mu? Hangi silahlı örgüte bağlı okulun tabelası üzerine T.C. MEB yazar?

İnsanlar bilmeden terör örgütüne üye olur, yardım eder mi? Yargıtay Ceza Genel Kurulu’nun 2013 yılı kararlarına göre **“yardım unsurunun oluşumu için failin bilerek ve isteyerek yani terör örgütü olduğunu bilerek bağışta bulunması, ticaret yapması, yazı yazmış olması lazım.”**

Bu karara atf yapan değerli hukukçu-yazar **Taha Akyol**, şunu soruyor: **“İster eğitim...İster hayır düşüncesiyle bağışta bulunan iş adamları, ister muhalefet duygusuyla yazan gazeteci olsun, devlet içinde gizli hiyerarşik örgütlenme, soru çalma, darbe hazırlığı yapma konularını biliyorlar mı?”** (Hürriyet, 10 Haziran 2017)

MİT, Genelkurmay, Emniyet, jandarma bilmezken ben nasıl bilebilirim?

Bilmediklerimizden sorumlu değiliz.

a) Taif’ten yara bere içinde çıkarılan **Hz. Peygamber (s.a.)** şöyle dua etti: **“Allah’ım bilmiyorlar!”**

b) Bir hadisinde de şöyle dua eder: **“Allah’ım! Bilmeden işlediğim, haddimi aştığım ve Senin benden daha iyi bildiğin kusurlarımı affet!”** (Müslim, Zikr, 70)

D) NEDEN FARK EDEMEDİM? KİMLER FARK ETMELİYDİ?

Gülen ve grubuna övgü yağdıranlara baktığımızda, içlerinde çarpıcı isimler görürüz ki, bunlar ülkemizin siyasi ve idari hayatında kilit noktada yer işgal etmişlerdir. Kısa bir hatırlatma yapmak istiyorum:

1) FETÖ'ye İnananlar ve Onu Övenler

a) Bülent Arınç: "Milyonlarca insan şu anda gözyaşı dökerek bizi izliyor. Bunların arasında biri var ki, gurbette, tek başına hüznle seyrediyor bizi. Televizyonun başında bizi izleyen o güzel insana teşekkür borcumuz var."

b) Binali Yıldırım: "Türkçe sevgi dilidir, barış dilidir, Yunus'un dilidir. Aç herkese sineni, aç onun gibi ilaç diyen Fetullah Gülen Hocaefendi'nin dilidir."

c) Ahmet Davutoğlu: "Cemaatin hedefleri ile Türkiye'nin hedefleri tamamen örtüşüyor."

d) Hüseyin Çelik: "Cemaat devleti ele geçirmiş, devlete sızmış filan, bunlar kargaları güldürür."

e) Süleyman Soylu: "Aynen 28 Şubat gibi 12 Eylül öncesi gibi senaryodur. Derin devlet harekete geçti. Cemaati döverek, cemaate saldırarak, Türkiye'nin değişim yönünü etkilemeye çalışıyorlar."

f) Faruk Çelik: "İnsan merkezi bir hizmeti esas alan insanlara, hizmetinizi durdurun denir mi? Aksine teşvik edilir, elden geliyorsa o katkı sağlanır. Bu gerçeği görmemek ferasetsizliktir."

g) Recep Akdağ: "Hayatı insanlığa hizmetle geçmiş bu büyük zat için suçlamalarda bulunmak, son derece çirkin; kara lekedir. Fetullah Gülen Hocaefendi, hayatının her döneminde tertemiz kalmış bir kişidir. Kendisine şükran borçluyuz."

h) Hüseyin Kocabıyık: "Fetullah Gülen Hocaefendi son bin yılın en büyük Türk büyüklerinden biridir. Evrensel Türk rönesansını başlatan Türk mucizesidir. Shakespeare gibi evrenselidir. Ona düşmanlık edenlerin utanması gerekir."

i) Melih Gökçek: "Terbiyeni takın! Fetullah Gülen'e FETO diyemezsin. Özür dile."

j) Recep Tayyip Erdoğan: "MHP'nin Fetullah Hocaefendi'ye saldırısı, bana göre ihanet derecesindedir, hiç ahlaki değil, çok çirkin. Yani Hocaefendi işi gücü bırakmış da MHP ile mi uğraşılıyor? Bir defa onun bulunduğu makam böyle bir şeye müsaade etmez. Çok çok çirkin, çok ayıp. Ben bunu ihanet derecesinde kınıyorum." (Aktaran Mehmet Y. Yılmaz, Hürriyet, 13 Temmuz 2017)

k) Bekir Bozdağ: 24 Mart 2011 (TBMM Konuşması) "Bu ülkenin yetiştirdiği değerli bir kıymet, bilge bir insandır. Her şeyi açıktır."

aa) 9 Haziran 2012: "Muhterem Hocaefendi'ye Antalya'dan selamlarımı iletiyorum." (Kişisel Twitter hesabı)

bb) 15 Şubat 2012 (CNN Türk'te) "Yargıda cemaat örgütlenmesi mi var?" sorusuna "Böyle bir şey mümkün değildir." diyor.

cc) 15 Ağustos 2013: "Cemaatle AK Parti arasında bir fitne ateşi yakmayı başaramayacaklar." (Kişisel Twitter hesabı) (Aktaran Nilgün Cerrahoğlu, Cumhuriyet, 29 Temmuz 2017, s 7)

dd) "Bu yolu açan, bu ateşi yakan, bu fikri veren muhterem Fetullah Gülen Hocaefendi gönül dolusu saygılar gönderiyorum. Kendisine çete diye hitap edilmesi büyük haksızlıktır, büyük vicdansızlıktır." (Aktaran Mehmet Y. Yılmaz, Hürriyet. Kandırılanların Sıra Listesi, 13 Temmuz 2017, s 23)

Abdullah Gül: Önceki Cumhurbaşkanımız **Sn. Abdullah Gül**, TBMM Darbeleri Araştırma

Komyonu'na gönderdiği yazılı ifadesinde şunları söylüyor: "Bu grubun dini motivasyonlu bir akım olduğunu ve sadece basın ve eğitim alanlarında faaliyetlerde bulunduğunu düşünüyordum... Bu akımın şimdilerde tüm açıklığıyla deşifre edilen çok karmaşık örgüt yapısının, hiyerarşisinin ve işleyişinin neticede bir darbe teşebbüsünde bulunacak güç ve cüretkarlığa ulaşmış olması, şahsım da dahil pek çok kimsenin öngörmediği bir durumdu." (Aktaran, Mehmet Y. Yılmaz, Hürriyet, 12 Ocak 2017)

Yukarıda övgü sözlerini aktardığım sivil siyasetçilerdir. Bu siyasetçiler örgütün gizli-karanlık yüzünü görmemiş olabilirler.

Ama görevi icabı bilmek durumunda olanlar bilememişlerse vahim bir durum var demektir.

Hatırlayalım! Şimdiki ve önceki Genelkurmay Başkanlarına "TSK içinde FETÖ var." dendiğinde "kanıt/belge" getirin diyorlardı.

FETÖ mağduru **Albay Dursun Çiçek** dahi Mart 2016'da "Bunlar var, ama küçük bir gruptur, darbe yapamazlar." diyordu.

2) Fark Edemeyenler

Peki ya Genelkurmay Başkanları?

a) **Eski Genelkurmay Başkanı Necdet Özel**, TBMM Darbe Girişimlerini Araştırma Komyonu'nun "FETÖ'nün TSK'ya sızmasının fark edilmemesinin sebebi nedir?" sorusuna şu cevabı vermektedir; "Mesleki yaşantılarında örgütle ilişkilendirilecek herhangi tavır ve davranış göstermemeleri, yapılarının gizli ve hücre sistemi ile çalışmasının zamanında çıkarılmaması, yapılan idari soruşturmalarda iddiayı doğrulayacak bir bilgiye ulaşılmaması, istihbarat teşkilleri haklarında yasal işlem yapılmasını gerektirecek bilgilerin alınmaması... Bilgi sahibi olan kişilerin sahip olduklarını bilgiyi gizlemeleri ve sıralı komutanları ile paylaşmamaları...Söz konusu kişi/kişilerin hainlik yapmayacağı ve herhangi bir ihanet içinde olamayacağı düşüncesi" (Hürriyet, 8 Ocak 2017)

b) Şimdiki Genelkurmay Başkanı Sn. Hulusi Akar da TBMM Darbe Girişimlerini Araştırma Komyonu'na gönderdiği ifadesinde şunları söylüyor: "Bu yapılanmanın devletin sivil, asker ve polis tüm kurumlarında uzunca bir süredir yavaş ve sistematik bir şekilde kendisini gizlemek suretiyle sızarak, işi bir darbeye seçilmiş hükümeti devirmeye, TSK'yi ve Türkiye'yi kontrol altına alma noktasına getirmeye cüret etmesi, devletin diğer kurumları da dahil pek çok kimsenin beklemediği durumdu." (Sedat Ergin, Hürriyet, 8 Haziran 2017, s 20)

c) Daha feci olanı darbe hazırlığını da bilen yok. **Milli Savunma Bakanı Sn. Fikri Işık** "150 general darbeye karışır da, karargah nasıl bilmez?" diye soruyor. (Hürriyet, 19 Kasım 2016)

d) **Sn. Başbakan Binali Yıldırım**, 15 Temmuz 2016 gecesi saat 22.40'ta MİT Müsteşarını aradığını ve "Darbe oluyor, ne yapıyorsunuz?" diye sorduğunu, Müsteşarın "Bir şey yok, normal. Biz çalışıyoruz." dediğini söylüyor. (bkz. Hürriyet, 15 Temmuz Eki, 2017; Ertuğrul Özkök, Hürriyet, 28 Temmuz 2017) Yine **Sn. Başbakan Binali Yıldırım** "MİT Müsteşarı Hakan Fidan'a sordum; -Böyle bir darbe teşebbüsünden neden benim ve Sn. Cumhurbaşkanının haberi yok? "Bu soruya cevap vermedi" diyor." (2 Ağustos 2016, CNN Türk, akşam-Hande Fırat Programı)

Ülkenin iç ve dış güvenliğinden sorumlu en tepedeki zatlar ne darbecileri teşhis edebilmişlerdir ne de darbe hazırlığından haberleri olmuştur. Eğer görevlerini tam olarak yerine getirselerdi bu musibet yaşanmayacaktı.

Benim sorum şu: Devletin en tepedeki zatları bu örgütü bilememişse, benim konumunda olan biri nasıl bilebilir ki, hayatım boyunca askeri vesayete ve darbelere karşı durmuş bir insanım. Siyasilerin "yanılma, kandırılma hakları" var da, sorumlu mevkideki zatların görev ihmallerini anlayışla karşılamak var da, neden benim bu hain-sinsi örgütün karanlık yüzünü fark edememe hakkım yok? Ben de yanılan siyasiler gibi düşündüm.

3) Benim Tutumum

Ben herkese İslam'ın şu iki ilkesinden bakarım:

aa) Beraat-i zimmət asıldır.

bb) Hüs-n-ü zan esastır.

Bu iki ilke ışığında açık, somut gayrimeşru niyeti, program ve faaliyeti ortada olmayan

kimselerden şüphelenilmez; haklarında teccüsslerde bulunulmaz. Hüküm için somut delil veya en azından kötü niyet beyanı gerekir.

Araştırmak, teccüss etmek benim işim değildir, Kur'an-ı Kerim teccüssü yasaklıyor. (49/ Hucurat, 12) Teccüss'te bulunmak yetkili devlet kurumları ve şahıslarına aittir. Onlar şüphe edip araştırmamışlarsa, bu görevi ben mi yerine getirecektim?

Ben de aynen 11. Cumhurbaşkanımız **Sn. Abdullah Gül** gibi bu grubu **“hayırlı faaliyetler yapan sivil bir hareket”** olarak gördüm.

Sn. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan 8 Eylül 2016'da şöyle diyordu: **“Ben bu karanlık yapıyı kimseye anlatamadım. Şahsen konuşmalarında “Bunlar terör örgütüdür” dedikçe karşıdakiler “Terör örgütü dediğin silahlı olur” diyorlardı.**

Sn. Cumhurbaşkanı, yabancı devlet adamlarına da bunları belgelerle anlattığı halde ikna edemediğini söylüyor. (bkz. Hürriyet, 9 Eylül 2016)

Sn. Cumhurbaşkanı'ndan bir alıntı daha: **“Her şeye rağmen bu hain örgütün gerçek yüzünü çok daha önceden ortaya dökmemiş olmanın üzüntüsü içindeyim. Bundan dolayı hem Rabbimize hem milletimize verecek hesabımız olduğunu biliyorum. Rabbim de milletim de affetsin.”** (Hürriyet, 3 Ağustos 2016)

4) **“Allah için Hizmet”ten İktidar İçin Darbeye!**

Ben bu ülkenin iç ve dış güvenliğini her türden tehdide karşı korumakla yükümlü olan kurum ve kuruluşlar dışında kalan siyasetçilerin, sivillerin, aydın ve akademisyenlerin 15 Temmuz öncesine ait teveccüh ve övgülerini samimi buluyorum. Sebebi şu:

a) Biz insanı iyi sıfatlarından dolayı över, kötü sıfatlarından dolayı yereriz.

“Ahmet adil ve dürüst insandır, onu severim.” dediğimde, gerçekte ben Ahmet'te tezahür eden adalet ve dürüstlüğü sevdiğimi söylemiş olurum.

“Cengiz zorbadır, yalancıdır” dediğimde de gerçekten zorbalığı ve yalanı yemiş olurum.

İnsanlar değişebilir. Kimseye mutlak anlamda kefil olunmaz. İmanın dahi garantisi yoktur. İnsan, hidayet üzerine iken dinden döner; dürüst ve ahlaklı iken suç işleyebilir. Görünürde iyi ama iç dünyasında kötü olabilir.

Bence **Gülen hareketi “cemaat” iken iyi idi, güzel hizmetlere imza atıyordu; zaman içinde kötüye dönüştü, FETÖ oldu. Onu övenler, destek verenler suç ortakları değil, iyi vasıflarına, hizmetlerine teveccüh gösterdiler, destek verdiler.** Sıfatlar da illetler gibidir. İlet değişince hüküm değişir; sıfat da değişince örgü veya yergi değişir. Kıyamete kadar övgüsü sürecektir tek bir şahsiyet vardır o da Allah'ın Elçisi'dir.

Bir keresinde **Sn. Cumhurbaşkanı** şöyle sitem etmişti: **“Ne istediniz de vermedik?”**

Doğru, her istediklerini alabiliyorlardı. Çünkü istedikleri iyi şeylerdi. Fakat cemaat **“Allah rızası”**na dönük hizmet yolunda dev adımlar atarken;

1) Güç zehirlenmesine uğradı.

2) Hormonal büyüme onlarda kibre yol açtı.

3) “Her istediğimizi yaparız, yaptırırız” vehmine kapıldı.

4) “Biz Nuh'un gemisiyiz. Hak ve Hakikat'i biz temsil ederiz, diğerleri kumda oyun oynayan çocuklar. Hele Afganistan, Irak, Filistin de işgal edilmiş toprakları için mücadele edenler “terörist”tir. Biz İslam'ın tek barışçı, gülen yüzüyüz” demeye başlayıp diğer İslami grupları küçük görmeye başladılar.

5) Bazı mensupları girdikleri yerlerde istilacı davrandılar, diğer gruplardan insanlara neredeyse hayat hakkı tanımadılar. En azından benim şahit olduğum birkaç olay var.

6) Hak ve Hakikat üzere olduklarına inandıklarından grup adına bazı gayrimeşru işler yapmaya göz yumdular. KPSS sınavlarıyla ilgili sonradan ortaya çıkan itiraflar gibi.

7) İlk ortaya çıkışlarında cemaat piramidi iyi insanlardan oluşuyorken, büyüdükçe içine “Şeytanlar ve iyi saatte **olsunlar**” karıştı. Ak süte kirli su katıldı.

8) 18 sene boyunca Amerika'da oturan lider, herkesin gözlediği gibi Türkiye'de olup bitenleri belli-küçük, dışarıdan birilerinin nüfuz edemeyeceği şekilde dar bir kadro aracılığıyla öğrendi. Gözlemler eksik, bilgilerin bir kısmı yanlış, haberlerin önemli bölümü manipülatif oldu.

9) Yargı, Emniyet ve Askeriyede güç kazandıkça devlet çarkını kendi inisiyatifleri altına alabileceklerini vehmetmeye başladı.

10) Temel bir gerçeği gözden kaçırdılar: Savcı, hakim, polis ve asker, şu veya bu cemaatin değil, sadece devletin savcısı, hakimi, polisi ve askeri olur. Bu Hanefi hukukçuların icma ettiği temel bir ilkedir. Bu ilkeye aldırış etmediler. Hanefilere göre, sosyal grupların bayrağı, bastığı parası, adliyesi, hakimi, polisi, askeri olmaz. Bunlar sadece devlete aittirler.

11) FETÖ olduktan sonra ve birtakım dış servislerle fazlasıyla içli-dışlı oldular.

12) İyi niyetle onlara bağlananlara **“Büyüğümüz bu hafta yine Hz. Peygamber'i rüyasında**

görmüş.” diye neredeyse **“haftalık rüya seansları”** uydurdular; böylece **“sadık rüya”** haberini istismar ettiler, Efendimiz (s.a.)’in hukukunu ihlal ettiler.

13) Onlara bağlanan on binlere **“Biz bir gün darbe yapacağız”** demediler. Bir cemaate girmek akittir yani sözleşmedir. Kimseyle darbe sözleşmesi yapmadılar. Darbe teşebbüsüyle akde ihanet ettiler. Yüzbinlerce insanı çoluk çocuklarıyla, aileleriyle büyük mağduriyetlere uğrattılar.

14) Bu ülkenin her kesiminden akademisyen, aydın, entelektüel, yazar, STK temsilcileri bu yapıya teveccüh gösterdi; **“farklı kesimler bir araya gelip konuşabilir, uzlaşmaya dayalı bir toplumsal sözleşme çıkar”** diye umuda kapıldı.

İnsanlar bu umutla koşarak Abant Toplantıları’na katıldı. Burhan Kuzu, o günleri anarak şöyle diyor: **“Yıllarca Abant Platformu yaptık. Biz iyi niyetle yaptık... O platformlarda o günün şartlarında çok güzel şeyler çıktı. Laiklik, din-devlet ilişkisi gibi hakikaten en zor konuları burada konuştuk.”** (Cumhuriyet, 2 Haziran 2017)

5) **Siyasi Ayak**

Evet, herkes iyi niyetliydi, umutluymuştu. Meğer bunca akademisyen ve fikir adamının bu yapının nezdinde bırakın polis ve asker kadar, çeyrek değeri bile yokmuş. Belki de toplantılarına iyi niyetle katılan aydınları, akademisyen ve fikir adamlarını kendi **“şakirtler”**i zannettiler. Onlara gayrimeşru iş ve amellerinde kayıtsız şartsız destek verecekleri vehmine kapıldılar. Sonunda Yapı’nın **“güvenlikçi kanadı”** her şeyi çivi gören çekiç misali, meşruyetin dışına çıkarak güç kullandı; ya iç ve dış şer odaklarının aleti oldu veya bu şer odaklarıyla darbe düzenleyerek güç ve iktidar sahibi olabileceği vehmine kapıldı; 249 şehide mal olan bir darbe teşebbüsüne girdi; böylece üstünlüğün ve nihai kararın maddi güç sahiplerine ait olduğunu bir kere daha göstermiş oldu; yüzlerce akademisyen ve fikir adamını pişman etti, hüsrana uğrattı.

“Demokrasiden geri dönüş yok.” “Müslüman terörist olmaz, terörist Müslüman olmaz” diyen, yurt dışında ve yurt içinde yüzlerce okul açan, Türkçe’yi sevdiren; hedefinin **“iyi insan yetiştirmek”** olduğunu söyleyen; İslam ve demokrasinin, İslam ile bilim ve akli düşünmenin bağdaştığını öne süren; dünya barışı için dinlerarası diyaloga önem veren; herkesi kendi konumunda kabul ettiğini beyan edip barış içinde birarada yaşamaya çağıran bir hareket; bir anda kibir ve güç zehirlenmesine uğrayınca gözünü sivil alandan resmi topluma çevirdi, devleti şekillendirmeye ve sonunda zorbalıkla/darbe ile ele geçirmeye koyuldu.

Bu yapının iyi, meşru ve aydınlık yüzüne bakıp da destek veren siyasilerin ben iyi niyetlerine inanıyorum. Dolayısıyla **“FETÖ’nün siyasi ayağı”** varsa, bu kendi içindedir. Belki şu anda tabanda on binlerce insan da aldatıldığını düşünüyor, derin bir pişmanlık duyuyor. Siyasilerin yanımları, pişman olmaları mümkünse, piramidin **“ibadet ve ticaret”** tabanında samimi olanların da pişman olmaları mümkündür. İnsanların **“tövbe etme hakkı vardır.”**

Çok önceden de bu yapının bazı zaaflarını teşhis edebiliyordum. Ama her ne olursa olsun, bir darbeye kalkışabilecekleri aklımdan geçmedi.

Sadece ben değil, sayısız kimse 17/25 Aralık’tan sonra çoğu AK Partili siyasetçiler, kritik mevkideki adli, sivil ve askeri bürokratlar, belediye başkanları bu yapıyla ilgili iyi niyetlerini korumaya devam etmişlerdir. **Sn. Cumhurbaşkanı “Yakın arkadaşlarıma dahi anlatamadım”** diye yakınıyor.

Belki benim gibi birçok kişi şöyle düşünüyordu: Hükümet Cemaat’in üstüne gidiyor, hatta en ufak yanlışını araştırıyor. Öyle ki okulların merdiven basamaklarını bile metre ile ölçüyor. Demek ki Cemaat sıkı takip altında. Bu işin gidebileceği son nokta gazetenin kapatılmasıydı. O da oldu. Biz de evimize çekildik.

a) Kimseden darbe teşebbüsünde bulunacakları yönünde duyum almadım. İma yollu dahi, kimse böyle bir şeyi telaffuz etmedi.

b) Hem darbeye kalkışmak intihar olurdu.

aa) Darbeler meşru değildir.

bb) 27 Mayıs, 12 Eylül, 28 Şubat’ı yaşamış bir ülkede darbeler kara leke olarak tarihe geçer

cc) İsmi darbeciye çıkmış bir grubun 160 ülkede okulları var. Hangi ülke onlara güvenirdi!

c) Evet, cemaatin darbe teşebbüsünde bulunacağı aklımdan geçmedi, ama bunca yetkili kurum ve görevleri ülkenin iç ve dış güvenliğini korumak olan kişilerin, görevleri bu olan kurum ve kuruluşların gafil avlanacağı da aklıma gelmedi, buna zerrece ihtimal vermedim.

d) 15 Temmuz, trajik ve hüzünlü bir hikâyedir. İşe **“Allah rızası için hizmet”** şiarıyla başlamış devasa bir hareketin isminin katillere, darbecilere çıkması trajedidir. **“Cemaat”**’in ve **“Hizmet”**’in FETÖ’ye dönüşmesinin, düşüşünün hikâyesidir.

e) Bu, **“ihamet”** lobisinin geniş **“ibadet”** ve **“ticaret”** kitlelerini nefretine, hırslarına kurban etmesi, 40 yıllık bir emeği bir çırpıda akılsızca ve ahlaksızca heba etmesi; 50 bin tutuklunun ve

işten atılan 111 bin kişinin iyi niyetlerinin suiistimal edilmesi, gayret ve emeklerinin istismar edilmesi ve elbette günahlarına girilmesidir.

Sonuç

1) Bu yapı başından beri kendini ustalıkla gizlemiş bir “**terör örgütü**” veya fırsatı kollayan bir “**cunta faaliyeti**” miydi? Bilmiyorum!

2) İç ve dış derin odakların oyununa geldi de kullanıldı mı? Bilmiyorum! Bu soruların net cevabını yargılama sonunda mahkemeler vericek. Başlangıcı “iyi” idiyse de sonu “kötü” oldu. Bu sonuçtan elbette lider ve yönetici kadrosu sorumludur.

3) Sn. Cumhurbaşkanı piramide benzettiği bu yapının alt tabanının “ibadet”, orta kısmının “ticaret”, üst diliminin “ihamet” olduğunu söyledi.

Bu, doğru bir tanımlamadır. İbadet farz, ticaret meşrudur. Benim tanıdığım ve muhatap olduğum insanlar gerçekten temiz kişilerdir. Görüp tanıdıklarım da meşruiyetin dışına çıkma eğilimlerine rastlamadım.

Ama her zaman üst dilimde “**şeytanlar ve iyi saatte olsunlar**” olur. 15 Temmuz gününden sonra durum değişti. Bu organizasyon, nihai kerte de neler yapabileceğini göstermiş oldu.

Belki benim ve onlara iyi niyet besleyenlerin durumu **Thales**’in dediği gibi oldu. Göklerdeki yıldızlara bakarken önümdeki çukuru göremedim.

Ama kim gördü ki, ben görecektim?

Darbe İslam’ın yolu değildir. Sünni mezheplerin de yolu değildi. Çünkü Sünni müçtehitler, kalkışma ve isyanı değil “temkin”i önerir. Şii mezhebin yolu da değil. Çünkü Şiiler, kurtarıcı Mehdi gelinceye kadar sessizce durmayı öngörür. Şia’da da isyan ve darbe yok.

Bu yol, Said Nursi’nin de yolu değildir. Çünkü Said Nursi, Şeyh Said ayaklanmasını tasvip etmedi, ona katılmadı; imanı dönüştürücü bir güç olarak kullanıp toplumu ahlak yönünde değiştirme yolunu tuttu.

15 Temmuz, din ve dindarların emin vasfını zedeleyen, ülkeyi uçuruma götüren akılsızca ve zalimce bir intihar teşebbüsüydü. Hz. Peygamber (s.a.)’ın İslam öncesinde de, sonrasında da vasfı “Doğru ve güvenilir”(Es Sadiku’l emin)” idi. Maalesef bu süreçte Müslümanın-dindarın güvenilirliği sarsıldı, dindara şüphe ile bakılır oldu.

E) 17/25 ARALIK

30 Temmuz 2016 günü Vatan Emniyet’te polis sorgum yapıldı. Bana herhangi bir suç isnat edilmedi. Testvari sorular soruldu.

1) “Yanımızda Durmadın!”

Sorgu sırasında amir olduğumu sandığım orta yaşlı bir zat sorgu odasına girdi ve bana, alaylı bir tonda

- Ee, Ali Bulaç, seni çökmüş görüyorum, dedi.

- Ne münasebet! Dedim.

- 15 Temmuz’u başaramadınız, deyince, ben;

- Kul hakkına giriyorsun, benim 15 Temmuz’la ne ilgim var? Mamafih, hem 17 ve 18 Temmuz tarihli köşemde, hem yayınladığım bildiride darbeyi lanetledim. Bildiri iç ve dış medyada yer aldı, dedim. (bkz. EK-33, 34, 35)

- Biliyorum, okudum, dedi. Ama sen 17/25 Aralık’ta yanımızda durmadın. Bak Ahmet Taşgetiren’e, o nerede, sen nerede? deyince ben;

- Ahmet Bey’in görüşüne saygım var. Ama benim darbe ile darbecilerle işim olmaz, dedim.

O zat, bana uzun uzun Harun Reşit’le çok sevdiği veziri arasında geçen bir hikaye anlattı ve benim bu yüzden burada olduğumu ima etti. O zaman 17/25 Aralık’a ilişkin yaklaşımından tutuklanacağımı anladım.

Bu diyaloga, sorgumu yapan polisler ile İstanbul Barosu’nun bana tahsis ettiği avukat tanıktır.

Benimle uzaktan yakından ilgisi olmayan 17/25 Aralık’tan dolayı tutuklanacağım aklımın ucundan geçmezdi. Ama maalesef öyle oldu. Nitekim tutuklandıktan ancak 9 ay sonra iddianame hazırlayan Sn. Savcı, “**yazılarda suç unsuru bulamadığını belirtiyor**” ama suç yoksa da “**duruş**”umdan cezası müebbetlik hapis suç üretiyor.

Bildiriyi provokatif ve hasmane üslupla **Yeni Şafak Gazetesi** ve **Time Türk** siteleri manşetten verince ve Yeni Akit yazarı da “**Eyvah, Ali Bulaç ne yaptın, yıktın perdeyi eyledin viran!**” diye tweet atınca -ki “Ali Bulaç çok şey biliyor” deyip savcılara beni işaret ediyordu- biletimin kesildiğine kanaat getirdim. Keşke değil “çok şey”, az şey bilseydim, hepsini anlatırdım. Nitekim savcıya dahi çıkmadan, karşısına çıkarıldığım sulh ceza hakimi yüzüme bile bakmadan, beni ve diğer yazar arkadaşlara tutuklama kararı verdiğini kısık sesle açıklayıp hızla salondan çıktı.

Burada 17/25 Aralık operasyonları ile ilgili tutumumu ve düşüncelerimi açıklamak istiyorum. Gerçi Hürriyet yazarı **Abdülkadir Selvi**, yazısında Sn. Cumhurbaşkanı'nın talimatıyla tutuklamalarla ilgili **"Sıradan insanların üzerine gidilmesi dolayısıyla yeni kriterler tespit etmek üzere, Sn. Hayati Yazıcı başkanlığında hukukçu bir ekibin oluşturulduğu, süren tartışma ve müşavereden sonra 17/25 Aralık 2013 veya 24 Şubat 2014'ün bir milat olarak ele alınamayacağı, sonuçta takdirin yargılamayı yapan mahkemelere bırakılmasında karar kılındığını belirtiyorsa da** (Hürriyet, 7 Ağustos 2017), ben yine de 17/25 Aralık'ta nasıl tutum takındığımı yazılarımdan maddi deliller göstermek suretiyle sizlerin dikkatine sunmak istiyorum.

2) 17/25 Aralık'a bakışım - tutumum

Dönemin Başbakanı **Sn. Recep Tayyip Erdoğan** 17/25 Aralık operasyonlarını hükümete karşı bir darbe olarak görüyordu. Ancak genel kanaat **"yolsuzluk"** oldukları yönündeydi.

1) Muhalefet partileri CHP, MHP, HDP operasyonları yolsuzluk ve rüşvete bağladılar.

a) CHP'nin grup toplantılarında tapeler okundu.

b) MHP Genel Başkanı **Devlet Bahçeli**, Sn. Erdoğan'a **"Bilal'i ver, kurtul."** diyecek kadar ileri gitti. 15 Temmuz'dan sonra da **"17/25 Aralık tabelasını odamda tutuyorum."** dedi. (Hürriyet, 11 Ekim 2016) Yine MHP her yıl 17/25 Aralık'ı **"yolsuzluk haftası"** ilan etti.

2) Eski Yargıtay Başkanı **Sn. Sami Selçuk** **"17/25 Aralık'ın darbe teşebbüsü olduğu bir safesatadır."** dedi.

3) Bugün İçişleri Bakanı olan **Sn. Süleyman Soylu**, 17/25 Aralık'ı **"bir darbe teşebbüsü"** görmüyordu.

4) **Rıza Zarrab'ın**, kendisine **"rüşvetçi, soyguncu bakanlara rüşvet veren kişi"** dediği için CHP Genel Başkanı **Sn. Kemal Kılıçdaroğlu** aleyhine açtığı 300 bin TL'lik manevi tazminat davasını İstanbul Asliye Hukuk Mahkemesi reddetti. (Hürriyet, 6 Eylül 2016, s 14)

5) O zaman yapılan kamuoyu araştırmasında AK Parti seçmeninin bile %64'ü yolsuzluk yapıldığını kabul ettiğini belirtiyordu.

6) Yasal/yasal olmayan bir dizi tape, ses kayıtları yayımlandı, kamuoyu adeta çalkalandı. Gazeteler aylarca konuyu manşetlerden verdi, binlerce haber ve yazı yayımlandı.

7) 17/25 Aralık yolsuzluk suçlamasıyla ismi geçen **Rıza Zarrab** halen, ABD'de tutuklu olarak yargılanıyor.

8) Yolsuzluğa karıştıkları iddiasıyla 4 bakan istifa etti.

9) Başbakan iken **Sn. Ahmet Davutoğlu** **"en azından konunun TBMM'de araştırılması gerektiğini"** söyledi. 64. Hükümet Programı'nda **"Şeffaflık"** başlığı altında **"nepotizm ve çıkarıcılığıyla mücadele"** için **"şeffaflık paketini süratle hayata geçireceğiz"** diye yazdı.

10) Sadece seçmeni değil AK Parti elemanları da 17/25 Aralık'ın bir darbe olduğu kanaatine varmadı. **Sn. Erdoğan** bir-iki kere sitem ederek bunu zikretmiştir; 19 Kasım 2016 günü Özbekistan gezisi dönüşünde şunları söylüyordu: **"17/25 Aralık sürecinde tüm arkadaşlarımız bizi tam anlamış olsalardı 15 Temmuz olmayabilirdi, anlayamadıkları gibi bu alçaklara toz kondurmayan, onların böyle bir kötü niyetlerinin olmadığından bahseden arkadaşlarımız oldu. Oysa ben, Başbakanlığımın ilk dönemlerinden itibaren dershaneler konusunda olumsuz yaklaşan biriyim. Maalesef Nabi Avcı'nın MEB dönemine kadar gerçekleştiremedik."** (Hürriyet, 20 Kasım 2016, s 22)

11) Bildiğim kadarıyla 17/25 Aralık'ın **"bir darbe girişimi"** olduğuna dair hala bir mahkeme kararı yok.

Nitekim medyada bu işe en çok müdahil görünen gazeteci **Cem Küçük**, 17/25 Aralık'ta TV'de yaptığı konuşmalarda şöyle diyordu: **"Hükümet-Cemaat kavgası değil bu... Bu hükümetle yargıdaki yapılanmalar arasındadır. Tüm dünyada okul hizmeti yapan bu güzel insanlar hakkında iftira atmak olmaz."** (Aktaran, Ahmet Hakan Coşkun, Hürriyet, 24 Ağustos 2017, s 6)

Ben de öyle düşünüyordum. Ancak son derece karmaşık bir durum vardı.

Bir yanda yolsuzluk, rüşvet iddiaları ortaya atılıyordu. Bu durumda gerek duyulursa mahkemeler yargılar; suçsuzlar aklanır, suçlular ceza alır. Yerine göre görevliler istifa eder. Diğer yandan hükümet kendisine karşı komplo kurulduğunu iddia ediyordu.

17/25 Aralık'ta benim takip ettiğim ilk hukuk ilkesi şuydu: Evrensel hukukta ve bizim kanunlarımızda **"suçlar ve cezalar bireysel"**dir, Kuran-ı Kerim de bunu 4 yerde zikreder:

"Hiçbir suçlu-günahkar bir başkasının suç ve günahını yüklenmez." (6/ En'am, 164; 17/ İsra, 15; 35/ Fatr, 18 ve 53/ Necm, 38)

Kötülüğün karşılığı onun mislibenzeri kötülüktür. Ama kim affeder ve ıslah ederse, onun ecri Allah'a aittir. Gerçekten (orantısız ceza veren) zalimleri sevmez. (42. Şura 40.)

İkinci rehber edindiğim ilke bir haber ve iddianın iyice araştırılmasıdır. **"Size bir fasık bir haber getirdiği zaman iyice araştırın. Yoksa bir topluluğa zararınız dokunur, pişman olursunuz."** (49/

Hucurat, 6)

Ben bu iki ilkeyi herkes için esas aldım, pozisyonumu bu iki ayete göre belirledim. Buna göre:

1) **Sn. Recep Tayyip Erdoğan** kendisine karşı darbe yapılmak istendiğini söylüyor. Bu iddiasının ciddiyetle soruşturulması ve kim ona karşı darbe teşebbüsünde bulunmuşsa yargılanıp, cezalandırılması gerekir dedim. (**Ek-1**, İntihar Ediyoruz, Zaman, 6 Şubat 2014 tarihli yazım)

2) 17/25 Aralık'ta Halk Bank'a yapılan operasyonu yanlış ve haksız bulduğumu yazdım. (**Ek-2**, bkz. İran, Halk Bank ve Yolsuzluklar, Zaman, 23 Aralık 2013 tarihli yazım)

3) Yine **Sn. Erdoğan** "yasadışı dinlemelerin yapıldığını, mahrem odalarımıza girdiklerini" söylüyordu. Ben yasadışı dinleme, mahreme girmelerin İslam dininde yasak olduğunu, kim bu yaşağı ihmal etmişse yargılanıp cezalandırılması gerektiğini yazdım. (**Ek-3**, bkz. Tecessüs, Zaman, 2 Mart 2014 tarihli yazım)

4) Muhalefet partileri ve başkaları yolsuzluk yapıldığını öne sürüyor. Bu iddianın da soruşturulması ve yolsuzluk yapan varsa, adil mahkemelerde yargılanıp cezalandırılması gerektiğini yazdım. Ancak şahıslar yolsuzluğa karışmışsa da, "**AK Partililer hırsızdır, AK Parti hırsızlar partisidir denemez; bu kimsenin haddi ve hakkı değildir**" diye özellikle belirttim. (**Ek-4**, bkz. Muhafazakar Zihnin Trajedisi, Zaman, 10 Mart 2014 ve İntihar Ediyoruz, Zaman, 6 Şubat 2014 tarihli yazılarım)

a) Bir veya birkaç kişi suç işledi diye bütün bir köy suçlanır mı? Eski Atina'da bazı suçları işleyenlerin yanından aileleri hatta tavukları dahi öldürülürdü. Buna büyük ahlakçılar ve hukuk bilinci olan filozoflar karşı çıktı. 27 sene süren Sparta-Atina savaşında (Peloponnes) bir ara Atinalıların donanması fırtınaya yakalandı, Midilli yakınlarında 400 asker suya düşüp boğuldu. Çünkü gemi komutanları askerleri değil, gemilerin kurtarılması fikrini tercih etmişlerdi. Atinalılar buna isyan edince komutanlar yargılandı. Atina Mahkemesi komutanları toptan yargılamaya kalkınca, hakimler arasında yer alan Sokrates buna itiraz etti, komutanların tek tek yargılanmasını savundu. Atinalıların, kalabalıkların tepkisine, demokrasisine de aldırmadı. Çünkü suç ve cezalar şahsidir; çoğunluğun arzu ve iradesi üstünde Hukuk vardır.

İslam'da da öyledir: "**El Hakku ali ve la yu'la aleyhi şey'ün / Üstün olan Hak'tır, Hak'kın üstüne hiçbir şey çıkamaz.**"

b) **Sn. Cumhurbaşkanı Erdoğan**, ABD Kongresinin 11 Eylül terör saldırısı dolayısıyla Suudi Arabistan'ı sorumlu tutmak istemesi üzerine şöyle dedi: "**Bir terörist halkı Müslüman olan ülkeden çıkmış olabilir, o gitmiş orayı bombalamış olabilir. Peki, benim ülkemde bir Amerikalı bir terörist, bir yeri bombalarsa o zaman biz de, çıkaracağımız bir parlamento kararıyla ABD'yi mahkum etme yoluna gidebilir miyiz? Suçların, uluslararası hukukta şahsiliği ilkesi vardır. Kimse bir suçu işleyen, bedelini öder, siz onu bir devlete ödetemezsiniz.**" (Hürriyet, 12 Ekim 2016)

c) 2008'de AK Partiyi kapatma davasında hepimiz **Sn. Erdoğan'la** şu fikri savunmuştuk: "**Partiler değil, yasaları ihlal eden şahıslar cezalandırılmalı. Parti kapatmak, bütün partilileri ve o siyasi görüşte olan seçmenleri cezalandırmaktır. Bu ise kolektif cezadır.**"

3) **Sonuç**

Soruyorum:

Burada yanlışlık nerede? Suç ve cezaların şahsiliği ilkesini hem AK Parti hem Cemaat için savundum.

Sn. Savcı, bana "**AK Parti hırsızlar partisidir**" diyen tek bir yazımı gösterebilir.

Keza Karaman'daki çocuk tecavüzü konusu gündemdeyken "**bir kişinin rezilce fiili dolayısıyla Ensar Vakfı suçlanamaz, ancak suç işleyen yargılanır**" diye yazdım. (**Ek-5**, Ensar Vakfı Yargılanırken, Yarına Bakış, 15 Nisan 2016)

Müteaddit yazılarımda, konuşmalarımda ve kitaplarımda şu fikirleri savundum:

1) Cemaat(ler)e sempatisi olan memur, amirinden emir alır; hocasından veya şeyhinden değil.

2) Cemaat üyeleri, devleti veya hükümeti konumlarını kullanarak, iç ve dış konularda tutum almaya zorlayamazlar. Bütün politik karar ve icraatlar seçilmiş hükümete aittir.

3) Nasıl devlette "kuvvetler ayrılığı" varsa, idari ve sosyal hayatta da cemaatler-hükümetler ayrılığı olmalı.

a) Cemaatler sivil alanda kalmalı, gönüllü ve özerk olmalı. (**Ek-6**, bkz. Cemaatler ve Devlet, 1-3, Zaman 14-18 Ağustos 2014 yazılarımda)

b) Cemaatler toplumu sosyal ve ahlaki yönden takviye etmekle uğraşmalı, bununla yetinmeli. (**Ek-7**, bkz. Hizmetler Ayrılığı, Zaman, 2 Haziran 2014; Müslümanın Devletle İmtihani,

Zaman, 30 Ocak 2016)

c) Cemaatler ne devletin uzantıları olmalı ne devlete alternatif çalışmalı. (Ek-8, bkz.

Cemaatlerin Devletle İlişkileri, Zaman, 21 Ağustos 2014 tarihli yazım)

d) STK ve cemaatlerin, tarikat ve demokratik kuruluşların devletten isteyecekleri şey hukuk ve adalet, kanun önünde eşitlik. (Ek-9, bkz. **Aksayan Şeyler**, Zaman, 10 Kasım 2014)

e) Cemaatlerin birbiriyle çatışması siyasete ve AK Parti'ye zarar verir. (Ek-10, bkz.

Cemaatler Arası Çatışma ve İktidar, 8 Kasım 2014 ve 13 Ekim 2014 yazılarımdır)

Özetle:

1) Hiçbir yazımda hüküm cümlesi kurarak 17/25 Aralık'ın bir "rüşvet ve yolsuzluk" olduğunu yazmadım.

2) Sn. Recep Tayyip Erdoğan'ı hedef alan onu yolsuzluk yapmakla itham eden tek bir yazı kaleme almadım.

3) AK Parti'yi yolsuzluk yapmakla suçlamadım. Tek bir partinin ismini zikretmedim. Aksini iddia ediyorsa Sn. Savcı, yazımı gösterebilir.

4) Genel üslubuma uygun ve gündemle ilgili yolsuzlukların tarihi, sosyolojik ve fikri değerini araştıran yazılar yazdım. Kavga büyüdükçe:

a) Sulh ve salaha, sosyal barışa, siyasi birliğimizin korunmasına yönelik yazılar yazdım.

b) Bir fitnenin yangın gibi her yanı sarmakta olduğunu anlatmaya, bundan sakınmak gerektiğine ilişkin yazılar yazdım.

c) Benim Zaman'da kalma sebeplerimden biri buydu. Maalesef etkili olmadım.

5) Öyle de olsa hukuk devleti açısından "**17/25 Aralık'tan sonra Gülen grubuyla ilişki içinde olmak adı altında bir suç**" ihdas edilemez.

TCK'nın 1. Maddesi'ne göre "**Kanunsuz suç ve ceza olmaz. Yasanın açıkça suç saymadığı bir fiil için kimseye ceza verilemez.**"

Yasaları TBMM yapar. Siyasiler ve yöneticilerin sözleri yasa değildir.

Bir fiilin yasalara göre suç olup olmadığına yargı karar verir. Buna göre:

a) Hangi açık yasaya göre 17/25 Aralık'tan sonra Grup'la ilişkili olmak suçtur?

b) Ve bu fiilin suç olduğuna hangi mahkeme karar vermiştir? Ne böyle bir yasa var ne böyle bir mahkeme kararı!

Gümrük ve Tekel Bakanı iken Sn. Hayati Yazıcı, 5 Haziran 2014'te Tanzanya'nın başkenti Darusselam'da bu gruba ait bir fabrikanın açılışına katıldı, kurdele kesti.

Şimdi Sn. Yazıcı FETÖ'yle irtibatlı ve iltisaklı olup suç mu işlemiş oldu? Elbette hayır! Çünkü Grupla yasalar çerçevesinde ilişkili olmak suç değildir.

Eğer 17/25 Aralık'tan sonra Grupla ilişki, söylemle suç oluyorsa, istenildiğinde yine bir söylemler suç işleme tarihi Grubun ortaya çıktığı 40 sene öncesine götürülebilir.

Söylemle suç ve ceza tespiti mutlakiyetçi idarelerde bile geriye götürülemez, çünkü bu kaos ve zulümlere yol açar.

Bu yüzden yasaları Meclis yapar, suç fiiline mahkemeler karar verir.

Ben de bu çerçevede devletin izniyle yayın yapan bir gazetede yazdım diye suç işlemiş değilim.

F) **AK PARTİ ELEŞTİRİSİ**

AK Parti'yi eleştirdiğim doğrudur. Eleştirilerimi 2013'ten 3 sene önce yayınladığım "Göçün ve Kentin İktidarı-Milli Görüş'ten AK Parti'ye-" adlı 450 sayfalık kitabımda topladım. (İstanbul-2010)

AK Parti eleştirilerimle ilgili şu hususların altını çizmek istiyorum.

Eleştirilerimi cemaat adına ve onlara paralel doğrultuda yapmadım. Benim eleştirilerim İslamcı bir perspektiften sol-sosyalist, milliyetçi veya liberallerin eleştirilerinden farklıdır. Hatta AK Parti'yi eleştiren 3 yazımı sansürlemek istedikleri için Zaman Gazetesinden ayrılmak istedim. Gazete yönetiminden 3-4 kişi beni ziyaret edip bir daha yazılarıma karışmayacaklarına dair söz vererek vazgeçirdiler.

Eleştirilerimin cemaatle ilgili olmadığına ilişkin "**AK Parti ve İslamcılık-1-3**" adlı yazımı ekler bölümünde veriyorum. (Ek-11, Zaman, 7ve 11 Ağustos 2014)

1) **AK Parti'ye Dört Temel Eleştiri**

a) AK Partililer, özünde eşitsiz ve adaletsiz verili iktidarı yeterince analiz edip alternatifini bulamadan yola çıktılar. Geçmiş iktidarlarda yaşanan sorunlar AK Parti iktidarında da yaşanacak, fatura dine ve dindara kesilecektir.

b) AK Parti, 1960'tan bu yana oluşan İslamcı entelektüel, fikri ve ilmi birikimi heba edebilir. Devletin dışında sivil alanda fikir ve bilgi üreten yazarlar, entelektüeller ve akademisyenler birer devlet memuruna, bürokrat aydına dönecekler. Önerim şuydu: İslamcı fikir adamları, cemaatler

ve tarikatlar, fatura dine ve dindara çıkmasın diye, iktidarın memuru ve partneri olmasınlar, ama iktidarı ahlak, hukuk, özgürlük ve çoğulculuk temelinde demokratik denetime tabi tutsunlar.

c) Cemaatler ve tarikatlar bugüne kadar kendi imkanlarıyla var oldular. Şimdi, sırtlarını kamu kaynaklarına dayıyorlar. Bu, İslami sivil hayatın gelişmesine zarar verecek, birer STK (Sivil Toplum Kuruluşu) olan tarikat ve cemaatler SDK (Sivil Devlet Kuruluşu)na dönüşecekler.

d) AK Partinin 2011'e kadarki Ortadoğu politikası görece iyiiken bu tarihten sonra yanlışlıklarla malul oldu. Özellikle Suriye konusunda büyük hatalara düşüldü. Türkiye, gücünün ve imkanlarının üstünde söylem geliştirdi.

Bazı AK Partililer özellikle **Sn. Ahmet Davutoğlu**, Suriye politikası dolayısıyla yaptığım eleştirilerden rahatsız oldu. Birkaç kez gazete yönetimine rahatsızlığını ilettiler.

Suriye ve Ortadoğu konularındaki eleştirilerimin tamamında haklı çıktım. Hükümet yanlısı medya bana karşı amansız bir kampanya başlattı. Ancak 600 bin ölü, 7 milyon mülteci ve paramparça olmuş Suriye tablosunun ortaya çıkmasından sonra Suriye'ye müdahaleyi savunanlar benim dediğim noktaya geldiler. "Suriye parçalanırsa sıra Türkiye'ye gelecek, Türkiye de parçalanır" diyordum. Şimdi onlar da aynı şeyi söylüyor. (Ba'daHarab el Basra) Benim suçum bu musibeti ilk günden haber vermek mi?

2) **AK Parti'ye Desteğim**

a) 2007'de verilen e-muhtıradan AK Parti'nin yanında durdum. Muhtıranın açıklanmasından 45 dakika sonra bağlandığım 2 haber kanalında "seçimle gelen ancak seçimle gider" dedim.

b) 2008'de AK Parti'nin kapatılmak istenmesine karşı çıktım.

c) Sn. Erdoğan'ı hedef alan tek bir eleştiri yazım olmadı. Özellikle beni Erdoğan hasmı göstermek isteyenlere karşı "**Zaman Yazarı Başbakan'a Çakar mı?**" (Ek-12, Zaman, 8 Mart 2012) yazımda hiçbir zaman Erdoğan'a çakmadığımı, Erdoğan'a karşı antidemokratik bir teşebbüs olursa, ilk ben karşı çıkacağımı, Erdoğan'ı savunacağımı söyledim. Ve her seferinde sözümde durdum.

d) Erdoğan'ın önerdiği "**Başkanlık Sistemi**"ne karşı çıkmadım. Bunun için AK Parti'nin yapması gereken şeyin yeni ve sivil bir anayasa yapımında öncülük rolü oynamak olduğunu sarahaten yazdım. (Ek-13, bkz. **Başkanlık mı, Parlamenter Rejim mi**, Zaman, 2 Ocak 2016 ve **Başkanlık İçin Yeni Bir Anayasa**, 4 Ocak 2016 yazılarımda)

e) AK Parti'nin doğru bulduğum politikalarını destekledim. Mesela Suriye politikası yanlış idiyse de mülteciler konusundaki tutumu doğrudur; Müslüman Kardeşlere ilişkin politikası yerindedir. (Ek-14, bkz. **Türkiye'nin İhvanı Kabulü**, Zaman, 18 Eylül 2014)

f) Gezi olaylarının başlamasından 2-3 gün sonra hükümete karşı kalkışmaya dönüştüğünü, şiddet ve terörün bu işe bulaştığını yazdım, meşru iktidarı ve Sn. Erdoğan'ı korudum.

"Özgürlüklerimize müdahale ediliyor" diye **Gezi Parkı'nı** bahane ederek sokaklara döktüklerini belirttiikten sonra şunları dedim: "Taksim kalkışmasına karşı Başbakan Erdoğan'ın havaalanı, Kazlıçeşme, Ankara, Samsun, Kayseri ve Erzurum mitinglerinde yüzbinlerle verdiği cevap bu sokak demokrasisinin yine gerektiğinde sokakla alt edileceğini ortaya koymuş oldu." (Ek-15, bkz. **"Sandıkta sandık, sokaksa sokak!"** Zaman, 8 Temmuz 2013) Bu, en kritik zamanda Erdoğan'a destek değil mi?

g) **Zekeriya Öz**, Sn. Erdoğan'dan müşteri olmuştu. İddiasına göre 4 Ocak 2016 günü Başbakan Erdoğan Dolmabahçe'de Başbakanlık binasında gazetecilerle yaptığı toplantıda ismini zikrederek –sanırım 22 kez- kendisine hakaret ettiğini, iftira atıp hedef gösterdiğini söylüyordu. Beni ve **Etyen Mahçupyan'ı** da tanık gösteriyordu. Bu nedenle Savcılıktan gelen davet üzerine Çağlayan Adliyesi'nde verdiğim ifadede Sn. Erdoğan'ın "bir savcıdan söz ettiğini ama isim zikretmediğini, hakaret ettiğini duymadığımı" söyleyip Sn. Erdoğan'ın lehine konuştum. Elbette vicdani kanaatim buydu, ama ifadem de ona karşı bir önyargımın olmadığını göstergesidir.

3) **Gazete ve Grup ile Görüş Ayrılıklarımız**

Zaman'daki yazılarımda ve TV konuşmalarımda:

a) MİT tırları baskınına iltifat etmedim. Aksine Amerika, Rusya, Fransa, Almanya, İran, Irak, Suudi Arabistan, Suriye'de cirit atıyorsa bizim kapı komşumuz Suriye'de bazı grupları

desteklememiz, suç değil, ayıp değil dedim.

Buna rağmen iddianamenin 42. sahifesinde Sn. Savcı MİT tırlarıyla beni ilişkilendirmek için "Yağmur yağacak diyorsun, o zaman sen bana ördeksin demek istedin." cinsinden garip, gülünç ve akıl dışı bir analogiye başvurmaktan çekinmemiş. İddia şu:

"18 Ocak 2014 tarihli Zaman gazetesinde Ali Bulaç '**Suriye hükümeti, Türkiye'yi iç savaş çıkartan örgütlere yardım suçlamasıyla şikayet ediyor. Bu şikayeti sakın hafife almayın**' şeklindeki sözleriyle bir tartışma açıyor, aynı tarihli Zaman gazetesi "MİT'ten skandal talimat, tüm dini grupları izleyin" manşeti ile çıkmış, ancak haberin içeriğine bakıldığında 'PDY'nin birinci derecede hedef önceliğinde izleneceği net bir şekilde görülmüş, dolayısıyla haber kendi kendisi ile çelişerek başlığını tekzip etmişti. Böylece Zaman, bir sonraki gün MİT tırlarına yapılacak operasyon öncesinde MİT'i hedef gösteriyordu."

Buna göre:

1) Ben Yayın Kurulu ile anlaşmalı olarak 18 Ocak günü yazı yazmışım. Ertesi gün MİT tırlarının durdurulacağını biliyordum.

aa) Sn. Savcı bunu nereden biliyor? Belge, kanıtı var mı?

bb) Ben biliyorsam, MİT niçin bilmiyor?

cc) Savcının alıntı yaptığı yazıda ne MİT'in ismi geçiyor ne tırlar! Başkaca da hiçbir yazımda "MİT tırları" ibaresi geçmiş değil. Pamuk ipliğinden bile zayıf bu bağ, ancak sahte delil üretme, vehim, töhmet ve iftira olur.

2) Savcının sözünü ettiği yazının konusu "İHH ve AK Parti" başlıklı yazıma atıftır. O yazıda Mavi **Marmara'dan** dolayı İsrail'in ve "**içimizdeki İsraililer**"in İHH'yi kriminalize etmek isteyeceklerini ve bunun üzerinden AK Parti'yi uluslararası düzeyde suçlu düşürmeyi hedefleyebileceklerini yazıyorum. Yani aslında İHH ve AK Parti'yi koruyor, uyarıyorum.

18 Ocak tarihli yazıda Savcı'nın yaptığı alıntının hemen devamında şunları diyorum:

"Suriye'nin mazlum halkına her türlü insani yardımı yapmak görevimiz. Ben devleti bilmem! Ama insani yardım yapan kuruluşlarımız, sakın ha 'insani yardım dışı'na çıkmasın, çıktıklarını zannetmiyorum. Mavi Marmara'dan dolayı İHH İsrail'in hedefinde olduğundan bu konuda çok dikkatli olmalı." (Ek-16, 1. 14 Haziran 2010, İHH ve Ak Parti; 2. 18 Ocak 2014, Bu mu vefa)

Sn. Savcı "Suriye hükümeti, Türkiye'yi suçluyor, bu şikayeti hafife almayın" cümlemi alırken, hemen önceki cümlemi görmezlikten geliyor.

Peş peşe kullandığım üç cümle tamı tamına şöyle sıralanıyor:

"Benim uyarım şuydu: Türkiye'nin Suriye politikası birkaç bakımdan başına iş açacak mecrada yürütülüyor. Bugün çöktüğünü anladığımız Suriye politikasının riskli bir boyutu Arap prenslerinin finanse ettiği silahlı örgütlerle 'ilişki içinde olma görüntüsü' vermektir. Suriye hükümeti Türkiye'yi iç savaş çıkartan örgütlere yardım yapmak suçlamasıyla şikayet ediyor."

a) Bu cümle ile örgütlere yardım eden Arap prensleri olduğunu,

b) Türkiye'nin bu prenslerle aynı resimde görüntü vermektan kaçınması için uyarıyordum.

Soruyorum: Bunun neresi MİT'le, tırlarla ilgili?

Aşağıda sayacağım konular Gülen grubunun gündemleştirdiği konular; neredeyse hepsinde ben Gazete'den farklı görüşleri savundum:

b) Selam-Tevhid operasyonlarına karşı çıktım.

c) Tahşiye konusuna hiç girmedim.

d) İran devletinin 2000 hemşire ile Türk bürokratlarıyla ilişki kurduğu iddiasını saçma, komik ve çocukça buldum.

e) Mut'a nikâhı sempozyumunu ve bu konuda yazılanları gayri samimi ve maksatlı buldum.

f) **Sn. Beşir Atalay'ın** "Kripto Şii" olduğu yolunda yürütülen propagandaya karşı çıktım. MİT tırları, Selam ve Tevhid, Mut'a nikahı, İran ve Şiilik'le ilgili cemaatin görüşlerinin tamamen yanlış olduğunu **Ahmet Turan Alkan, Mümtaz'er Türköne, Ali Akkuş** ve başka kişilerle defalarca paylaşmış bulunuyorum. Bu arkadaşlar da beni teyit etmişlerdir.

g) MİT Müsteşarının KCK dolayısıyla ifadeye çağrılmasını doğru bulmadım.

h) KCK tutuklamalarını, seçilen insanlara kelepçe takılmasını yanlış buldum, eleştirdim.

Öyle ki OdaTV bu yazıdan dolayı gazetenin beni kovabileceğini yazdı. (Ek-17, bkz. Oda TV 29 Kasım 2011, "**Ali Bulaç bu yazıdan sonra kovulur**" haberi. Ektedir)

i) Oslo sürecini ve hükümetin 2009 Temmuz'dan itibaren başlattığı "çözüm süreci"ni doğru buldum, destekledim. Hatta 30 senedir kanayan yaraya dönüşen bu sorunu çözse çözse Ak Parti hükümeti çözer, dedim. Çözüm sürecine destek verdim. (Ek-18, bkz. Zaman - **Kaygılar, Uyarılar...**) Aynı şekilde Alevi Çalıştaylarına (5 ve 7.si) severek katıldım; yine "**Alevileri Ak Parti iktidarı rahatlatır**" dedim, destek verdim.

j) Halk Bank'a yapılan operasyonları yanlış ve haksızca buldum. (bkz. Zaman, 23 Aralık

2013 tarihli yazım, yazı **Ek-2'**dedir.)

k) Ergenekon ve Balyoz davaları konusunda hemen hemen hiç yazı yazmadım. Genel ifadeler dışında hiçbir grubu veya şahısları darbecilikle suçlamadım.

Üzerinde durduğum 3 konu vardır.

aa) Adli yargı tamamlanıncaya kadar herkes masumdur.

bb) Gizli dinlemeler yayınlanırken yasadışı dinlemeler referans alınıyor, insanların mahrem hayatı da deşifre ediliyor. Bu yanlıştır.

cc) Uzun tutukluluk cezaya dönüştürülüyor. Yine burada ilk defa bir konuyu açıklıyorum. **Sn. Dursun Çiçek'in** oğlu –şu anda ismini tam hatırlayamıyorum, Deniz olabilir- beni telefonla arayıp görüşmek istediğini söyledi. O sırada **Taraf Gazetesi'nde** benim ismim Balyozcular tarafından öldürülecekler arasında yer almıştı. Benim gibi aynı listede ismi geçen Akit yazarı **Abdurrahman Dilipak** davalarda müdahildi. Yargılamaları takip ediyordu. Bana 2-3 kez beni havaya uçuracak **Dursun Çiçek** timini mahkeme salonunda gördüğünü, onlarla bakiştığını söyledi. **Dilipak**, benim de davaya müdahil olabileceğimi söylüyordu.

Böyle olunca Dursun Çiçek'in oğluyla görüşmem doğru olmaz diye düşündüm ve fakat ona:

“Babası için gösterdiği gayreti takdir ettiğimi, ben de rahmetli babamı çok sevdiğimi, Dursun Bey'e selamlarımı iletip davaya müdahil olmayacağımı bildirmesini rica ettim.”

Davaya müdahil olmamamın sebebi şuydu: öldürüleceklerin ilk listesinde ismim yoktu. Gazetede ertesi gün ismimin eklendiğini gördüm. İçime kuşku girdi, listedeki ismimin gerçekten var olup olmadığından şüphelendim, yinede beni öldürme görevini aldığı iddia edilen timle ve komutanla göz göze gelmem hoş olmaz, diye düşündüm. Müdahil olmadım, işi Allah'a havale ettim.

3) Bütün aktüel olaylara ilişkin bakışımızdaki farklılığın ötesinde benim Zaman gazetesi ve grupla temel ayrılığımız **“İslamcılık”** ve **“Milli Görüş Siyaset Çizgisi”**yle ilgilidir.

Gülen grubu hiçbir zaman İslamcılık'ı kabul etmedi; özenle ve ısrarla kendilerini İslamcılık'tan ayırdılar, hatta karşı çıktılar.

Ben ise Türkiye'de ve dünyada İslamcı olarak bilirim. Gazete köşelerinde, Zaman'da ve başka mevkutelerde açılan İslamcılık tartışmalarında ben Türkiye ve İslam Dünyası için özgürlükçü, demokratik, çoğulcu ve meşruiyetçi İslamcılığı savundum.

Son iki tartışmaya **Mümtaz'er Türköne** de katıldı, tartışmamız kitap olarak da yayınlandı.

Şimdi Sn. Savcıya soruyorum:

Bütün bunlar gerçek iken, bunları yazıp savunmuşken, ben nasıl FETÖ'cü oluyorum? Hangi yazımla algı oluşturunca? Bu yazı ve tutumlarımdan hangisi ile darbeye zemin hazırlıyorum? Bu yazıların hangisi anayasal suç kapsamına girer? Bu görüşler FETÖ ile paralellik arz eder mi? Yoksa taban tabana zıt mı?

Eğer hilaf-ı hakikat beyanda bulunuyorsam Sn. Savcı hemen bir yazımdan örnek gösterebilir!

G) İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ

Ben ancak kendi başıma kaldığımda mahkemelerde savunabileceğim yazılar yazarım. **“Allah kimseye kaldıramayacağı yükü yüklemesin.”** (Bakara, 286)

Bu bağlamda;

1) Her fikrimi uluslararası sözleşmeler ve anayasanın tanıdığı düşünce ve ifade özgürlüğü çerçevesinde dile getirdim. Ne bir şahsa ne tüzel bir kişiliğe hakaret ettim.

2) Benim kırmızı çizgilerim;

a) Şiddet ve terör

b) Askeri darbeler

c) Savaş kışkırtıcılığı

d) Fitne ve iç kargaşadır.

Binlerce yazım, 24 kitabım, yüzlerce röportaj ve 7 ciltlik tefsirim bunun somut delilleridir.

3) Ben anayasa ve yasaların tanıdığı hak ve özgürlüklere güvendim. Bilseydim bir zaman hak ve özgürlük olan şey sonraları suç olacak, gider Çarşamba Pazarı'nda limon satar, yazarlığı

konformistlere bırakırdım.

4) Düşünce ve ifade özgürlüğü her defasında **Aristo** veya İbn Sina gibi orijinal düşünceler üretmek değil, kamu otoritesinin karar ve icraatlarını de kritik etmektir.

5) Medya ve ifade özgürlüğü, demokrasilerde 4. Kuvvettir. Bu kuvvet, işler halde değilse, ne 3 kuvvet olur ne hukuk devleti ve demokratik rejim ayakta kalır.

6) Bir ülkede iç ve dış tehdit olması ifade özgürlüğünün kısıtlanmasının meşru gerekçesi olamaz. Tarihte ve bugün iç ve dış tehdidi olmayan ülke yoktur. Asıl tehdit ve tehlike kalplere korku salınması, ağızlara kilit vurulmasıdır.

7) Batılı demokrasilere güç kazandıran yasalar, anayasalar ve kurumlar desteğinde korunan düşünce ve ifade özgürlüğüdür. Savaş halinde iken dahi İsrail’de basına kısıtlama getirilmez, Ortadoğu’nun hiçbir ülkesinde düşünce ve ifade özgürlüğü yoktur; bu yüzden otokrat rejimler, monarşiler ve diktatörler ayakta durmaktadırlar. İslam dünyası ancak ifade özgürlüğü ile bu durumdan çıkabilir. Ortadoğu rejimleri İslam üzerine giydirilmiş deli gömlekleridir. Türkiye, bir Ortadoğu ülkesi olmamalı, AB standartlarında özgür ve çoğulcu bir ülke olmalı. Bu çerçevede Türkiye’nin AB üyelik sürecini destekledim. Maalesef biz Müslümanlar dinimize rağmen özgürlükçü standartlar üretiyoruz; bu yüzden AB’ye ihtiyacımız var.

8) Hiçbir yazım hakkında soruşturma açılmadı. Savcılık iddianamesinde atıfta bulunulan yazılar üzerinden 2-3 sene geçmiş bulunuyorken geriye dönüp **niyet okumaya dayalı hüküm bina etmek** hukuku hiçe saymaktır. Yazılarıma yapılan atıflardan somut ve maddi suç delili çıkarılamaz: hoşla gitmeyen yazılardan cümle cımbızlamak **“örgüt üyeliği”** veya **“darbeye hazırlık”** gibi sonuçlar çıkarmak mümkün olsaydı suçlu olmayacak kimse kalmazdı.

AYM 2015 tarih ve 18567 sayı ile yapılan başvuruda şu kararı vermiştir: “Tutuklama kararlarında yüklenen suçlara ilişkin olarak mevcut delil durumunu tutuklama için yeterli olduğu belirtilmiş olduğu ise de anılan haberler dışında somut herhangi bir delilden bahsedilmemiştir. Tutuklama insan haklarına aykırıdır.”

AYM birçok kararında yazı ve haberlerden oluşan dosyalarla örgüt, casusluk, darbe gibi suçlar yüklenemeyeceğini belirtti. **Gazeteciler haber ve yazılarından dolayı tutuklanamaz.** Bu AYM’nin kararıdır.

Lingens-Avusturya davasında AİHM şöyle diyor: **“Demokratik bir sistemde, kamu gücünü elinde bulunduranların yetkilerini hukuki sınırlar içinde kullanmalarını sağlamak açısından basın ve kamu denetimi, en az idari yargısal denetim kadar etkili bir rol oynamakta, önem taşımaktadır.”** (Taha Akyol, Hürriyet, 29 Mayıs 2017)

AİHM şu kararı da vermiştir: **“Sadece toplumun ve devletin olumlu, doğru ya da zararsız gördüğü haber ve düşünceler değil, devletin veya halkın bir bölümünün olumsuz ya da yanlış bulduğu, onları rahatsız eden, kırıcı, çarpıcı haber ve düşüncelerde serbestçe ifade edebilmelilerdir.”** (Taha Akyol, Hürriyet, 6 Ocak 2017)

Türkiye 2. Liginde oynayan **Amed Spor futbolcusu Deniz Naki’nin** terör örgütü propagandası yaptığı iddiasıyla açılan davanın ilk duruşmasında beraat kararı veren **Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi** gerekçeli kararında şunları demektedir:

“İfade özgürlüğü memnuniyetle karşılanan, zararsız veya önemsiz sayılan insanların kayıtsız kalacağı bilgi ve fikirler için değil, aynı zamanda demokratik toplumu şekillendiren çoğulcuğun, hoşgörünün ve geniş fikirliliğin doğasında bulunan bir gereklilik olarak saldırganı şoke eden, rahatsızlık veren ya da ayrılık yaratabilen fikirler için de uygulanabilmelidir.” (Cumhuriyet Gazetesi, Mahkemededen İfade Özgürlüğü Dersi, 4 Şubat 2017, s 10)

İçişleri Bakanı Sn. Süleyman Soylu bir yazısı dolayısıyla **Baskın Oran** için **“Kendisini ilim adamı diye pazarlamış yazısının her kelimesini alçakça kurgulamış bir uşak Baskın Oran hakkında suç duyurusunda bulunuyorum.”** diyor.

Değerli bilim insanı ve yazar olan Sn. Oran, bu sözlerle ilgili hakaret davası açınca, Sn. Bakan’ın avukatı **Uğur Kızılcıca** **“Eleştiri övgü olmadığına göre zorunlu olarak sert olacaktır.”** diyor. (Mehmet Y. Yılmaz, Hürriyet, 31 Ağustos 2017, s 15)

Ben saldırgan, şoke eden, ayrılığa yol açan şeyler de yazmadım, kimseye hakaret etmedim. İslam’ın Saadet Asrında düşünce ve ifade özgürlüğü mübalağasız bugünkü Avrupa seviyesindeydi. Bir keresinde **Halife Ömer**, Huzeyfe’ye şöyle der: **“Ey görüş sahibi! Ömer’de münafıklıktan bir eser görüyor musun? Ayıbımı yüzüme söyleyen bana zulmetmiş olmaz. Aksine armağan etmiş olur.”**

İslam’ın adil Halifesi, kendini eleştirdi veya farklı düşünceler ifade etti diye kimseyi terörist ilan etmedi.

Genellikle özgürce ifade edilmeyen bir düşünce köklü toplumsal ve politik değişimlere işaret eder. Tarihte iktidar nimetlerinden en çok yararlananlar değersiz polemikleri düşünce diye

pazarlayanlar ve siyasal iktidara övgüler yağdıranlardır. Antidemokratik yönetimler, kendilerini öven yazarları örnek gösterip, ülkelerinin ne kadar “özgür” olduğunu propaganda ederler. Özgürlük, muhaliflerin veya benim gibi iktidara mesafeli duranların serbestçe yazıp konuşma hakkının korunmasıdır.

Daha farklı ve iyi bir gelecekte korkanlar iyi düşüncelerin ifade edilmesine izin vermezler. “**Sakin Ali Bulaç’ı konuşturmayın**” diyen ve ben tutuklu iken hakkımda olmadık iftira atan, teviziratlarda bulunanlara şunları derim: Hukuki kural ve ahlaki normları bırakın bir kenara, düşünen insanların susturulması mertlik ve delikanlılık da değildir. Kendine güvenen er meydanına yasaklar, tehditler ve hapisliklerle çıkmaz, düşünceleriyle çıkar. Düşüncelerden dolayı hapis yatan, eli kolu halatlarla bağlanmış birinin dayak yemesine benzer.

Kur’an-ı Kerim, muazırlarına “**Siz ve yardımcılarınız gücünüz yetiyorsa benzerini getirin**” diye meydan okur. Şöyle buyurur: “**Onlar sözü dinlerler, en güzeline uyarlar.**” (39/Zümer, 18) “**En güzel söz**”ün ortaya çıkabilmesi için sözün her türlüşününün, bu arada “bizce kötü” olanının da söylenmesi gerekir. Çünkü ancak bu sayede doğru bulunur, akıl fonksiyonunu yerine getirir.

Hayatım boyunca kendim ve herkes için ifade özgürlüğünü savundum. Çifte ahlaka itibar etmedim. Çünkü Efendimiz (s.a.) kendimiz için istediğimizi başkaları için de istememizi emretmiş.

Bu çerçevede en büyük dileğim, **Zaman yazarları ve muhabirleri**, Özgür Düşünce, Cumhuriyet, Sözcü ve **gerek Türkiye’de gerekse dünyada medya kuruluşlarında** çalışan yazar ve gazetecilerin bir an önce tahliye edilmesidir.

Ben 50 yıllık yazarım: **Demirel, Ecevit, Özal, Erbakan, Mesut Yılmaz** hükümetlerinde; dahası 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat darbe dönemlerinde yazdım. Defalarca yargıldım. Ama hiçbir dönemde bu kadar baskı görmedim, 14 ay hapse atılmadım, yazılarımdan dolayı üçer kez ağırlaştırılmış müebbet hapisle yargılanmadım, işsiz bırakılmadım, emekli maaşıma bile bir süre el konulmadı.

Dindar-muhafazakar bir iktidar döneminde ve hepsi beni pek yakından tanıyan, arkadaşlarımla bakan, milletvekili olduğu bir hükümette bu durumda olmam bana sadece hüzün veriyor.

H) **ZAMAN’DA NİÇİN KALMAYA DEVAM ETTİM?**

1) **Zaman ve Yeni Şafak**

a) 1986’da **Fehmi Kuru, Nabi Avcı, Mehmet D. Doğan ve Adnan Tekşen** ile Zaman’ı kurduk. Merkezi Ankara’da olan gazetenin İstanbul Bürosu’nu ben kurdum. 1987 sonlarına doğru Gülen Grubu devralınca ben gazeteden ayrıldım. 1990’ların başında yine Zaman’a döndüm. Başında **Hüseyin Gülerce** vardı. Onunla konuştum. Yazdıklarımına karışmıyor, telif ücretimi düzenli ödüyorlardı.

b) **Yeni Şafak** Gazetesi çıkınca, bu gazeteye geçtim. 1994-1998 arası 4 sene bu gazetede yazdım, kurucuları arasında idim. 1998’de ayrılmak isteyince o zamanki sahibi bana gazetenin başına geçmeyi, Genel Yayın Yönetmenliğini teklif etti. Ancak ben gazete yönetimi üzerinde birbiriyle çekişen iki-üç lobinin olduğu bir yerde başarılı olamayacağımı düşündüm. Esasında aktif siyaset, gündem ve polemiklerden mümkün mertebe uzaklaşmak, kitap yazmak için vakit bulmaya çalışıyordum.

c) Zaman’a ikinci geçişimde de kimse yazılarıma karışmıyordu. Gazeteye organik bağım yoktu. Köşeme karışılmadığı ve telif ücretim ödendiği sürece her gazetede yazarım.

2) **Transfer Teklifi**

Nitekim 2013 yılı bahar aylarında **Star Gazetesinden** yazma teklifi geldi. İlk defa burada açıklıyorum. Benden görüşme talebinde bulunan **Star**’ın yetkili yöneticilerinden **Tevhid Karakaya** Bey yazma teklifini **Tayyip Bey’den** getirdiğini söyledi. Fatih Saray Muhallebici teras katında olan görüşmede iki defa;

– “Bu teklif Tayyip Bey’den mi geliyor” diye sordum. Tevhid Bey “Evet” deyince, ben de “bunu görev kabul ederim” dedim.

Tevhid Bey, ücret konusunun bana bırakılması talimatını aldığı söyledi. Gazetede ne kadar ücret aldığı bildiğim bir köşe yazarının aldığı ücreti baz alarak bir rakam üzerinde anlaştık. Rakam, Zaman’dan aldığımın tamı tamına 3 katıydı. Gazete yanında Kanal 24 TV’nin de haftalık bir programına katılacaktım. **Tevhid Bey** “bir hafta-10 gün bekleyelim, Zaman’cılarını alıştıralım. Bizden yazar kapıyorlar zehabına kapılınsınlar, ayıp olur” deyince, ben de muvafık buldum.

Aradan 1 hafta-10 gün, 1 ay geçti. **Tevhid Bey** aramadı. Ben arayınca, bana “Ali Ağabey, sen Tayyip Bey’e ulaşırsan iyi olur” deyince, muhtemelen Tayyip Bey’in bundan vazgeçtiğini

düşündüm. Aramak artık şık olmazdı.

Temmuz veya Ağustos 2013'te **Yalçın Akdoğan**'la ortak bir dost aracılığıyla buluştuk. Cemaat-hükümet çekişmesinin kötü gelişmekte olduğunu, beni rahatsız ettiğini söyledim. Bu arada Star'dan yazı daveti aldığım halde neden gerçekleşmediğini Sn. Başbakan'a sormasını rica ettim.

Eylül 2013'te bir sempozyumda görüştük. **Yalçın Bey** bana somut bir şey söylemedi. Konuyu da Tayyip Bey'e iletmediğini anladım.

Bu olaydan sonra bende şu kanaat oluştu: Star gazetesinin o günkü yönetici kadrosu, benim Zaman'dan Star'a geçişimi istemediler. Günahlarına girmeyeyim, bu arada benim Tayyip Bey'in teklifini reddettiğim veya benim kibirle ancak Sabah, Haber Türk gibi gazetelere geçme karşılığında Zaman'dan ayrılabilceğim yolunda şayialar yayıldı. **Ahmet Kekeç**, 1-2 kez bu yönde imalı yazılar yazıp bunu kibrimle bağladı.

Bana teklifin yapıldığı günlerde önemli başka bir yazar sessiz sedasız Zaman'dan Star'a geçti.

Mahkeme heyeti gerekli görürse bana teklifi getiren ve işin iç yüzünü bilen **Sn. Tevhid Karakaya**'yı tanık olarak dinleyebilir.

Diyeceğim, **benim illa da Zaman'da kalma gibi bir derdim yoktu**. Yönetimde görevim yoktu, yayın kuruluna katılmıyordum, bana oda, masa/bilgisayar tahsis edilmiş değildi, gazetenin jeneriğinde ismim geçmiyordu.

2013 yılı sonları itibarıyla Hükümet-Cemaat kavgası kızışınca gazeteden elbette ayrılabilirdim. Niçin ayrılmadığımı açıklamak istiyorum:

Kavga ile beraber büyük bir fitne ateşi tutuşmuştu. Fitne zamanı iki yol seçilir: Kişi ya evine çekilir susar. Ya koşan, yürür. Yürüyen durur, ayakta duran oturur veya arayı bulmaya sulh ve salaha gayret eder. Cemaat içinde, hatta gazetede bu kavgayı tahrik edenleri görüyordum. Sözde hükümet tarafı tutanların bazıları da baltaları ellerinde savaş naraları atıyordu. İki tür insan beni baskı altına almaya başladı.

a) Biri, ne hükümet ne cemaatten olmayıp bu kavganın İslam'a ve Türkiye'ye büyük zararlar vereceğine inananlar

b) Diğeri, hem hükümet-AK Parti'den hem cemaatten olanlar. Bunlar da kavga istemiyorlar, aranın bulunmasını istiyorlardı.

Hucurat Suresinde **"İki mü'min topluluk kavga ederse sulh ve salah yolunu takip ederek ve adaleti gözeterek aralarını bulun"** diye emreder. (49 / Hucurat, 9-10) Ben, her iki tarafla diyalog kurabiliyordum. Teskin edici, yatıştırıcı olmayı görev bildim, bunu vicdani mesele addettim. Bana yılın en iyi köşe yazarı ödülü verildiği bir toplantıda her kabinede yer alan bir bakana 'bu kavgayı sonlandırmak lazım, tansiyonu düşürmeli' diyince sayın bakan 'Ali Bey siz oradan biz buradan buna gayret edelim' dedi.

Bu, kendime **"durumdan vazife çıkardığım"** bir tutum değildi. Bu ülkede İslami camiada **kanaat önderi, alim, fıkıhçı, aydın, fikir adamı** sıfatıyla öne çıkmış zatlar da bu ayetin hükmüne göre:

a) Önce fitnenin kaynaklarına inmeli, fitne ateşini söndürmeye çalışmalı

b) İslami/Kur'ani ölçülerle hakemlik yapmalı

c) Sonra, elbette müteceviz ve haksız olanın karşısında yer almalıydılar.

Yazık ki saydıklarımın

aa) Bir bölümü sus pus oldular

bb) Bir bölümü fitnenin iç ve dış boyutuna bakmadan kimisi "Oh olsun şu FETÖ'cülere", kimisi "Oh olsun AK Partililere" deme yolunu tuttular

cc) Bir bölüm de, tarafların şahinlerinden önce, gömülü baltalarını çıkarıp ve naralar atıp savaş meydanlarına atıldılar.

Bir kere daha anladım ki, okuduğumuz Kur'an boğazımızdan inip içimize işlemiyor.

Zaman geçtikçe cemaatin içinden daha çok kişi bana yalvarmaya başladı. Bu insanlar kavga istemediklerini, cemaatin hükümetle, devletle kavga etmesinin yanlış olduğunu içlerinde küçük bir şahinler grubunun Tayyip Bey ve hükümete nefret derecesinde husumet beslediklerini, tahrikler yaptıklarını, cemaati göz göre göre uçuruma sürüklediklerini söylüyordu. Benden fitneye karşın yazılar yazmamı rica ediyorlardı. (**Ek-19** bkz. **Sulh Yolunu Tatalım**, Zaman, 31 Ocak 2015 tarihli yazım)

Sonraları Çatı Davası'nda isminin geçtiğini gazetelerden öğrendiğim bir zat beni bürosuna çağırırdı. Bana yalvardı, hüngür hüngür ağlıyordu. **"Allah rızası için bu kavga bitsin. Birileri bizi ateş çukuruna atıyor. Hocaefendi'yi ablukaya almışlar, Türkiye'de neler olup bittiği ona doğru iletilmiyor. Buna fırsat vermiyorlar"** diyor, benden ABD'ye gidip Gülen'i uyarmamı istiyordu. İsteddiği, kavganın sona erdirilmesi, cemaatin tamamen susup hiç tepki vermemesiydi.

"İki tarafla da diyalogun var, iki taraf da seni okuyor, belki Hocaefendi seni dinler, gerekirse

seni business class'ta göndereyim.” diyordu. Ben “Sulh ve salah yazıları yazıyorum ama cemaat içi bir mesele bu, kimse beni dinlemez. Bu klik dediğin gibiyse başıma bir iş de gelebilir” deyip, teklifini reddettim. Mahkeme heyeti gerekli görürse o zatın ismini açıklarım.

Maalesef o zatın korktuğu oldu. Benim yazılarımın da faydası olmadı. Olan, Sn.

Cumhurbaşkanı'nın benzetmesiyle cemaat piramidinin “**ibadet ve ticaret**” tabanına oldu ve bana elbette. Bugünden geriye dönüp baktığımda “**keşke Zaman'dan ayrılıyaydım**” diyorum. Hakikaten pişmanım.

Kente ve göçe ait bir sosyoloji ürünü iken, sonraları militarize olup terör örgütüne dönüşen bu yapı, modernleşme tarihimizin en ilginç, en ibret verici örneklerinden biridir. Uzun zamandır bu yapının zaafalarını gözlemliyordum. İletin teşhis ve tedavisi konusunda düşüncelerim var. Tutuklanmadan önce “**Cemaatler-Devlet**” adlı kitaba başladım. Kısmet olur da tahliye olursam tamamlayıp iç ve dış akademik dünyanın istifadesine sunmak istiyorum.

3) **Yazdığım Dergiler**

Aşağıda 50 yıldır yazı ve araştırma yayınladığım dergileri sıralıyorum.

- a) Milliyetçi Muhafazakar Çizgi
 - 1) Hareket Dergisi
 - 2) Türkiye Günlüğü
 - 3) Yeni Türkiye
- b) Liberal, Laik, Sol
 - 1) Şehir Dergisi
 - 2) Yeni Gündem
 - 3) Birikim
 - 4) Aktüel
- c) İslami-İslamcı Dergiler
 - 1) Milli Gençlik Derneği (MTTB)
 - 2) İslam Medeniyeti
 - 3) Tohum
 - 4) Düşünce
 - 5) Şura
 - 6) Hicret
 - 7) Tevhid (Haftalık)
 - 8) İlim ve Sanat
 - 9) İzlenim
 - 10) Bilgi ve Hikmet
 - 11) Bilgi ve Düşünce
 - 12) Değişim
 - 13) Yeni Zemin
 - 14) Kitap Dergisi
 - 15) Sözleşme
 - 16) Renkli
 - 17) Kudüs
 - 18) Fecr
 - 19) İslami Araştırmalar
 - 20) Değerler Eğitim (Ensar)
 - 21) Umran
 - 22) Tevhid (Aylık)
 - 23) Selam
 - 24) Haksöz
 - 25) Yörünge
 - 26) Nehir
 - 27) İstanbul Bülteni
 - 28) İstanbul
 - 29) Kurani Hayat
 - 30) Özgün Duruş
 - 31) Özgün Düşünce
 - 32) Köprü
 - 33) Almıla

Hatırlayabildiğim 40 küsur derginin 3'ü milliyetçi-muhafazakar, 5'i laik-sol-liberal, 33'ü İslami-millî görüş-İslamcı çizgideki dergilerdir.

4) Program Yaptığım TV Kanalları

1) Başında **Sn. Mustafa İslamoğlu'nun** bulunduğu AKABE Vakfı'na yakınlığı ile bilinen Hilal TV'de 4 sene program yaptım.

2) Kanal D'de Sn. Taha Akyol ve Sn. Gülay Göktürk'le 3 kısa süren haftalık program

3) AK Parti'ye yakın TV Net'te -ki yazılı medyada Yeni Şafak'ın kanalı bilinir- 3 sene süren program

Mazlum Der'in kuruluşunda yer aldım, üye oldum. Programlarına katıldım.

5) İnternet Siteleri

1) İHH'ya yakınlığı ile bilinen Time Türk'te 5 sene

2) Başında rahmetli Akif Emre'nin olduğu Dünya Bülteni'nde 5 sene haftalık yazdım.

3) İran'a yakınlığıyla bilinen Bilgi ve Hikmet internet sitesinde 2 sene

4) Başında **Sn. Kenan Çamurcu'nun** olduğu Fikri Takip internet sitesinde 2 sene yazdım.

6) Gazetelerde Köşe Yazarlığı

Benim yazı hayatım Zaman'dan ibaret değil.

1) Amatör gazeteciliğe Mardin'de 1967'de Fotospor muhabirliğiyle başladım. Mardin Sesi ve Altınordu gazetelerinde fıkra yazarlığı yaptım.

2) 1973'te **Bizim Anadolu Gazetesi'**nde romanım tefrika edildi.

3) 1984'te **Milli Gazete'de** köşe yazarı oldum.

4) 1994-1998 **Yeni Şafak'ta** köşe yazarlığı. Yeni Şafak'ın kuruluş sloganı: "Türkiye'nin İslamcı Birikimi" idi.

5) **Cumhuriyet Gazetesi'**nde müteveffa İlhan Selçuk'la iki gün süren söyleşimiz yayınlandı.

6) **Yeni Yüzyıl Gazetesi'**nde -ki o zaman Dinç Bilgin'e ait Sabah Gazetesi'nin yayın organıydı- yaklaşık 1 sene süren haftalık köşe yazıları yazdım.

7) **Hürriyet Gazetesi'nde** 7 gün süren yazı dizim yayınlandı.

8) Hemen hemen yayınlanan tüm gazetelerde konuşmalarım yayınlandı.

Kısaca, milliyetçi-muhafazakar, sol-sosyalist, liberal gazetelerde yazılar yazdım. TV'lerde konuştum ama İslami ve İslamcı kimliğimi korudum. Bana gazetelerinde köşe açanlar, ekranlarına çıkarılanlar, bu kimliğimle yazdırdılar, konuşturdular. Siyasi görüş olarak rahmetli **Erbakan Hoca'nın** Milli Görüş çizgisine yakın olduğumu herkes bilir. Gülen Grubu ise rahmetli Erbakan'dan hiç hazzetmez; 28 Şubat'ta hükümetten el çektilerini destekliyorlardı, bense onlarca yazıyla buna karşı çıktım, 28 Şubat darbesi aleyhinde yazılar yazdım; Erbakan Hoca'nın hak ve hukukunu korudum; gazetede Milli Görüşçüler ile Nurcuları ve İslamcıları birbiriyle çatıştırmak isteyenlere tepki gösterdim.

9) Zaman'da yazmak beni cemaatçi yapmadı. Esasında **Zaman'da** cemaatçi olmadığım için bana köşe açmışlardı. Gazetenin yazar yelpazesine dikkatle bakanlar, yazar seçiminin tesadüfi olmadığını görürler.

Milliyetçi, liberal, sol; Ermeni, Rum, Yahudi; Nurcu, İslamcı kesimden yazarlar seçilmiştir. Cinsel tercihi farklı olan bile vardı. Ben İslamcı kontenjanından oradaydım. Yazar yelpazesinin geniş tutulması tabii ki gazeteye popülerlik ve tiraj kazandırıyordu.

Gazetede odam, özel bilgisayarım yoktu. Yönetimde hiç görev almadım. Yayın kurulunda değildim. Yazılarımı e-mail üzerinden gönderiyordum. Gazete telif ücretini Yapı Kredi Bankası Sultanhamam Şubesindeki hesabıma yatırılıyordu. Senede ortalama 3-4 kere gazeteye yolum düşerdi. 27-28 Şubat 2006'da **Ayşe Arman'a** verdiğim röportajda "**Bireysel Müslüman**" olduğumu beyan ettim. Hürriyet Gazetesi bunu manşete çekti. Şu cümleyi kuruyordum: "**11 kez yargılandım, hiç kimseye güvenmemem gerektiğini öğrendim. Ne şahıslara ne cemaatlere güvenmem. Tek başıma kaldığımda kendimi savunabileceğim şeyleri söylerim.**"

Daima kendi adıma konuşur, yazarım; prensip olarak:

a) Allah ve İslam dini adına konuşmam

b) Ne Gülen cemaati ne başka cemaat / grup adına konuşmadım. Kimse de bana kendi adına konuşma görevi vermiş değil.

c) Bütün yazıp çizdiklerim, 24 kitabım ve tefsirim dahil, İslam'dan anladıklarım, şahsi görüşlerimdir. Bu görüş ve fikirler mutlak ve bağlayıcı değil, zannidir. Bunu defalarca dile getirdim. (**Ek-12**, bkz. Zaman Yazarı Başbakan'a Çakar mı? Zaman, 2 Mart 2012)

7) Devlet Bana Tuzak mı Kurdu?

Zaman, 27 sene yayın yapan ve en çok satan gazete idi. Türkiye'de hiçbir gazete kanun dışı ve devlete rağmen yayın yapamaz. Gazeteler devletin ve yasal çok sayıda kuruluşun izni, bilgisi ve desteğiyle yayın yapar. Gazeteler:

- 1) Basın Savcılığı'nın izniyle çıkıyor.
 - 2) Basın-Yayın İlan Kurumu'ndan "resmi ilan" alıyor.
 - 3) Gazete hakkında TÜİK değerlendirme yapıp rapor veriyor.
 - 4) Çalışanları SGK'ya kayıtlı, primleri yatırılıyor.
 - 5) Maliye Bakanlığı periyodik teftişler yapıyor.
 - 6) Personel maaşları veya telifler devlet veya özel bankalara yatırılıyor.
 - 7) Bakanlar, Genelkurmay muhabirleri kabul ediliyor, haber yapıyor. Necdet Özel döneminde Zaman, akredite idi.
 - 8) Cumhurbaşkanı uçağına alıyor, Sn. Abdullah Gül 2014'te beni Roma gezisine götürdü.
 - 9) Koç Holding'ten Vodafone'a kadar yerli-yabancı firmalar gazeteye ilan veriyor.
 - 10) Muhalefet partileri gazeteye demeçler veriyor. Ziyaret ediyor.
 - 11) Gazetenin reklam filmleri TV'lerde yayınlanıyor, billboardlarda asılıyor.
 - 12) Süresi dolan personel emekli oluyor, emekli işlemleri yapılıyor, emekli ikramiyesi ve emekli maaşı alıyor.
 - 13) Ülke genelinde abone kampanyaları düzenleniyor. Salonlar kiralanıyor, toplantılara mülki amirler izin veriyor.
 - 14) YAYSAT her gün gazeteyi abonelere ulaştırıyor, büfeler gazeteyi satıyor.
 - 15) Belediye hizmet veriyor, İSKİ su veriyor, şirketler elektrik veriyor.
- Bu gazete nasıl "gizli ve illegal terör örgütünün yayın organı" oluyor?
kanuni işleme tabi gazete demek ki devlet ve toplum nezdinde "legal".

Bir terör örgütünün –hem de silahlı-;

- a) Nasıl üzerinde T.C. MEB yazan okulu olmaz ise,
 - b) Nasıl BDDK'nın denetiminde faaliyet yürüten ve Merkez Bankası'yla bağlantılı bankası olmaz ise –ki bu Bank Asya'ya Diyanet Hac ve Umre paralarının yatırılabilceğini duyuruyor, hem de 2013'ten sonra da-
 - c) Elbette devletin ve sivil iç kuruluşun denetimi ve desteğiyle çıkan günlük bir gazetede "silahlı terör örgütü" nün organı, aracı olamaz.
 - d) Gazeteye bir ara saldırı olacağı ihbarları yapılmca İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polisler, günlerce bina etrafında koruma tedbiri aldı.
- Dünyanın neresinde silahlı bir terör örgütünün binası ve teröristleri devletin polisi tarafından korunmaktadır?

Yetkililere Sorum şu: **Madem bu gazete "silahlı terör örgütü" nün organı idi, neden kapatmadınız? Bize, çalışanlara tuzak mı kurdunuz?**

Nitekim Mart 2016'da gazeteye kayyum atandı, biz de evimizde oturduk. Demek ki, o tarihe kadar ben yasal bir yerde çalışıyordum!

Bu konuda elimizde iki örnek olay var:

- 1) ABD'de bir ara hız kontrolü yapan kameralar trafik levhalarına gizlendi. Bir yurttaş, mahkemeye müracaat edip kameraların görünür olması gerektiğini, görünmeyen aletlerce tespit edilip de verilen cezaların yasal olmadığını söyledi. Mahkeme itirazı haklı bulup şu hükmü verdi: "Yönetim yurttaşta tuzak kuramaz, kamera görünür olmalı."
- 2) Bilindiği üzere Hollanda'da uyuşturucuyu devlet kontrollü bir şekilde satar. Yarın öbür gün devlet, uyuşturucu kullanımını ve satışını yasaklayacak olsa, devlet çıkıp "Bugünden başlamak üzere geriye doğru 3 yıl boyunca kim uyuşturucu aldıysa suçludur, hapse atacağım" diyebilir mi?

MGK'ya ve idari kararlara rağmen bir yapının faaliyetlerine izin verilmişse kamu otoritesi;

- a) Ya faaliyetin niteliğinde suç unsuru görmemiştir
- b) Veya idari görevlerini yerine getirmemiştir ki bu durumda bundan Yürütme sorumludur.
- c) Ya da devlet, **vatandaşına taammüden suç işlesin diye tuzak kurmuştur.**

Bir fiilin mahkeme kararıyla suç olduğu sabit olur. Kanunlar geriye doğru yürümez.

8) **Hepimiz Eşit Değil Miyiz?**

Yeni Ülke Gazetesi PKK'nın yayın organı olarak suçlanıyordu. Bugün AK Parti'den Mardin Milletvekili olan bir yazar o gazetede uzun süre yazdı. Muhafifleri mecliste suçlayınca şunları söyledi: "Yazdıklarımın pişman değilim, bugün de o yazıların altına imzama atarım." (5 Ekim 2016, TBMM TV'de Genel Kurul Konuşması)

PKK'ya yakın bir gazetede **Milletvekili** yazarken suç değilse, ben ileride darbe teşebbüsüne karışacak bir yapıyla yakın olduğu düşünülen bir gazetede –üstelik darbelere, teröre, askeri vesayete karşı- yazılar yazdım diye suç işlemiş olmam!

I) REFERANSLAR

Savunmamın başında da belirttiğim üzere de hakkımda yapılan akademik tezlerde benim;

a) Özgürlükçü-bireysel Müslüman olduğum

b) “Resmi İslam” anlayışına karşı “Sivil/Kültürel İslam”ı temsil ettiğim hususu

belirtilmektedir. (bkz. Prof. Nilüfer Göle, Modern Mahrem Kitabı, İstanbul 1991)

Aşağıda Türkiye'nin önde gelen gazeteci ve yazarların hakkımda yazdıkları yazılardan kısa alıntılar yapacağım.

1. **Akif Beki:** Hürriyet'teki köşesinde “Gazeteci tutuklarken iki kere düşünmeli” başlıklı yazısında şöyle diyor: “Mesela gazeteci tutuklamalarında buna riayet edildiğini, kalem tutanla silah tutan arasındaki ayrımın gözetildiğini düşünmüyorum. Ali Bulaç gibi darbeyi kafadan reddetmiş bir ismi, sırf eski Zaman yazarıydı diye gözaltına almak, önerdiğim tutumla bağdaşmıyor. (Hürriyet, 28 Temmuz 2016)

Haksız tutulduğum için tazminat alabileceğimi yazdı. (Hürriyet 3 Ağustos 2017)

2. **Taha Akyol:** “Ali Bulaç İslami kavramın, devlet kavramından uzak durmasını savunan “sivil İslam/kültürel İslam” gibi kavramlarda anılan bir yazardır. Cemaatin devleti ele geçirmeye çalışan karanlık yüzüyle iltisakı ve irtibatı olamaz.” (Hürriyet, 5 Eylül 2016)

“Ali Bulaç'tan darbeci yaratmak garabettir.” (Hürriyet, 29 Temmuz 2017)

3. **Nuray Mert:** Benim cemaatçi olmadığımı İran ve Suriye konularında gazeteye ters düşmekten çekinmediğimi barışçı, birleştirici yazılar yazdığımı dile getirdi. (Vefa İstanbul'da Bir Semt İmiş, Cumhuriyet, 1 Ağustos 2016)

4. **Ahmet Hakan Coşkun:** “Ali Bulaç, bağımsız İslamcı entelektüellerdendir. Fetullahın kalıbına asla sığmaz. Örgütsel yapının hiçbir yerinde yer almamıştır. Bütün İslamcı bilinenlerin tümünde emeği vardır. Çoğu onun kitaplarıyla yetişmiştir.” (Hürriyet, 14 Eylül-5 Aralık 2016 yazıları)

5. **Mehmet Y. Yılmaz:** “Bu çetenin güçlenip palazlanması için ne istedilerse verenler Ali Bulaç mı?” (Hürriyet, 24 Eylül 2016)

“Şahin Alpay, Ali Bulaç, Mümtaz Er Türköne, Altan Kardeşler, biz onların terörist olmadıklarını biliyoruz, iktidar sahipleri ne derlerse desinler.” (Hürriyet, 31 Aralık 2016)

“Mahkeme, gerçekten bağımsız olsaydı Nazlı Ilıcak'ı, Ali Bulaç'ı, Ahmet Turan Alkan gibi şiddeti öven darbeyi ve darbecileri savunan tek satır yazmamış gazeteciler hapiste olur muydu?” (Hürriyet, 26 Ekim 2016)

6. **Nabi Yağcı,** Marmara Yerel Haber (13 Ekim 2016)

7. **Aslı Aydıntaşbaşı,** Cumhuriyet (19 Ekim 2016)

8. **Murat Yetkin,** Hürriyet (23 Ekim 2016 ve 11 Mart 2017)

9. **Ahmet Taşgetiren:** “Ali Bulaç Zaman'da yazıyordu. Ama o yapının içinde midir? Hayır! Sert eleştirileri o yapıyı desteklemek anlamına mı gelir? Hayır! Bu sebeple tutuklanmasının, tutukluluğunun devamını doğru bulmuyorum.” (Star, 25 Ekim 2016)

10. **Ahmet İnsel,** Cumhuriyet (25 Ekim 2016)

11. **Salih Tuna:** Benim FETÖ'cü olmadığımı yazdı. (Yeni Şafak, 26 Ekim 2016)

12. **Ertuğrul Özkök:** “Ali Bulaç hayatı boyunca mütedeyyin insanların hakları ve özgürlükleri için yazmış. Ali Bulaç'tan bir darbeci profili çizemezsiniz.” (Hürriyet, 4 Kasım 2016)

4 yazarla birlikte ismimi anarak “Bu insanların düşünce ve muhalif olma suçuyla tutulduklarına inanıyorum.” (Hürriyet, 14 Nisan 2017)

“Ali Bulaç, Şahin Alpay, bu insanlar hayatları boyunca hep baskı altında yaşamış düşünce insanları.” (Hürriyet, 28 Aralık 2016)

13. **Ahmet Kekeç:** Star, 16 Kasım 2016, FETÖ'cü olmadığımı yazdı.

14. **Resul Tosun:** “FETÖ'nün tutuklu diğer yazarları yakından tanımam ama benim tanıdığım Ali Bulaç'ın FETÖ'cü olması imkân harici bir şeydir... Ben tekrar söylüyorum ki Ali Bulaç FETÖ'cü olamaz.” (Star, 6 Aralık 2016)

15. **Mehmet Tezkan:** 2 Mart 2017 ve 21 Ağustos 2017, Milliyet, beni ve tutuklu gazetecileri yazdı.

16. **Aydın Engin:** Haksız tutukluluğumu yazdı. (Cumhuriyet, 2 Mart 2017, 4 Mayıs 2017 ve 2 Ağustos 2017)

17. **Amberin Zaman,** diken.com.tr (7 Mart 2017)

18. **Oya Baydar:** Hasım-ı bizmanım (amansız düşmanım) Ali Bulaç mı terörist? (T-24, 23 Mart 2017)

19. **Fehmi Kuru,** fehmi.kuru.com (23 Mart 2017)

20. **Mustafa Kaya,** Milli Gazete (9 Mayıs 2017)

21. **Flash TV. Destur-Cuma** Yorumları: Türkiye'nin iki nazik adamı Enis Berberoğlu-Ali Bulaç.

Entelektüel İslamcı Ali Bulaç, onu da talebeliğinden beri tanırız. Sempatik güleç yüzü ile, şiveli-ağdalı konuşmasıyla pırıl pırıl bir ak Arap Çocuğu... terörist hükmü bekliyor.

İnanın bu tezgaha Kadir İnanmaz. Binali Bey de Tayyip Bey de asla inanmaz. Öyleyse nedir Allah aşkına. Ali'ye bu yaşında TERÖRİST demek... Kumpasçı şerefsizlerin işi olabilir. İktidar bunu nasıl görmez veya nasıl göz yumar. Hiçbir izah bulamıyoruz. (Flash TV, 16 Haziran 2017, sabah 9:00 yorumu)

22. **Mustafa Karaalioğlu**, Karar (13 Haziran 2017)

23. **Mehmet Ocaktan**, Karar (16 Haziran 2017)

24. **Elif Çakır**, Karar (23 Haziran 2017)

25. **Fatma Karabıyık Barbarosoğlu**: O da üzüntüsünü belirtip benim için dua ettiğini yazdı.

(Yeni Şafak, 21 Temmuz 2017)

Bunlardan ayrı olarak 14 ay içinde CHP'li 11 Milletvekili beni ziyaret etti.

a) **Sn. Kılıçdaroğlu** benim için **Türkiye'de toplumun vicdanı**, iyi bir entelektüel dedi. Sn. Başbakan Yıldırım'a niçin bana kelepçe takıldığını sordu. Sn Başbakan başını öne eğdi; "Haklısınız, ben de size katılıyorum. Ama söz geçiremiyoruz, dinlemiyoruz." dedi. (Hürriyet, 25 Eylül 2016, s 20)

b) Grup toplantılarında ve meydanlarda defalarca ismimi zikretti.

c) **Sn. Deniz Baykal** CNN Türk'te saygın bir yazar olduğumu söyledi.

d) HDP'ye yakın bir avukat ziyaretime geldi. Hukuki yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu.

e) Dahası HDP'ye tam zıt **Hüdapar** adına bir avukat ziyaretime geldi. Hukuki yardım isteyip istemediğimi sordu.

f) SP Genel Başkanı **Sn. Temel Karamollaoğlu** haksız tutukluluğumu dile getirdi.

g) **Mazlumder** ve merkezi Adana'da bulunan **Furkan Vakfı** haksız tutukluluğum dolayısıyla bildiri yayınladı.

h) **Oktay Ekşi** (tweet): "Bir yanda kurunun yanında yaş da yansın istemiyoruz diyoruz, öte yandan sadece Gülençi gazetelerde çalıştı diye insanları tutukluyoruz. Samimiyetle söyleyin: Ali Bulaç terörist olabilir mi? (10 Ağustos 2016)

i) **Ali Bayramoğlu**, **Murat Belge** ve birkaç kez **Hasan Cemal T-24'te**; **Levent Gültekin** Diken'de, **Kenan Çamurcu** attığı tweetlerde haksız tutukluluğumu dile getirdiler.

j) **Rıdvan Kaya** (Özgürder Başkanı), 12 Nisan 2017'de attığı tweette "Ali Bulaç fikirlerinden ötürü eleştirilebilir, ama darbecilik suçlamasıyla yargılanması ne hukuka sığar ne vicdana." dedi.

k) **Burhan Kavuncu**, **Yıldız Ramazanoğlu**, **Cihan Aktaş**, **Ümit Aktaş**, **Hidayet Şefkatli Tuksal** ve duyup da kaydedemediğim onlarca hakşinas tutukluluğuma itiraz etti.

l) **Ruşen Çakır**, Medyascope TV'de birkaç kez, öteden beri bu hareketi (oluşumu) takip eden bir gazeteci olarak bu yapıyı bildiğini ve Ali Bulaç'ın bağımsız bir aydın olduğunu, asla FETÖ'cü olmadığını, bu yapıyla organik bağı olmadığını ifade etti.

m) **Baskın Oran**: "Fetocular ve Fetöçüler" başlıklı yazısında şunları dedi: "Mesela başörtülü milletvekili Merve Kavakçı'yı TBMM'de yanına oturarak koruyan müzmin muhalif Nazlı Ilıcak mu sorumlu Fetöcü darbe ve terörden? Mesela ham çökelekçi Atilla Taş, ilahiyatçı Ali Bulaç mı? (T-24, 31 Mart 2017)

n) Vefakar iki dost **Mehmet Bekaroğlu** ve **Cihangir İslam** defalarca katıldıkları TV Programlarında suçsuzluğumu dile getirdiler. **Altan Tan** beni defalarca ziyaret etmek için müracaat etti, izin alamadı.

Bu ülkede kime aynı zamanda Saadet Partisi, CHP, HDP, HÜDAPAR ve saydığım bunca isim sahip çıkar? Ben darbeci veya FETÖ'cü olsaydım, bunca insanın iyi referansına mazhar olur muydum?

Hicap duyarak da olsa bu referansları vermemin iki sebebi var;

1) Benimle ilgili övücü yazılar yazarlar FETÖ'nün amansız muhalifleri. Kimileri laik, sol, liberal; kimileri muhafazakâr.

2) Benim 50 yıllık fikri hayatımı ve duruşumu yakından bildiklerinden hakikaten mağduriyete uğradığıma ve asla hak etmediğim zulme maruz kaldığıma inanıyorlar. Her birine ayrı ayrı teşekkür ederim. 40 yıllık bazı arkadaşlarıma ve dostlara gelince! Onlara söyleyeceğim şudur: Haksızlığa ses çıkarmadınız, hiç değilse "**Bu apaçık bir yalan ve iftiradır demeniz gerekmez miydi?**" (24/Nur, 12)

a) Benim 1980'lerden bu yana savunduğum fikirler **Medine Sözleşmesi'nin** ruhu ve temel prensipleridir ki, bunu ben "**dört ayaklı kubbe**" metaforuyla ifade edip duruyorum:

Herkese özgürlük

Ahlaki dürüstlük
Hukuk ve adalet
Barış içinde bir arada yaşama!

- b) Bu ideallerin terör, şiddet, vesayet ve darbecilikle bağdaşması eşyanın tabiatına aykırıdır.
- c) Darbeler Kur'an'da haram ve büyük cürümdür.
- aa) **"Dinde zorlama yoktur."** (2/ Bakara, 256)
- ab) **"Sen onlara zor kullanacak değilsin."** (88/Gaşiye, 21-22)

J) **DARBE, FETÖ ve KİŞİSEL KANAATİM**

Aristo, "kazalar ayıpları orta yere döker" der.

15 Temmuz'da hain darbe teşebbüsü, 40 yıllık bir yapının illet ve ayıplarını ortaya çıkarmış oldu. Dışı hayli süslü cemaat vazosu 15 Temmuz'da bir darbe ile yere düştü, paramparça oldu. İçinden yüz kızartıcı ayıplar, kusur, illet ve cürümler orta yere saçıldı.

1) Kimileri diyor ki **"Bu bir tiyatrodur, bizim darbe ile ilgilimiz yoktur."**

Soru: Peki, 40 yıl kılı kırk yaran bir yapı nasıl olur da ilgisiz olduğunu iddia ettiği bir darbe fiilinin tam ortasına yerleşiyor? 50bin insan hapse atıldı, 110 bin kişi işten çıkarıldı.

2) Kimisi de der ki **"tuzağa düşürüldük"**. Peki, öyle de olsa sizi hangi cazibe tuzak mahalline, kapan yerine çekti?

Fareyi kapana çeken beyaz peynirdir. Hangi peynirin cazibesi sizi motive etti? Halka ateş açanları, tarihte misli görülmemiş sivil katliama sevk eden duygu, güdü nedir? Tiananmen Meydanı'nda komünist Çin tankları bile önlerinde duran genci ezmedi. Sadece şuursuz bir Siyonist, Filistinlilerin evlerini yıkmaya gelen bir iş makinesinin önüne dikilen **Rachel'i** ezdi. Sizi 249 insanı katletmeye sevk eden duygu, düşünce, inanç, güdü nedir?

3) Gülen, **"Bize sempati duyan bazı askerler bu işe katılmış olabilir; onlar bize ihanet etmişlerdir."** diyor. Peki, İslami bir cemaatin, darbe geleneği olan bir kurumda cuntacılarca suistimal edilebileceğini, elinde silah bulunduranların fırsatını bulduklarında ne hoca ne tüccar ne eğitimci dinlemeyip kazan kaldıracığını hiç mi hesaba katıp **"bizim emniyette, askeriyede ne işimiz var?"** deyip, sivil-sosyal hayattaki hizmetlerle yetinmeyi düşünmediniz?

4) Saf ve temiz insanlardan himmet toplarken esnafı, öğretmeni, ev hanımını, gece gündüz koştururken **"Biz yeri gelince emniyetteki ve askeriyedeki gücümüzle devleti ele geçiririz, darbe yaparız; hatta masum insan da öldürürüz"** diye onlara söylediniz mi? Böyle bir sözleşme yaptınız mı? Sayısı milyonlara tırmanan mağdurların kim hesabını verecek?

1) **Neden Açıklama Yapılmadı, Yalanlanmadı?**

1) Aylar öncesinden FETÖ'cülerin darbe yapacağı yazılıyordu. (bkz. **Fuat Uğur**, Türkiye Gazetesi, Nisan 2016 / **R. Ozan Kütahyalı** yazdı. Genelkurmayda ifade verdi. Darbe söylentileri üzerine açıklama yaptı? 14 Temmuz 2016 günü, Aydınlık yazdı.)

Neden cemaat adına konuşanlar en yüksek perdeden buna karşı çıkmadı, **"bu bir itham ve iftirdir, bizim darbelerle işimiz yok"**, açıklaması yapılmadı?

İroniye bakın, 11 Nisan 2016'da **"Darbecilik alçaklıktır"** diye ben yazıyorum ve hapisteyim.

2) Cemaatin Şaman kahini Fuat Avni, son 3 senede her operasyonu bir gün veya birkaç saat önce haber alıp bildiriyorken, neden "darbe tehlikesi var cemaat dikkatli olsun" diye yazmadı?

3) Diğer sektörleri bilmem ama medya sektöründe **birçok kişi, aylar öncesinden pınlı pırtını toplayıp yurt dışına çıktı**. Önemli sayılabilecek kimse kalmadı. Geriye amele hükmünde kullanılan, her şeyden habersiz kimseler kaldı. Hakkında soruşturma olan da olmayan da kaçtı. Bunu nasıl izah etmeli? Kişinin hakkında soruşturma olması kaçmasını mı gerektirir? Yoksa başka ihtimaller dolayısıyla mı yurt dışına çıkıldı?

Akla şu ihtimalin gelmesi su-i zan mı?

"Darbe söylentileri var. Başarılı olursa kaçanlar geri döner, başarısız olursa seçkin kadro tutuklanmaz, kurtulur." Peki, suçlu suçsuz tutuklananlar olursa -50 bin kişi- ne olacak?

Eh, onlar da **"hizmet zaiyatı"** sayılır, bu dünyada maceracı ve akılsız, üst kademe tarafından hapislerde çürüseler de, ahirette sevapları çok olur. Bunu mu düşündüler? Kaçanlar kendilerini sağlama alırken, geride kalanların kitlesel tutuklamaları "toplumsal yara"ya dönüşüyor. Bugünkü yönetimin en büyük destekçisi MHP lideri **Devlet Bahçeli de "çaycıyla, çorbacıyla değil, 15 Temmuz'un aktif planlayıcılarını, ana aktörlerini, siyasi ayakla birlikte isim isim deşifre ederek cezalandırmak kaçınılmaz bir görevdir."** diyor. (Cumhuriyet, 25 Ağustos 2017, s 4)

Eğer böyle ise, ne kadar acımasız, bencil, grup asabiyetine esir olmuş gaddar bir örgütle karşı karşıya olduğumuz ortaya çıkıyor. Bu, örgütün, temiz duygularla Allah rızası için hizmet şiarıyla

koşturan yüzbinlerce masum insan üzerinden kumar oynayabileceklerini gösteriyor. Yazıklar olsun size, hakkınızda hüsn-ü zan besleyenleri hayal kırıklığına uğrattınız, size selam verenleri bile hapse attırdınız.

Soruyorum:

aa) Ben örgüt üyesi olsaydım, darbe tehdidi söylentileri dolaşırken ve FETÖ canibinden ses çıkmazken, ben neden **“darbecilik alçaklıktır?”** diye yazı yazayım? (**Ek-20**, Yarına Bakış, 11 Nisan 2016)

ab) Örgüt üyesi olsaydım, örgütün diğerleri gibi beni de aylar öncesinden haberdar edip yurt dışına çıkmamı sağlaması gerekmez miydi? Örgüt beni **“kullanışlı aptal”** yerine mi koydu?

ac) Ben niye kendi imkanlarımla kaçmadım da, ayağımla gidip Emniyet’e teslim oldum?

2) Örgüt Beni Üye Yapmaz

Evet, benim FETÖ’cü olmam mümkün değil. Açıkçası **Fetullah Gülen’in benimle ilgili iki açıklamasını** öğrenince şoke oldum. Ancak bu iki açıklama zaten ben istesem dahi örgüte üye kabul edilmeyeceğimin somut kanıtıdır.

1) Bu yapıyı çok iyi tanıyan **Nurettin Veren**, 15 Temmuz’dan çok önce Akit Gazetesi’nin TV kanalında Fethullah Gülen’in benim için **“Ali Bulaç mıdır, bulamaç mıdır! Ona dikkat edin”** dediğini duyduğunu iki defa tekraren söyledi. (**bkz. Ek-21**)

2) Yine bu yapıyı tanıyan **Hüseyin Gülerce**, Fethullah Gülen’in benim için bizzat kendisine **“Hüseyin Bey! Ali Bulaç sabetaisttir, içimize sokmuşlar”** deyip beni ve ailemi töhmet altında bıraktığını Beyaz Tv’de açıkladı. (**bkz Ek-22**)

Soruyorum: “Bana **“bulamaç”** deyip takip altında tutulmam gerektiği tenbihinde bulunan, **Sebetaist** olduğumu öne süren birisi, hem de örgüt üyeliği gibi son derece kritik bir yere gelmeme izin verir mi? Beni darbe yapacak örgüte alır mı? Bu aklen mümkün mü? Elbette değil!

3) Örgüte Yardım

Bir gruba bağlısanız, yardım ve bağışınızı o grubun kuruluşlarına yaparsınız. Hele ortada **“örgüt”** söz konusu ise bağışı nereye yapacağınız bellidir, mecburidir.

Peki, ben bağışlarımı bu gruba mı yaptım?

Yardım ve bağışlar gizli kalmalı. Ama mecburen aşağıdaki iki örneği veriyorum:

aa) Ben genellikle kurbanımı kendim kestirir, sünnete uygun taksim eder, dağıtırım. Cemaatler arası yardım ve kurban toplama yarışı, doğal sınırları aşmış bulunuyor; birinin diğerinden farkı yok. Bu yüzden herkese tavsiyem **“kurbanınızı kendiniz kesin, dağıtın”** oluyor.

Ancak bazen kendim kesemiyorum. Kesemediğim zaman kurban bağışımı İHH’ya yapıyorum. (**Ek’te** makbuz bulunmaktadır.)

ab) Bunu da açıklamak istemezdim, ama 2012’de Suriyeli bir mülteci ailenin geçimini üstlendiğimde, yine İHH’ya başvurup aile seçimini onlara bırakmıştım; aileyi Gaziosmanpaşa’da bir eve yerleştirdik. Mahkeme isterse tanık getirebilirim.

Soruyorum: Örgüt üyesi olsaydım, kurban bağışımı ve diğer yardımları Grubun yardım kuruluşlarına yapmam gerekmez miydi?

4) **Benim suçum ne?**

Bütün bunlardan sonra geriye şu sorunun cevabı kalıyor?

Benim suçum ne? Üç suçtan bahsedebiliriz:

a) Anayasal suç: Hükümeti iskat etmek, darbe yapmak vb. anayasal suçların kıstası **“silah kullanmak”** değil mi? Kim benim elimde silah gördü?

b) Algı oluşturmak: TCK vd. ceza yargılamaları mevzuatında **“algı oluşturmak”** diye bir suç yoktur. Olsa olsa 3713 sayılı TMK 7/2 maddesine göre, **“terör örgütü”** propagandası yapma suçu var. Ben hayatım boyunca ne teröre ne darbe fikrine en ufak bir sempati duymadım.

c) Darbeye zemin hazırlamak: Anlaşıldığı kadarıyla ben yazılarımdan dolayı Ergenekon ve Balyoz savcılarının icat ettikleri bu suçtan yargılanıyorum.

Bu **“yeni suç”** kavramıyla **“terör örgütü”** ve **“teröre örgütüne yardım”** öylesine geniş tutuluyor ki, hiçbir somut delile lüzum hissetmeden ağırlaştırılmış müebbet hapis isteniyor. Hem de üçer kez! Böylece silah kullanıp adam öldüren ile yazıları hakkında soruşturma dahi açılmayan bir yazar aynı kefeye konulabiliyor. İdam cezası olsa, ikisi de aynı darağacında sallandırılacak.

Oysa teori ve soyut akıl yürütmelerle suç tanımı yapılamaz. Niyet okumaya dayalı hükümlerin hukuki değeri yoktur. Mutlaka maddi/somut delil gereklidir. Suç olması gereken;

1. Örgüt kurucusu olmak.
2. Örgütün hiyerarşisinde yer almak.
3. Örgüt ve hiyerarşisinin gizli olması. Herkese açık, devletin mevzuatına uygun ve izne tabi suç örgütü olmaz. PKK'nın tabelası asılı, adresi belli, herkese açık ve devletçe denetlenen merkezi ve şubeleri mi var?
4. Bilerek ve isteyerek örgütün gayrimeşru faaliyetlerine katılmak, destek vermek. Kanlı soygunlar yapan, adam kaçıran, fidye alan, haraç toplayan bir mafya babasına ait bir benzinlikte çalışanlar -mesela pompacılar- da mafya babası ve çetesi gibi suçlu mu sayılır?
5. Konumuz olan darbe hazırlığından haberdar olmak. Bu çerçevede beni darbecilikle suçlayıp üçer kez müebbet hapsimi isteyen savcıya soruyorum:
 - 1) Ben darbe emri mi verdim?
 - 2) Darbe hazırlığı toplantılarına mı katıldım?
 - 3) Darbe teşebbüsünde mi yer aldım? Mesela uçaktan bomba mı attım, masum halka ateş mi açtım?
 - 4) Örgüt adına para mı akladım, yurt dışına para mı kaçırdım?
 - 5) Sınav sorularını mı çaldım?
 - 6) Adli kumpas mı kurdum, delil mi ürettim?
 - 7) Kamusal/resmi yetkilerim vardı da örgüt lehine mi kullandım?
 - 8) Örgütle ilişkili olduğu tespit edilen polis ve askerle mi ilişki kurdum?
 - 9) Darbeye kalkışanlar, benim yazılarımı okuyarak mı darbe yapmaya karar verdiler?Hiçbiri değil!
Peki, ben nasıl örgüt üyesi oluyorum, darbe hazırlığında yer alıyorum?
14 ay süren tutukluluğuma devam kararı veren Sulh Hakimi benim **"bu yapının terör yüzünü görebilecek entelektüel birikime sahip olduğumu"** gerekçe gösteriyor.

El insaf

İnsaf dinin yarısıdır!

Terör bir cinayet, darbe ağır suç fiilidir. Benim birikimim MİT'ten, Genelkurmay'dan, Emniyet'ten İçişleri Bakanlığı'ndan, Jandarma'dan daha mı yüksek?

Keşke olsaydı. Anında ilgili makamlara haber verir, 15 Temmuz'da 249 masumun katledilmesine mani olurdu.

Ama üç ay önce Türkiye Gazetesi yazarı **Fuat Uğur'un** FETÖ'cülerin darbe yapabileceğini ima eden yazısı çıkmış.

Acaba Sn. Savcı:

- a) Sn. Yazar bu bilgi doğru mu?
 - b) Darbeyi ne zaman yapacaklar?
 - c) Ne şekilde yapacaklar?
- diye sordu mu?

Eğer Sn. Savcı görevini zamanında yerine getirseydi belki 15 Temmuz faciası yaşanmazdı!

K) İki irade

Ben darbe suçundan değil, İslamcı fikirlerim dolayısıyla hapisteyim. Benim hapse atılmamda rol oynayan iki irade var:

- 1) Yanlış bilgilendirilen irade,
- 2) Yanlış bilgilendiren irade.

"Yanlış bilgilendirilen irade" eğer Hucurat Suresi'nin 6. ayetindeki **"Ey iman edenler! Size bir fasık bir haber getirdiği zaman iyice araştırın, yoksa bir topluluğa zararınız dokunur da pişman olursunuz"** düsturuna uysaydı, beni çağırıp hakkımda yapılan tevizatı, iftira ve ithamları sorsaydı, burada olmazdım.

"Yanlış bilgilendiren irade" ise uzun zamandır, sadece İslamcı fikirlerim, özgürlükçü, ahlaka, adalete ve bir arada yaşamaya matuf yorumlarım dolayısıyla bana husumet besliyor, susturmaya çalışıyor.

İki rektör bunu açıkça dile getirdiler.

a) Biri bundan 3 sene önce **"Ali Bulaç, bavulunu hazırla, içeri tıklılacaksın"** (M.B. Yeni Şafak, 2 Ağustos 2014) diye yazmıştı.

b) Diğer rektör bütün zamanların en radikal İslamcısıydı, seçimi ve demokrasiyi "şirk" sayardı. Aradığı statüyü parti merdivenlerinde bulunca hepsini unuttu. 15 Temmuz'u lanetleyen 10 maddelik bildirim bir İslami sitede yer alınca hemen onlara: **"Sakin Ali Bulaç'a acımayın, konuşmasına izin vermeyin"** diye uyardı. **"Demokrasi 'küfür/şirk rejimidir'"** diyen, rektör oluyor, ilk günden demokratik rejimi savunan ben, müebbet hapisle yargılanıyorum. Ey vicdan ve

akıl sahipleri! Bu işte bir yanlışlık yok mu?

c) **“Filistinlilere vize uygulanıyor”** yazdım diye sağcı-muhafazakar gazete **“maaş bağımlısı Ali Bulaç hükümete iftira attı”** diye beni manşete çekti. Maaşla geçinmek helal kazançtır. Ve bu şerefli bir geçim yoludur. Gazete bunu benim **“günahım, ayıbım”** olarak yazdı.

d) NATO -Allah muhafaza- Güneydoğu'ya müdahale edebilir, bunu 1999'da rahmetli **Aliya İzzetbegoviç'in** başdanışmanından duydum. O da bizzat Begoviç'ten duymuş, diye uyarı mahiyetinde yazdım, yazımda İnşallah bunlar uğursuz senaryolardır dedim, **“ahlaksız ve adaletsiz dindarlar” Ali Bulaç NATO'yu Türkiye'yi işgale çağırıyor diye beni linç ettiler.**

e) Antropolojik temel bir kavramı ironiye çevirip **“ABD anavatan”** diye espri yapıyorum, aynı dindarlar **“Ali Bulaç Amerika'yı anavatan kabul ediyor”** diye gazetelerinde yazıp aleyhimde kampanya başlattılar. Bu espriyle anlatmaya çalıştığım, her ne kadar klasik sömürgecilik bittiyse de, dünyanın merkezinde ABD'nin olduğu yeni-sömürgecilik'in sürdüğü olgusudur.

Bunları zikretmemin sebebi hakkımda bir karara varılırken, mahkeme heyetinin

- Medyadaki polemik ve tezviratın
- Şahsi husumet ve gammazlamaların etkisinde kalmayacağına olan inancımı ifade etmek içindir.

L) TUTUKLULUĞUMUN GEREKÇESİ ve UYDURMA DELİLLER

“Ek Klasörler”de hangi gerekçeyle tutuklandığıma dair son derece ilginç, ilginç olduğu kadar ibret verici bilgiler var.

1) Bana Ait Olmayan Cümleler

10 bin sahifenin üstündeki Ek klasörlerde **“iki yerde”** tespit ettiğim sözüm ona bana ait bir paragraf var.

Paragraf şöyle:

“Ali Bulaç'ın köşe yazısının son paragrafında “Öyle görünüyor ki, Erdoğan Hizmetle savaşını sürdürdü dursun. Hizmet'i tam bitirdim dediği noktada, bu savaşta müttefik, ama kendisini hep devirme planları yapmış çevrelerin planları içinde boğulurken, elini kurtuluş adına Hizmet'e uzatacak ama, kaderin hikmet ve adaleti, o eli geri itecek”

Benim tutuklanmama gerekçe gösteren fezleke yazarları, bu paragrafı hangi yazımdan aldıklarını, nerede, ne zaman yayınladığını belirtme lüzumunu görmemişler.

1) Bu yazı benim değil. Ben böyle bir yazı yazmadım. Bu üslup benim üslubum değil.

2) Yazı bana ait değil, **Ali Ünal'ındır.** Nitekim bizim iddianamenin 52. Sahifesinde ve başka mahkemelerde yargılanan (26. Ağır Ceza Mahkemesi; Darbe Çağrışımı Davası, s.193 vb.) bu paragrafın **Ali Ünal'a** ait olduğu sarahaten belirtilmektedir.

3) Ancak vahim hata veya kasıt benim 14 aydır tutuklanmamın gerekçesini teşkil etmiştir. Çünkü tutuklanmam gerektiğini mahkemeye bildiren fezleke yazarları, bu yanlış alıntıya dayanarak şunları yazmaktadır:

“Zaman Gazetesi eski yazarı Ali Bulaç'ın (mezkur) son paragrafındaki sözleriyle:”

“Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın Fetullahçı Terör Örgütü/Paralel Devlet yapılanmasına karşı yürüttüğü mücadelesinde sonuca ulaşamayacağını,”

“FETÖ/PDY ile yapılan bu mücadeleyi Cumhurbaşkanımız ile cemaat arasında yaşanan bir savaş olarak nitelediği,”

“Sayın Cumhurbaşkanımızın FETÖ/PDY ile mücadele konusunda anlaştığı kişilerin, kamuoyunda ERGENEKON olarak bilinen ve ASKERİ DARBE yapacaklarına dair kumpas operasyonlar ile tutuklanan askeri şahısları kast ettiği,”

“Bu şahısların ASKERİ DARBE planı yaptıklarını, bu durum yaşandığında Sayın Cumhurbaşkanımız Rcep Tayyip ERDOĞAN'a darbeden kurtulmak için FETÖ/PDY'dan yardım isteyeceğini, ancak bu yardıma karşılık verilmeyeceğini” şeklinde olduğu değerlendirilmiştir”

“İşbu Açık Kaynak Tespit ve Değerlendirme Tutanağı tarafımızdan tanzimle altı birlikte imzalanmıştır.” 18.07.2016

İmzalar

Sonuç:

- 1) Bu yazı ve yazıda dile getirilen fikirler bana ait değildir.
- 2) Anlaşıldığı kadarıyla Sulh Ceza Hâkimi bu fezlekelerdeki iftira ve isnatlara dayanarak veya bakarak tutuklama kararı vermiştir.
- 3) 14 aydır devam eden tutukluğumun sebeplerinden biri bu isnat ve iftiradır.
- 4) Aslı astarı olmayan bu isnat ile siz Sn. Savcı ve Hakimler de yanıltılmaktadır.
- 5) Deliller herkesçe erişilebilir olduğundan, bu isnad medya ve kamuoyu aleyhimde bir

kanaat ve suç düşüncesinin oluşmasına zemin hazırlamaktadır.

6) Bana ait olmayan yazı ve fikirler bana aitmiş gibi gösterilmesi dolayısıyla avukatım aracılığıyla suç duyurusunda bulunduğumu belirtmek istiyorum.

2) Uydurma Cümle ile Sahte Delil

Bununla bağlantılı olarak iddianamenin 51. ve 52. Sahifelerinde Gülen'in 4 Şubat 2016 tarihinde "**Cennet Kılıçların Gölgesi Altındadır**" başlıklı konuşmasından bir bölüm verildikten sonra Gülen'le birlikte şu sözleri sarf ettiğim iddia edilmektedir:

"Öncelikle istenmediği halde savaş vuku bulursa, mesela Çanakkale'de olduğu gibi, sabredip kılıcın hakkını vermek lazımdır. Öyle bir şeyle karşı karşıya kaldığı zaman, hakkını veren mü'min hayatta kalırsa gazi olur, cennette liyakat kazanır, şehit olursa da inşallah doğrudan cennete gider. Diğer taraftan, düşman vesayet altına alınırsa, cennet kapıları onlar içinde aralanmış olur..." şeklindeki ifadeleri ve **"mazlumun kılıç kullanma hakkı yok mudur?"** şeklindeki sözleri ve örgüt tabanına ve topluma askeri darbeyi telkin ettiği görülmektedir, diyor.

Sn. Savcı

1) Bu sözleri yazılı mı, şifahi mi nerden iktibas ettiğini belirtmemiştir.

2) Bu sözler, üslup, ifade tarzı benim değildir.

3) Alıntı tamamen uydurma ve iftiradır. Aleyhimde sahte delil üretmektir.

Reddediyorum.

4) Gülen'in iddianamede geçen "**cennet kılıçların gölgesindedir**" konuşmasından haberim yoktur. Herkul.com'a bakmış değilim. Bilgisayar ve telefonum Emniyet'tedir, bakmışsam göstereyim.

M) MÜEBBET HAPİSLİK YAZILAR

Hakkımda 15 yıl + üçer kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası isteyen Sn. Savcı 8 adet yazıma atıfta bulunmaktadır. Bunların ikisinden yorum yaparak suç unsuru üretmektedir. Hiç zikri geçmediği halde beni MİT tırlarıyla ilişkilerindiren Savcının alıntı yaptığı 18 Ocak 2014 tarihli yazımın açıklamasını yaptım. 'Kılıç' kelimesinin geçtiği yazımı şimdi ele alacağım. 6'sında hangi suçlar işlendiğini belirtmemektedir.

Kısaca bu yazılardaki ana fikre açıklık getirmek istiyorum:

1) Kılıç metaforu (6 Şubat 2016)

Polis sorgusunda ve tahliye taleplerinin reddinde önüme çıkan tek yazı budur. Polis ve savcının yorumuna göre, benim Harici ve Zeydilerin "Zalimler kılıç kullanır da mazlumların kullanma hakkı yok mu?" yönündeki görüşlerini aktarmakla, iki gün önce **Fethullah Gülen'in "Cennet kılıçların gölgesi altındadır"** hadisinin geçtiği konuşma ile irtibat var, "**kılıç**" sözcüğünü kullanmak darbeye davetiye çıkarmaktır. (Ek-23 bkz. **Kıyam mı, Temkin mi?**)

Sn. Savcı eğer bu yazıyı **Fetullah Gülen'den** direktif olarak yazdığımı iddia ediyorsa, bunu ispat etmeli. Direktifi

a) Telefonla mı aldım ?

b) E-mail üzerinden mi,

c) Kurye aracılığıyla mı almışım,

d) Yoksa cinler aracılığıyla mı?

Delilleriyle ortaya koymalı. İspatsız iddia iftiradır.

Ben Gülen'in konuşmasından habersiz günler öncesinden süren mezhep çatışmasını ele alan yazı dizisi çerçevesinde Harici ve Zeydi görüşlerini aktaran, bu arada yazıda "**kılıç kullanmanın zarar ve fitneden başka sonuç getirmediği; eğer Türkiye ve İran kılıç yerine müzakere, barış, yani Sünni mezheplerin "temkin" yolunu seçselerdi Suriye bu hale gelmezdi**" diye kesin hüküm cümleleriyle kılıç kullanmaya karşı olduğumu yazarken, **Oda TV** yazımdan yukarıdaki cümleyi bağlamından ve maksadından koparıp cımbızladı, benim darbeyi ima ettiğimi yazdı. (6 Şubat 2016)

a) Ben fikir ve yazı hayatımda daha önce de bana bu yakıştırmayı yapan ekipten çok zarar görmüş bir insanım. Bu ekibin bir kısım elemanları 1990'larda "**2000'e Doğru**" dergisini çıkaranlardı. Turan Dursun'un 4 Eylül 1990 da öldürülmesinden sonra beni ve üç İslamcı yazarı derginin kapağında hedef gösterdiler. Sonraları tövbe edip eski ideolojisini terk etmiş bir yazar da Milliyet'teki köşesinde "**mesela Ali Bulaç öldürülse iyi mi olur?**" diye yazı yazdı.

Benim hakkımda ölüm kararı verilmişti. Emniyet güçlerinin aldığı ihbar ve beni infazdan bir gün önce koruma altına almalarıyla son anda bir suikasta kurban gitmekten kurtuldum. Sürekli koruma ile yaşamak zor olduğundan -bana verilen genç koruma da en az benim kadar korkuyordu- yurtdışına gitmemin doğru olacağını düşündüm. Böylece 6 ay Hollanda'da hicret hayatı yaşadım, tehlike geçince döndüm.

b) 15 Temmuz'dan 3-4 gün sonra yazımın tamamını okumadığı halde, Cumhuriyet yazarı **Orhan Bursalı**, Oda TV'nin asparagas haber ve yazısını aynen köşesine taşıdı (10 Temmuz 2016) ve zaten öteden beri süren darbe hazırlığına yazımı delil sayıp tutuklanmam için hedef gösterdi. Konuyla ilgili yazı dizisini ve mezkur yazısının tamamını kendisine gönderdim, bana gönderdiği cevabi yazısında iftirayı düzeltmeyi düşünmediğini belirtti. Umarım **Bursalı** savunmamın eklerindeki yazı dizisini okur da belki mahcup olur.

c) Söz konusu yazı dizisinden kastım, tarihte eksilmeyen ve bugün sürmekte olan **"mezhep savaşları"**nın sosyolojik, siyasi, kelami ve fıkhi kaynaklarına inmektedir.

İlk yazı 9 Mayıs 2015, son yazı 15 Şubat 2016'da yayınlandı. 1 Şubat 2016 tarihli yazım **"Mezhepler Savaşı"**nın son paragrafında şöyle diyorum:

"Bu köşede farklı bir perspektiften mezhepler konusu üzerinde durmaya çalışacağım. Hareket noktam, "farklılık" olacak. İslam düşüncesini hep yapılageldiği gibi Meşşai ve Sufi zemine sıkıştırmadan mezhepler üzerinden okumaya çalışacağım."

Gülen'in konuşması 4 Şubat'ta yapılmışsa ben öncesinden yazı dizisine başlamış bulunuyorum. Şimdi:

a) Bağlıları tamamen farklı yazım ile Gülen'in konuşması nasıl irtibatlandırılabilir? İki metinde "kılıç" kelimesinin kullanılmasının "darbe"ye hazırlık olarak öne sürülmesi aşırı yorum, ya da vehim, ya da paranoya değil mi? Bu sorunun cevabını yargı mensupları mı bulmalı, yoksa psikologlar mı?

b) Bu uygunsuz analogi, illet benzerliğinden yoksun kıyasın, beni müebbet hapse mahkum etmenin dışında bir anlamı olabilir mi? Buna "mal bulmuş Mağribi" gibi atlayanların ve diğerlerinin iyi niyetli iseler akıl sağlıklarından, değilirse kötü niyetlerinden şüphe etmek gerekmez mi?

c) Ben, Hariciler ve Zeydilerin "kılıç" felsefelerini reddederken, dolayısıyla ve zorunlu olarak, darbeye karşı çıkmış olmuyor muyum? Çünkü açıkça yazının son paragrafında "kılıca karşı çıkıyor, ve eğer Suriye'de kılıca başvurulmasaydı, bu musibet yaşanmazdı." diyorum.

Savcı, hüsn-ü zan esastır ilkesinden hareketle neden yazıyı tam aksine "darbe karşıtı argüman" olarak görmüyor? (9 Mart 2015-15 Şubat 2016 tarihli 22 yazı ektedir.)

"Kılıç metaforu"nun geçtiği yazı dizisinin ana teması şudur:

- i. İslam dünyası 7 alanda çatışmaktadır.
- ii. İslam tarihinde sürekli çatışmalar yaşanmıştır.
- iii. Biz Müslümanlar çatışmadan bir arada yaşayamaz mıyız? Avrupa 100 sene süren mezhep çatışmalarına bir çözüm bulduysa, biz de bulabiliriz.
- iv. Benim uğraş alanım İslam düşüncesi, İslam tarihi ve günümüz sosyolojisidir. Süren çatışmalara çözüm olarak şunları önerdim:

aa. **Muarefe** (anlayarak-tanıyarak); **müzakere** (konuşarak) ve **muahede** (sözleşerek) bir arada yaşayabiliriz.

bb. Referans aldığım model Hz. Peygamber'in Yahudiler ve diğer Arap müşrikleriyle imzaladığı Medine Sözleşmesi'dir.

- d) Tarihte,
 - i. Hariciler ve Zeydiler **kılıç** kullanıp isyan yolunu tuttu, çok kan döküldü.
 - ii. Şiiler kurtuluşu **takiyye yapmada ve Mehdi'yi beklemekte buldu**
 - iii. Sünniler **"temkin"** yolunu seçti. Ayaklanmayı fitne saydılar, ama bu arada zorba/zalim yönetimlere de cevaz verdiler.

- Ben diyorum ki:

- i. Harici ve Zeydilerin yolu fayda vermedi, çok kan aktı.
 - ii. Benim kılıcı savunmam için Harici ve Zeydi olmam lazım.
- Harici – Zeydi, Şii ve nispeten iyi olmakla beraber Sünni çözümler yaramıza merhem olmadı. Bu yüzden İslam tarihinde hakikatte iki akım içinde yer alanlar birbiriyle mücadele ettiler: Zulmedenler ve adalet peşinde olanlar.

Hz. Ali'nin şehadetinden başlamak üzere İslam tarihine damgasını vuran tek bir mezhep vardır ki, o da bana göre, **"ZALİMÜN"** adını verdiğim zorbaların mezhebidir.

e) Yazıda geçen **"zalimler kılıç kullanır da mazlumlar kullanmaz mı?"** cümlesi ve fikri Harici ve Zeydilerin sorusudur. Oda TV ve bir zihn-i müşevveş yazar ile Sn. Savcı bu sözü bana ifafe ediyorlar.

Sn. Savcı diziyi ve mezkur yazının tamamını okusaydı, yine de **"Sünni temkin"** modelini ehven bulup tercih ettiğimi ve eğer bu model takip edilseydi Suriye'de bu iç savaşın yaşanmayacağı fikrini savunduğumu görecekti.

f) Hayatım boyunca, eserlerimin tümünde iç savaşa, darbelere, ihtilallere karşı oldum. Beni dünyada 500 etkin yazar arasına katan **Medine Sözleşmesi** ve erdemliler ittifakı olan **Hilfu'l-Fudul'dur**. Bu tezimi Amerika, Rusya, AB Parlamentosu'nda, BM Salonlarında, Paris, Viyana, Manchester, Kahire, Helsinki, Tahran ve Erbil'de davet aldığım, katıldığım parlamento ve üniversite salonlarında savundum.

Böyle iken ben nasıl ahlaksız bir darbeye taraf olabilirim?

g) **Nuh'un Gemisine Binmek, Modern Ulus Devlet, Din ve Modernizm** ile **Din ve Siyaset** adlı kitaplarımda vesayet rejimlerine ve darbelere niçin karşı olduğumu anlatıyorum.

h) Oda TV ve trollerin bana karşı giriştiği haysiyet cellatlığına cevap olarak 11 Nisan 2016'da **"darbecilik alçaklık"**tır diye yazdım. Darbeye zemin hazırlayan kişi böyle bir yazı yazar mı?

Kısaca 15 Temmuz'dan 2 ay 4 gün önce şöyle diyorum:

"27 Mayıs'ı hatırlıyorum, 12 Mart'ta üniversitede idim. 12 Eylül'de hücrede yattım, 28 Şubat satır satır ezberimde. Hiçbir darbenin bu memleket zerre miktarı fayda sağlamadığını yaşayarak, yani deneysel olarak anlamış bulunuyorum. Darbeleri de hukuk ve demokrasiyenin yana olan askerler değil, ABD ve NATO bilgisi dahilinde çalışan derin yapılar yapıyor. Yüce Allah bu ülkeyi bir darbe faciasından daha korusun."

"Darbeye davetiye çıkarmak alçaklık olduğu gibi, masum insanları darbecilikle ilişkilendirmek de alçaklıktır. Çünkü şiddet ve terör suç olduğu gibi, darbe de suçtur. Siyasi rejimin tek bir ilkesi vardır ki, hepimizin üzerinde ittifak etmesi zaruridir: iktidar periyodik olarak, şiddet kullanmadan ve seçimle el değiştirmesidir. Seçimle gelen seçimle gider. Benim inancım ve hayatım boyunca savunduğum budur."(Darbe mi dediniz? Yarına Bakış, 11 Nisan 2016.)

Soruyorum; Sn. Savcım:

1990'larda beni dergilerinde hedef gösteren insanların, yazımdan cımbızladıkları cümlemi alıp iddianame hazırlıyor da,

a) Neden yazının tamamını ve

b) Bu açıklamamı kaale almıyor? Hukuk adamlığı, vicdan, tarafsızlık, adalet ve hakkaniyet bunu vacip kılmaz mı?

Bağımsız araştırmacıların hakkımda yaptıkları tespit, benim İslami grupların tamamını devletten uzak tutmaya çalıştığımıdır. Bu tema eserlerimin tümünde kolayca görülür.

7 Mayıs 2016 tarihli yazımda şunları diyorum:

"Müslüman fikir adamları, İslamcılar, Millî Görüşçüler, radikaller, Nur cemaatleri ve tarikatlar diğer sağ ve sol yelpazedeki aydınlar gibi, mücadelelerini devleti sahiplenme hedefine teksif ettiklerinden, hiçbir zaman devletin ruhunun ne olduğunu anlamadılar. Bu devlet modern karakteri icabı yeni bir insan-yeni bir toplum inşa etme misyonu; Osmanlı-geleneksel mirası dolayısıyla örfi zulümlerle beslendiğinden sadece kendini merkeze alır; onu sahiplenenin içine kaçır, ruhunu ejderhalaştırır." (Ek-24 bkz. Herkes Devlete Tehdit, Yarına Bakış, 7 Mayıs 2016.)

1) Şimdi ben Millî Görüşçülerden Radikallere, Nur cemaatlerinin tamamından tarikatlara, devleti sahiplenme fikrinden uzak tutmaya çalışırken, **"Bu devleti FETÖ ele geçirsin"** mi demek istiyorum?

2) Ben **"Modern ulus devlet sorundur"** derken, Gülenciler bu sorunlu aygıtı ele geçirmek üzere darbe yapsınlar mı diyorum?

3) Sn. Savcı beni **"darbeye zemin hazırlamak"**la suçluyor. Aşağıda 15 Temmuz'dan önce yazdığım iki yazıdan kısa paragraflar sunacağım:

a) 15 Temmuz'dan 1 sene 11 gün önce, yani 4 Temmuz 2015'teki köşe yazımda şöyle diyorum.

"Anadolu'yu karış karış gezip vakıf-dernek toplantılarında konuşan bir hocaya sormuştum:

- **Elimize Ziyaul Hak gibi askeri darbeye devleti ele geçirme fırsatı doğsa, darbe yapar mıyız?**

Hoca biraz düşündü ve "evet" dedi. Ben de ona:

- **Yanlış yaparız, dedim. Çünkü inanmayanların toplumunda şeriat baskı rejimine dönüşür, bol miktarda münafık yetiştirir. İslamiyet'in siyaset ve devletle ilgili vadettiği özgürlük, ahlak ve adaleti tesis etmenin yöntemi olmalı ve vardır.**

Hoca **"kılıç hakkı"**nı zihinde askeri darbeye tercüme etmişti. Fakat kılıç kullanan kılıçla karşılık görür." (Ek-25, bkz. Tarihi ve Modern Miras, Zaman, 4 Temmuz 2015.)

Ben Osmanlı Devleti'nin hukuk ihlallerini sıralarken, Hind – Moğol devlet geleneği, Bizans

Saray Siyaseti, Cengiz Töresi yanında Arapların Kılıç hakkını sayar ve elinde kılıç olanı mülk üzerinde hak sahibi gören fakih İbn Cema'yı birçok yazımda eleştirmiş, kılıcın bize zulüm getirdiğini yazmıştım.

Sn. Savcı soruyorum:

15 Temmuz darbecileri benim yazımdan ve görüşlerimden mi etkilenip darbeye kalkıştılar? Keşke benden etkilenselerdi. O zaman darbenin İslami siyaset düşüncesi açısından gayrimeşru ve haram olduğunu anlar, belki darbe cinayetinden vazgeçerlerdi. (**Mezhep Savaşları** ile ilgili 22 yazı için bkz. Ek-26)

2) Suç Delili Gösterilen Yazılar

Sn. Savcı'nın "**darbeye hazırlık**" meyanında atıfta bulunduğu yazılarıma kısaca açıklama getirmeye çalışacağım.

Ama önce üç sorum var:

1) Sn. Savcı, neden sadece yazı başlıklarına atıfta bulunmakta yetiniyor da, yazılarda hangi cümlelerin suç unsuru teşkil ettiğini sarahaten belirtmiyor?

2) Eğer yazılar "**darbeye hazırlık**" amaçlı yazılmışsa, Sn. Savcı neden darbeye hazırlığa anında müdahale etmedi, en azından yazıların yayınlandığı günlerde soruşturma açmadı?

Sn. Savcı, zamanında soruşturma açmamak, böylece darbeye hazırlığa göz yummakla suç işlemiş olmuyor mu?

3) Zamanında suç sayılmamış yazıların üzerinden 3 sene geçmişken –söz konusu 6 yazıdan ilki 2 Aralık 2013, altıncısı 29 Mart 2014'te yayınlanmış- geriye dönüp hapislik suç üretmenin hukuktaki karşılığına ne denir?

Şimdi yazılara tek tek bakalım:

a) "Ağlatmayalım" (Zaman, 1 Mart 2014)

Yazıda şöyle diyorum:

"Yakından tanıdığım ve inandığım -Ak Partililerin elbette hepsi değil- ama özellikle Sn. Başbakan Erdoğan'ın şahsi ve ailevi mülhazalarla sınırları aşan yolsuzluklara bulaşacağına inanmıyorum."

Bunun neresi suç?

Yazının ana fikri sayın savcının iddia ettiğinin aksine AK Parti ve Sn. Erdoğan'ı iftira, haksız ve ispatsız suçlamalara karşı korumak, temize çıkarmaktır. (Ek-27 bkz)

b) "Muhafazakar Zihnin Trajedisi" (Zaman, 10 Mart 2014).

Bu yazıda genel olarak dindarların, kendi taraflarından biri suçlandığında hak ve hakikati araştırıp doğru hüküm verme yolunu tutacaklarına, nasıl hiçbir şey yokmuş gibi ve kabile-grup asabiyetiyle hareket ettiklerini, bunun temel vasfı ahlak, hakkaniyet ve adalet olması gereken Müslüman için vahim olduğunu söylüyor, bu arada şu cümleyi eklemeyi ihmal etmiyorum:

"Tabi ki -haşa- "AK Partililer hırsızdır, AK Parti hırsızlar partisidir" denemez; bu kimsenin haddi ve hakkı değildir."

Allah aşkına soruyorum:

Bunun neresi yanlış, hakaret ve suç?

Neresi algı mühendisliği, neresi darbeye hazırlık?

Tam aksine AK Parti'yi kurumsal olarak savunmak değil mi? (**Ek-28 bkz**)

c) "Tume'nin suçu" (Zaman, 29 Mart 2014)

Nisa Suresinin 105. Ayetini tefsir ettiğim bu yazıda Hz. Peygamber (s.a.)'in, bir un çuvalını çalıp suçu bir Yahudi'nin üzerine atan Tume adlı bir sahabeye karşı takındığı tavrı ele aldım. Hz. Peygamber, suçlunun Tume, masumun Yahudi olduğunu anlayınca, Müslüman aleyhine karar verir. Hz. Peygamber, masumun lehine karar verirken adaleti gözetmiş, Tume'nin müslüman ve kabilesinin çok güçlü oluşuna önem vermemiştir. Hz. Peygamber'in hüküm verirken din, dil, etnik grup, sınıf, kabile farkı gözetmeden, sadece adaleti gözettiğini ortaya koyan bu olay, biz Müslümanların övünç vesilesidir. Konu, tefsirimde geniş olarak yer almaktadır. (bkz. Kur'an Dersleri, İst. 2016, II, 480.) Müfessirlerin özenle ele aldığı bu ayeti benim de tefsir etmemin dindarlığıyla öne çıkan bir iktidar döneminde suç delili olarak gösterilmesini tarih de yazacak, ben de ahirette günahlarımın beraat kağıdı olarak Ahkamu'l Hakim'e arz edeceğim.

Bu yazıda ne şahıs ne kurum veya kuruluş ismi geçmiyor.

Bunun neresi suç? (**Ek-29**)

d) Başbakanın Açıklamaları/İzlenimler

5 Ocak 2014 tarihli bu yazıma Sn. Savcının niçin atıfta bulunduğunu anlamadım. Yazının konusu Sn. Başbakan'ın 4 Ocak 2014 günü Dolmabahçe Başbakanlık binasında yaptığı toplantıydı.

Başbakan'ın verdiği bilgileri tasviri bir üslupla köşeme taşıdım. Yazının başında **“izlenimler”** ibaresini ekledim ki, yazının bir değer hükmü taşımaktan çok, bilgilendirme amaçlı kaleme alındığını belirteyim.

Sn. Başkan bu yazıdaki suç unsurunu bana gösterip soru yöneltirse, cevap vermeye çalışacağım. Yazı basit bir gazetecilik metnidir. (Ek-30 bkz)

e) **“Kalıcı hasar”** (Zaman, 13 Mart 2014)

Bu yazıda genel olarak çokça konuşulan yolsuzlukların toplumsal hayatta hasar doğurduğu, bunun “din ve dindar”ın itibar ve güvenilirliğine hanel getirdiği, yapılması gerekenin taraf tutmadan bu konu üzerinde çok yönlü durulması icap ettiği hususudur.

Ne bir parti, ne bir şahıs ismi geçmemektedir. (Ek-31 bkz)

f) **Kolektif Ceza**(Zaman, 21 Aralık 2013)

Bu yazıda cemaatlere yakın kimselerin bürokraside görev almaları konusunu ele alıyor, konuyla ilgili lehte ve aleyhteki görüşleri tasviri biçimde verdiklerin sonra:

a) Uygunsuz tutumu dolayısıyla bir cemaat tasfiye edilirken, bir başka cemaatin yerine ikame edilmesinin doğru olmayacağını anlatıyorum. Aslolan devletin dini/mezhebi gruplara ve cemaatlere karşı eşit mesafede uzak veya yakın durmasıdır.

b) **“Diyelim ki bir cemaate mensup bürokrat, amirine uymadı veya siyasi otoritenin çizdiği çerçevenin dışına çıktı. Bu durumda tabii ki siyasi otoritenin bu bürokrata –idare hukukuna göre- azletme hakkı vardır.”** diyorum. Çünkü devlet işlerinde memur direktifleri hocasından değil, amirinden almalı. Ancak suç ve ceza şahsi olduğundan biri veya birkaçı suç işledi diye bir grubun tamamen cezalandırılmayacağını söylüyorum. Çünkü bu kolektif cezaya girer. (Ek-32 bkz)

Bu görüşlerin neresi suç? Ben:

- i. Gülen Cemaati sütten çıkmış ak kaşık mıdır diyorum?
- ii. Kamu otoritesi, suç işlese dahi, cemaat üyesini görevden alamaz mı diyorum?

Hayır! Tam aksine!

Kim olursa olsun, suç işleyen, otoriteyi dinlemeyen görevden alınır, yargılanır. Benim savunduğum fikir budur. Sn. Savcı bundan nasıl oluyor da müebbet hapislik suç üretiyor, anlayamıyorum.

N) **SN. SAVCI'NIN İTİRAFI: “YAZILARDA SUÇ UNSURUNA RASTLANMAMIŞTIR!”**

Sn. Savcı, benim de aralarında bulunduğum 10 yazarı tek tek saydıktan sonra iddianameyi şu hüküm cümlesiyle bitirmektedir:

“FETÖ/PDY medya organlarında görev yapan köşe yazarlarının; yazı başlıklarından ve yazılarından seçilen kısımların cımbızla çekilip alınmadığı, konjonktürel ve tarihi perspektifle bakıldığında bu yazılardaki ifadelerin “meczaz” ya da “metafor” olarak izah edilmeyeceği, genel olarak operasyonların ve yargı sürecinin devam ettiği dönemlerde kaleme alınan yazılarda Hükumete sadece muhalefet yapılmadığı veya eleştiri yönetilmediği; **görünürde suç unsuruna rastlanılmayan yazılarında** dahi basın ve ifade özgürlüğünün sınırlarını aşarak devlet yetkililerinin ve kurumlarının haklarını ihlal niteliğinde ifadeler kullandıkları ya da hazırlık niteliğinde yazılar yazdıkları; şüpheli yazarların genel itibarıyla de süreç içerisinde böyle duruş sergiledikleri, basın ve ifade özgürlüğünün sınırlarını aşarak devlet yetkililerinin ve kurumlarının haklarını ihlal niteliğinde ifadeler kullanarak örgüt amacına hizmet ettikleri; ulusal güvenliği tehdit edebilecek, toplum huzurunu, toplumsal barışı ve asayışı bozabilecek beyanlarda buldukları, askeri darbe çağırısında bulunmaktan çekinmedikleri, bu haliyle şüpheli yazarların gerek suç unsuru ihtiva ettiği tespit edilen yazılarıyla gerek **tek başına suç unsuru belirlenememekle birlikte** örgütsel hedef ve amacı tamamlayan yazılarla FETÖ/PDY terör örgütü hiyerarşisi içerisindeki görevlerini yerine getirdikleri, bu şekilde FETÖ/PDY silahlı terör örgütü üyesi olduğu anlaşılan şüphelilerin FETÖ/PDY silahlı terör örgütünün medya gücünü oluşturdukları, FETÖ/PDY silahlı terör örgütünün genel amacı doğrultusunda, Anayasal düzeni ortadan kaldırmak, TBMM’yi ortadan kaldırmak ve T.C. Hükümetini ortadan kaldırmak için örgüt stratejisi ve hiyerarşisi içerisinde rollerini yerine getirerek üzerlerine atılı suçları işledikleri anlaşılmıştır.” (İsmet Bozkurt-Cumhuriyet Savcısı, s 64)

Sn. Savcı’ya Sorular ve Genel Hatırlatmalar

Madem “İspat müddeiye aittir” yani iddia sahibi iddiasını ispatlamakla yükümlüdür; ben de Sn. Savcı’ya soruyorum:

1) Hangi yazımda ve yazımın hangi cümlesinde **“basın ve ifade özgürlüğünün sınırını aşarak devlet yetkililerinin ve kurumlarının haklarını ihlal eden ifadeler”** kullanmış bulunuyorum?

a) Hakkını ihlal ettiğim devlet adamı neden benden şikayetçi olmadı ?

- b) Hakkının ihlal ettiğim devlet kurumu neden benden şikayetçi olmadı ?
c) Devlet yetkilileri ve kurumlarının haklarını ihlal etme suçlarının tarifi var mıdır. Nerde tarif edilmiş, cezası nedir , hangi maddeye girer ?
2) Hangi yazımda ve hangi cümleler ile **“Ulusal güvenliği tehdit ettim, toplum huzurunu, toplumsal barışı ve asayışı bozacak beyanlar”** da bulundum?
3) Hangi yazımda **“askeri darbe çağırısı yapmak”**tan çekinmedim?
4) Sn. Savcı, açıkça yazılarda
a) **“Görünürde yazılarımda suç unsuruna rastlanmadığını”**
b) **“Tek başına suç unsuru belirlenmediği”ni** itiraf ve beyan ettiği halde,
Neye dayanarak beni FETÖ/PDY terör örgütüyle irtibatlandırıyor? Sn. Savcı'nın bu itirafı, cümleleri, iddianameyi ve davayı çökertmek değil mi?
5) Sn. Savcı, **“yazarların genel itibarıyla de süreç içerisinde böyle bir duruş sergiledikleri”** suçlaması yapmaktadır:
a) **“Duruş”**tan neyi kast ediyor?
b) Suç teşkil eden **“duruş”** söz mü, fiil mi, lisan-ı hal mi?
c) Sn. Savcı'nın suç çıkardığı **“duruş”**un TCK'daki karşılığı nedir, hangi ceza maddesine girer?
6) Sn. Savcı aleyhimde açık ve somut delil gösteremeyince **“niyet okuma yolu”**nu kullanarak suçlamalarda bulunuyor.

Ama Sn. Savcı bilmez mi ki, niyete dayalı suçlamaların hukuki değeri yoktur?

Dahası, İslam inancına göre Varlık Alemi'nin tümünde insanların niyetlerini, içlerinden geçirdiklerini sadece Allah bilir. Sadece Allah El Alim, El Habir'dir.

Bu güç ve yetenek peygambere bile verilmemiştir. Bu yüzden Hz. Peygamber (s.a.), baktığı bir dava öncesinde şöyle buyurdu:

“Biriniz diğerinden daha iyi konuşabilir. Ben göğüsleri yarıp kalplerin içine bakamam. Ancak zahire göre hükmederim.”

Sn. Savcı anlaşılıyor ki, benim içimi okuyor, kalbimin MR'nı çekiyor ve beni, bana hamlettiği niyete göre suçluyor.

Sn. Savcı, Peygambere bile verilmeyen bu olağanüstü güç, imkan ve yetiyi nereden edindi?

- 7) Yargıçlar niyete, yoruma bakmaz, delile bakar.
Sn. Başkan! Sn. Üyeler!
Sn. Savcı açıkça **“yazılarda görünürde suç unsuruna rastlanmadığını”, “suç unsurunun belirlenmediğini”** itiraf ve beyan ediyor.
Bu dahi benim suçsuzluğumun kafi sebebi değil mi?
8) Sn. Savcı, yazılarımda suç delili bulamayınca bu sefer
a) Bir başkasına ait bir paragrafı bana mal ediyor. (Ali Ünal'a ait paragrafın bana ait olmadığını gösterdim.)
b) Yine bana ait olmayan cümleleri bana aitmiş gibi iddianameye koyuyor. Fakat bu cümleleri nereden, hangi yazıdan alıntıldığını belirtmiyor. Kısaca aleyhimde sahte delil üretiyor.
9) Atıfta bulunduğu 6 yazıdaki ana temayı, maksadımı açıkça beyan ettim. Savcı, maksadımı ve niyetimi benden daha iyi bilemez: “El ma'na fi batnı'ş şair: **Anlam şairin içindedir.**” denmiştir. Ve aslanan beyandır. Aksi kanıtlanmadıkça kişinin beyanı hükme mesnet teşkil eder. TCK'nın 21. maddesine göre **“Suçun oluşması kastın varlığına bağlıdır. Kast suçun kanuni tanımındaki unsurların bilerek ve isteyerek gerçekleştirilmesidir.”**

- a) Bana atılan suçlarla ilgili maddi-somut tek bir unsur yok.
b) Atıfta bulunulan maksadımı yani kastımı sizlere açık yüreklilikle dile getirdim.
c) Hz. Peygamber'in buyurduğu üzere aslanan “gizli niyet” değil, beyan yani yapılan açıklamalardır.

10) Ancak Sn. Savcı büyük bir rahatlıkla yazılarımla bağlamalarına ve maksatlarına aykırı

olarak, somut cümle göstermeden, genel bir hüküm vaz'ederek suçlamalarına dayanak gösteriyor.

Bu yöntem elbette hukuk açısından batıldır. Felsefe ve Edebiyat açısından da skandaldır. Hiç kimse **Gazali'nin Tehafütü'l Felasife** kitabını Aristoculuğun savunması şeklinde yorumlayamaz, çünkü Aristoculuğun kökten eleştirisidir. Hiç kimse **Fuzuli'nin Su Kasidesi'ni** savaş destanı olarak yorumlayamaz. Sn. Savcı, bu iddianameyle tam bir skandalın altına imza atmış bulunmaktadır. Bunu tarih böyle yazacaktır.

11) Belli ki Sn. Savcı, yemeyi kafasında koyduğu kuzunun suyunu bulandırdığını iddia eden kurt misali, beni mahkum etmeyi kafasına koymuş. 14 aydır zulüm altındayım.

"Mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara iftira atmanın ağır cürüm olduğu" şuuruyla onu önce Allah'a, sonra fitratı bozulmamış vicdan ve akıl sahiplerine havale ediyorum.

12) Sn. Başkan! Sn. Üyeler

Allah'ın El Hakim ismi üç fiilde ve üç kişide tecelli eder:

a) Bilge ve maharet sahibi hekimde yani doktorda

2004-Aralık ayında 11 saat boyunca kalbime giden dört damarı değiştiren **Bingür Sönmez Hoca**, bu büyük ameliyatı bilgisi ve ellerinin mahareti sayesinde gerçekleştirdi.

b) El Hakim isminin ikinci tecelli ettiği alan ve kişiler vahy referanslı felsefe ve hikmet ile düşünen bilgelerdir.

c) Üçüncü tecelli alanı ise **Hukuk'tur**. Allah'ın **El Hakim** ismini hiçbir otorite, çıkar beklentisi ve siyasetin etkisi altında kalmayan hakimler tecelli ettirir. Tecelli adaletle olur.

Cerrah hekimin bilgisi ve el becerisi varsa, hakim de bilgisi ve vicdan mahareti vardır.

Akıl ve bilgi desteğindeki vicdan Allah'ın kalbimizdeki peygamberidir. Adaletli karar veren hakim sadece bu peygamberin sesini dinler.

13) Bundan birkaç ay önce rahatsızlandım. Ellerim kelepçeli kurum hastanesine giderken, diğer hastalar da toplansın diye nezarethanede bekliyordum. Orada FETÖ davasından tutuklu bir hakimle tanıştım. Konuşma sırasında, benim yattığım koğuşun önünde ve arkasında DHKP-C'li kadın ve erkek koğuşlarının olduğunu, günde muntazaman saat 10.00, 15.00, 19.00 ve 22.00'da vargüçleriyle kapılara vurduklarını, bazen uykuda iken Şahin Alpay Hoca'yla yatağımızda sıçradığımızı anlattım. Şikayet etmiyordum, gülerек anlatıyordum. Hakim Bey heyecanla atıldı ve şunları söyledi:

- Aman bırakın kapıları dövsünler, bağırsınlar! Bu hapishanede yatanlardan en az 1000 tanesinin tutukluluk kararını ben verdim. Önüme gelen dosyaya bakardım, alacağı ceza 10 yıldan aşağı idiye, üzerinde pek düşünmeden tutuklatırdım. Şimdi öyle pişmanım ki anlatamam.

- Ama dedim, siz tutuklandıktan sonra pişman oldunuz!

- Evet, dedi.

Anlattıkları karşısında dondum kaldım. Bu adam üstelik dindar, namazında niyazında, hanımının da başı örtülmüş!

Yüzüne söylemedim, ama içimden şunları geçirdim:

"-Ya peki öbür âlemde nasıl hesap vereceksin?"

Binlerce insana ve ailesine, eşine-çocuklarına, yakınlarına acılar çektirdin.

O) **SONUÇ: ADALET Mİ MÜLK İÇİN, MÜLK MÜ ADALET İÇİNDİR?**

Sn. Başkan

Sn. Üyeler

Sn. Savcım!

1) Sizlere açık yüreklilikle kendimi anlatmaya çalıştım.

2) Ne yasa dışı bir fiilim oldu, ne FETÖ veya başka yasa dışı örgüte üye oldum. Benim FETÖ tarafından üyeliğe kabul edilmem mümkün değildir.

a) Lideri bana **"bulamaç"** diyor, **"içlerine sokulmuş sabetayist"** olduğumu iddia edip elemanlarını uyarıyor.

b) Ben bir İslamcıyım ve bu konuda hiç tereddüt göstermedim. Bu yapının İslamcılık'tan zerre miktarı hazzetmediğini hepimiz biliyoruz.

c) Gazetede köşemde ve yeri gelince konuşmalarında **Milli Görüş çizgisini** ve rahmetli **Erbakan'** savundum. Bu yapı ile bu çizgi arasında doku uyumsuzluğu olduğu herkesin malumu.

d) Ben, İslam dünyasındaki sivil katliam yapmayan meşru direniş hareketlerini desteklemiş

biriyim. Afganistan'dan Irak'a, Bosna'dan Çin'e kadar. Bu yapı bir çoğunu "terör örgütü" olarak görüyor.

e) Filistin konusunda tamamen zıt kutuplarda duruyoruz.

f) Benden hiçbir cemaate veya tarikata şakirt, mürit olunmayacağını; yeri gelince her lider, hoca ve şeyhi eleştirmekten çekinmediğimi herkes bilir.

Bu ve benzeri sebeplerle FETÖ'nün beni örgüt üyesi yapması, darbe teşebbüsünde bana rol vermesi;

i. Hayatın olağan akışına aykırıdır.

ii. Eşyanın tabiatına aykırıdır.

iii. Örgüt yapısı ve mantığına aykırıdır.

3) 50 yıllık fikir ve yazı hayatımda her din, inanç, etnik grup, mezhep ve sosyal sınıftan insanların özgürce, ahlaki dürüstlük, hak ve adaletle barış içinde bir arada yaşayabileceği idealini dile getirdim.

4) Darbelere, askeri vesayete, ihtilallere, şiddet ve teröre, otoriter ve totaliter rejimlere karşı oldum.

5) Yazılarımın tamamının hesabını vermeye hazırım. Eğer 17/25 Aralık'tan sonra **Zaman'da yazmayı sürdürdüğüm** için suç işlediysem,

a) Suç fiilini yasa koyucu koyar. Bir fiilin konulmuş yasaya göre suç olup olmadığı, suç ise cezasını mahkemeler tayin ve tespit eder.

Bana 17/25 Aralık'tan sonra Zaman Gazetesi'nde yazı yazmanın hangi yasa ile suç olduğunu, kimin ve hangi mahkemenin Zaman'da yazmayı suç sayan kararı olduğunu gösterin.

b) Eğer 15 Temmuz'dan geriye gidip üç sene içinde işlenen yasal fiiller suç sayılacaksa, bu gücü eline geçiren herkesin kullanılabileceği bir teamül olur.

Dahası, eğer önümüzdeki süreçte idam cezası geri gelirse, 17/25 Aralık'tan sonra müebbet hapisle yargılanan bizler, kolaylıkla idam olacağız

Zerre miktarı idamdan korkum yok. Acısı üç-dört dakika süren idam benim ahirette ebedi hayatımın kurtuluşu olur. Ama karar verecek olanlar tarihe nasıl geçecek ve yarın Din Gününde nasıl hesap verecek, onlar düşünsünler. Atalarım Ebu Hanife ve Ahmad İbni Hanbel gibi hayatımın sonlandırılması benim için şereftir.

6) Tekraren söylüyorum, hiçbir yazımda **R. Tayyip Erdoğan'ı, AK Parti'yi** veya bir başkasını yolsuzluk yapmakla suçlamadım. Algı mühendisliği yapmadım, darbeye sempati duymadım. Varsa delil, iddia makamı göstersiz.

7) Şu anki bilgiler, verilen ifadeler muvacehesinde benim ve bütün Türkiye'nin yakın zamana kadar "**Cemaat-Hizmet**" diye tanıdığı, ama bugün FETÖ adı verilen oluşumun silah kullanan bir terör örgütü olduğu anlaşılmıştır. Bu örgüt büyük bir cinayetin altına imza atmış bulunmaktadır. Darbeye karşı çıkıp şehit olanlara Allah'tan rahmet dilerim. Allah bize bir daha böyle musibet yaşatmasın. Darbeci katil örgütü lanetliyorum. Ben onlardan beriyim, onlar da benden beri olsun.

8) Kendime ve adalete güvenerek yurt dışına kaçmadım. 28 Şubat sürecinde, Avrupa Milli Görüş'ten istersem yurt dışına çıkmam için davet aldım. 17 Haziran 1997'de havaalanına Almanya'ya uçmak üzere gittim. Fakat ben herhangi bir suç işlemiş değilim, sade bir yazar ve fikir adamıyım deyip, geri döndüm. 27 Temmuz 2016 günü de kendim gidip Vatan Emniyet'e teslim oldum. Bilgisayarımı saklamadım. Cep telefonumu uçak moduna alarak polise teslim ettim. Tahliye talebimi reddeden hakimlik ise "**kaçma şüphesi var**" diye tutukluluğumun devamına karar veriyor.

9) Kamuoyunda "**bu siyasi bir davadır, hukuki savunma yapmanın faydası yoktur**" şeklinde bir kanaat oluşuyor. Bu hem tehlikeli hem batıldır. Zira siyaset sosyal olaydır. Ve her sosyal olay ve ilişkiler bütünü hukuk zemininde düzenlenir. Bu açıdan toplumların huzuru, sosyal barışı, istikrar ve bir arada yaşamasını birinci derecede "siyasetçiler ve idareciler" değil, hukuk ve hukukçular, adil yargıçlar sağlar. Hakimler; siyasetçi ve idarecileri yargılar, ama siyasetçiler onları yargılayamaz. Cübbelerinde düğme yoktur, kimsenin önünde cübbelerini iliklemezler. Hakimler yöneticiye, çoğunluğa, kalabalıklara bakmaz. Hak ve hukuka bakar. Bu yüzden ben yine de hukuka güveniyorum. Çünkü Hak'ka ve Hukuk'a sığınmaktan başka da sığınağım yoktur.

10) Mahkemelerimizde **Hz. Ömer'e** izafe edilen şu cümle asıldır: "**Adalet mülkün temelidir!**"

Bu söz aslında **Hz. Ömer'in** değildir. Adil Ömer, yönetime "**mülk**" demezdi. Mülkün sahibinin Allah olduğunu bilirdi.

Bu söz İran Kralı Ardeşir'indir. Ardeşir, tahtını ve devleti korumanın yolunun adaletten

geçtiğini söylüyordu. Ona göre, adalet devletin aracıdır. Tarih boyunca ve bugün uğradığımız haksızlıkların temelinde bu sözün yanlış yorumu yatar. Eğer adalet mülkün temeli ise, aslanan mülk, yani devlettir. Peki ya mülk adaletle korunmuyorsa, o zaman adalet ve hukuk rafa kalkar ve devleti kontrol eden zümreler kendi arzu ve çıkarlarını kanun haline getirirler, böylelikle adaleti ortadan kaldırırlar. İşte bu anlayış sonucu Araplar “**kılıç hakkını**” kutsadı, Osmanlılar da Örfi Hukuk’u Şeriatın üstüne çıkardı.

Olması gereken mülkün, yani devletin adalet için var olması, devletin yegâne fonksiyon ve misyonunun hukuku tesis etmesi, adaleti tahakkuk ettirmesidir. Devlet adalet için vardır ve adaletin hizmetinde olmalıdır. Yargıçlar, yöneticilerin kontrolüne geçerse, mahkemeler adalet yerine zulüm yapar.

11) Uğradığım bunca zulüm ve mağduriyete rağmen kimseye kırgın ve kızgın değilim. Müebbet de verseniz yaşadığım kadar yaşadım. Üç-beş sene daha yaşayacağım diye vicdanımı kararmam, kendime özgü çizgimi değiştirmem.

12) Efendimiz, 63 sene yaşadı. Ben zaten üç senedir fazla yaşıyorum. Benimle aynı tarihte kalp ameliyatı olanlar bir bir ölüyor. Asla ölümden korkmadım. Sadece amellerimden korkarım. İnşallah bu 14 ay süren tutukluluk ve bana reva görülen zulüm günahlarımın kefareti olur. Tahliye kararı vererseniz, başladığım “**kavram merkezli konulu**” (Lisanü’l Kur’an/Kur’an Dili) adlı 5 ciltlik ansiklopedik-tefsirimi yazmaya, eksik kitaplarımı tamamlamaya çalışacağım. Bu beden ve bu can benim değildir. Allah’tan emanettir. Görevim, ikisini doğru biçimde kullanmak. Ömrü veren de, tayin eden de O’dur. Mahkemelerin verdiği hapis cezası, Allah’ın tayin ettiği ömrü durdurup hapsetmektir.

14 aydır ben 50 senedir yaptığım işlerden alıkondum. Sn. Savcı ölümüne kadar ömrüm üzerinde tekel kurulmasını talep ediyor; hem de yazdığım 6 yazıdan dolayı. Sn. Heyet’in Savcı’nın temelsiz isnat ve suçlamalarını dikkate almayacağına inanıyorum.

13) Sn. Başkan, Sn. Üyeler, Sn. Savcım!

Eğer iddianame savcısının suçlamaları ciddiye alınacaksa Miladi 1111’de vefat eden büyük İslam bilgini İmam Gazali de, benimle aynı kaderi paylaşacak demektir. Size inanamayacağınız bir olayı anlatayım.

21 Ağustos 2017 günü aniden iki infaz memuru koğuşu bastı ve “**Derhal yanınızda bulundurduğunuz kitapları yatağın üzerine koyun**” dediler.

Dediklerini yaptık. Ama onlar, dolaplarımızın içini, üstünü de dikkatle aradılar. Yatak üzerindeki kitapları kontrol ettiler ve heyecanla;

- İşte, yasak iki kitap! dediler. Bunlar kimin, kayda geçirmemiz lazım.

“Yasak” buldukları iki kitaptan biri

- Hint alimi **Yusuf Kandelevi’nin** sahabe hayatını anlatan ünlü eseri **Hayatü’s Sahabe’si**

- Diğer İmam Gazali’nin İhyau Ulumu’d Din adlı eseri.

Hayretler içinde “**Kandelevi, hele Gazali’nin ihyası nasıl yasak olur?**” diye sorunca, bize;

- Kitaplar onları basan yayınevi dolayısıyla yasaktır. Bu yayınevinin bastığı “**Cevşen**” varsa çıkarın onu da toplatacağız.

Allah’tan koğuş arkadaşımızın Cevşen’i Nesil yayınlarındı.

Şimdi eğer **Gazali’nin** ihyası Bedir veya Aslan yayınlarının ise serbest, Işık yayınlarının ise yasak. Yani kitabın içeriği değil, yayımlandığı yer dolayısıyla İhya bile yasaklanıyor.

Bu yasağa kıyasla, benim yazılarımın muhtevasında suç unsuru yok, Sn. Savcı bunu itiraf ediyor, ama **Zaman Gazetesi’nde** yayımlandığı için ben yargılanıyorum.

Bu trajikomik olayı tarih yazsın. Bu ülkede Yusuf Kandelevi, Gazali ve Peygamber-sahabe duaları yasaklanabiliyor. Gazali ne kadar suçlu ise, ben de o kadar suçluyum!

14) AİHM, müracaatımı kabul edip öncelikli olarak görüşülecek dosya kapsamına aldı; idareye beni niçin tutuklu tuttuğuna dair tatminkâr cevap vermesi için 4 Ekim 2017 gününe süre tanıdı.

15) Hayli zor ve karmaşık bir davada iki melik –Peygamber, Hz. Davud ve Hz. Süleyman’ın verdiği yargı kararı için yüce Allah şöyle buyurur: “Biz onların verdiği hükme şahit idik.” (21/ Enbiya, 78)

Yeryüzünde verilen bütün yargı kararlarının şahidi Allah’tır.

16) Ezcümle yarın ilahi Huzur’da, Mahkeme-i Kübra’da bu celsenin bir daha kurulacağına, sizler ve ben bir kez daha bir araya geleceğimize olan inancımı yineleyerek, sizden hakkımda tahliye kararı vermenizi talep ediyor, beni sabırla dinlediğiniz için teşekkür edip saygılarımı arz ediyorum.

ALİ BULAÇ

EKLER

- EK-1: İntihar Ediyoruz, Zaman, 6 Şubat 2014
EK-2: İnan, Halkbank ve Yolsuzluklar, Zaman, 23 Aralık 2013
EK-3: Tecessüs, Zaman, 2 Mart 2014
EK-4: Muhafazakar Zihnin Trajedisi, Zaman, 10 Mart 2014 ve Ek-1 Yazısı (İntihar Ediyoruz)
EK-5: Ensar Vakfı Yargılanırken, Yarına Bakış, 15 Nisan 2016
EK-6: Cemaatler ve Devlet 1-3, Zaman, 14-18 Ağustos 2014
EK-7: Hizmetler Ayrılığı, Zaman, 2 Haziran 2014 ve Müslümanın Devletle İmtihani, Zaman, 30 Ocak 2016
EK-8: Cemaat, Toplum ve Siyaset, Zaman, 23 Ağustos 2014
EK-9: Aksayan Şeyler, Zaman, 10 Kasım 2014
EK-10: Cemaatler Arası Çatışma ve İktidar, Zaman, 13 Ekim ve 8 Kasım 2014 Yazıları
EK-11: AK Parti ve İslamcılık 1, Zaman, 7 Ağustos 2014
EK-12: Zaman Yazarı Başbakan'a Çakar mı? Zaman, 8 Mart 2012
EK-13: Başkanlık mı, Parlamenter Rejim mi, Zaman, 2 Ocak 2016 ve Neden Yeni Bir Anayasa, Zaman, 4 Ocak 2016
EK-14: Türkiye'nin İhvanı Kabulü, Zaman, 18 Eylül 2014
EK-15: Sandıkta Sandık, Sokakta Sokak, Zaman, 8 Temmuz 2013
EK-16: İHH ve AK Parti, Zaman, 14 Haziran 2010 ve Bu mu Vefa? Zaman, 18 Ocak 2014
EK-17: Ali Bulaç Bu Yazıdan Sonra Kovulur, OdaTV, 29 Kasım 2011
EK-18: Kaygılar, Uyarılar... Ya Hakkı Konuş Ya Sus, Zaman, 06 Mayıs 2013
EK-19: Sulh Yolunu Tatalım, Zaman, 31 Ocak 2015
EK-20: Darbe mi Dediniz, Yarına Bakış, 11 Nisan 2016
EK-21: Nurettin Veren'in Konuşması, Akit TV, Derin Kutu Programı, 13.04.2016
EK-22: Hüseyin Gülerce'nin Konuşması, Kanal 24, Bıçak Sırtı Programı, 03.08.2016
EK-23: Kıyam mı, Temkin mi? Zaman, 6 Şubat 2016
EK-24: Herkes Devlete Tehdit, Yarına Bakış, 7 Mayıs 2016
EK-25: Tarihi ve Modern Miras, Zaman, 4 Temmuz 2015
EK-26: Mezhep Savaşları konulu 22 yazı 9 Mart 2015-25 Şubat 2016 arası
EK-27: Ağlatmayalım, Zaman, 1 Mart 2014
EK-28: Muhafazakar Zihnin Trajedisi, 10 Mart 2014
EK-29: Tume'nin Suçu, Zaman, 29 Mart 2014
EK-30: Başbakan'ın Açıklamaları/İzlenimler, Zaman, 5 Ocak 2014
EK-31: Kalıcı Hasar, Zaman, 13 Mart 2014
EK-32: Kolektif Ceza, Zaman, 21 Aralık 2013
EK-33: Bu son darbe teşebbüsüydü-Devlet, darbe ve hukuk, Yarına Bakış, 17-18 Temmuz 2016
EK-34: 15 Temmuz darbe teşebbüsüne karşı 10 maddelik bildiri

EK 1

İntihar ediyoruz! – Zaman (6 Şubat 2014)

Kabul edelim, iyi bir sınav veremiyoruz. İktidar ateşi öylesine yakıcı ki ne kadar uzağında kalmaya çalışırsanız çalışın, harareti size de dokunur.

Tarihte Cemal, Siffin gibi savaşları bir türlü anlayamıyordum. Bizim alimlerimiz ortalığı yatıştırmak amacıyla savaşların "içtihat farkı"ndan kaynaklandığını söyler, sonra şunu eklerler: "Onlar elleriyle savaştılar biz dillerimizle savaşmayalım." Bilemiyorum. Derinden hürmet gösterdiğim bir dönemin insanları söz konusu olan. Ben de dilimle kendimi tehlikeye atmak istemem. Elbette son hükmü Din Günü'nde Allah'a verecek.

Son 10 senede bölgemizde özellikle Irak, Pakistan ve şimdi Suriye'de patlak veren "mezhep savaşlarını da anlayamıyordum." Ehi kible olan insanlar nasıl birbirlerini acımasızca katledebiliyorlar! Bir Sünni veya Selefi rahatlıkla bir Şii türbesine saldırıp onlarca insanı havaya uçuruyor, bir Şii de bir Sünni mescide saldırıp bir o kadar insanı katledebiliyor. Saldıran tarafa sorarsanız size söyleyecekleri şu: "Ama şunları şunları yaptı" veya "Önce onlar saldırdı." Tarafların

unuttuğu temel bir hakikat var, kim her ne yapmışsa bu saldırıları meşru kılmaz.

İslam dairesi içinde mezhepler, fırkalar var: “İmanın 6, İslam’ın 5 şartı”na inanan insanlar hangi mezhep ve fırkadan olursa olsunlar müslümandır, mü’mindir ve Ehl-i kible. Bu insanların birbirlerini, tekfir etmeleri, öldürmeleri haramdır. Pekiye nasıl oluyor da bu mezhep savaşı son sür’at devam ediyor, çılgın bir ateş gibi evleri, mahalleleri, ibadethaneleri, şehirleri ve ülkeleri yakıp yıkıyor? Bunun bir izahı olmalı?

Şu can yakıcı soruya hep beraber cevap arayalım: Neden Müslümanlar aralarındaki ihtilafları tolere edemiyor, ortaya çıkan sorunları İslam dairesi içinde kalarak çözemiyorlar? Yüce Allah, ihtilafları çözmek üzere “kitap” indirmede mi, peygamber göndermedi mi? Müslümanlar Kitaba ve Sünnet’e inanmıyorlar mı, yoksa inandıkları, dilleriyle takrir ettikleri halde amel etmiyorlar mı? Bu basit bilgiyi bilmiyor muyuz? Benim şahsi kanaatim şu ki biliyoruz, ama bilgilerimiz imana dönüşmüyor, bu yüzden imanımız amellerimize yansımıyor. Dolayısıyla bilgilerimizin de, imanımızın da bize faydası olmuyor.

Biri diğerinin gözünde öylesine bir “nefret objesi” haline getiriliyor ki, kalpleri kasıp kavuran nefret ateşi yakıp yıkmaya yetiyor. Bu ateş bizim ülkemize de sıçradı. Hamdolsun beklendiği üzere Sünnilerle Aleviler arasında olmadı –inşallah olmaz da-, ama çok daha tuhaf, AK Parti-Hizmet arasında nefret tohumları ekildi. Aynı mescidde namaz kılan, çocuklarını aynı okula, dershaneye veren insanlar bir anda birbirlerine hasım kesildiler.

AK Parti’nin aslolan tabanı, iyi niyetli elemanlarıdır. Taban bir camiadır, köklü bir geleneği var. Müntesiplerimü’min insanlardan oluşur. Hizmet de kuru bir STK değildir, bir cemaattir. Onun da tabanı kendini hizmete adanmış mü’minlerden oluşur.

Biri diğerini “kendine karşı komplo kurmakla” diğeri “yolsuzluğa batmak”la suçluyor. Bir kere her ikisinin tabanını bu suçlamalardan uzak tutmalı. Benim açımdan her iki iddia veya suçlama ciddiye alınmalı. İkisinin de bağımsız ve tarafsız olarak araştırılması, soruşturulması gerekir. Hükümete karşı bir komplo söz konusu ise, bu hukuk dairesinde ve somut deliller eşliğinde ortaya konabiliyorsa kim bu işe karışmışsa, neyse cezası verilmeli. Ama suç ve ceza “bireysel” olup kolektif olamaz, intikamcı duygularla topyekun hedefler (medyası, finans kuruluşu, okulu vs.) seçilemez. Yine kim yolsuzluklara karışmışsa, kamuya zarar vermişse, çalıp çırpılmışsa bunun da soruşturulması şarttır. AK Parti’yi parti ve tabanıyla bu cürümlerden tenzih etmek lazım.

Sayın Cumhurbaşkanı Abdullah Gül “üsluba dikkat çekiyor, hukuka davet” ediyor, nimetin tepildiğini düşünüyor ve “Birbirimizin yüzüne bakamayacak hale gelmeyelim” diyor. Bu uyarılara kulak vermeli. Bu dünyada birbirimizin yüzüne bakamazsak, ahirette hiç bakamayacağız. Lütfen sükunet, itidal, sabır ve hakkaniyet! Bu kavgaya uzaktan bakan Eflatun’un şu sözünü hatırlar: “Savaştan iki ordu uzaktan intihar eden tek ordu gibi görünür.” İntihar ediyoruz!

EK 2

İran, Halkbank ve yolsuzluklar – **Zaman** - (23 Aralık 2013)

Türkiye’yi sarsan yolsuzluk ve rüşvet operasyonunun önemli bir parçası Halkbank’ın işin içine karışmış olmasıdır. İddiaya göre bankanın genel müdürünün ismi yolsuzluklara karışmış, emniyetin savcılığa aktardığı bilgilere göre ayakkabı kartonu içinde 4,5 milyon dolar bulunmuş. Bunlar birer iddiadır, umudum adil bir yargılama ile hakikatin ortaya çıkmasıdır.

Operasyonun basit bir yolsuzluk ve rüşvet olayını aşan siyasi boyutları olduğunu öne sürenlere göre, özellikle Halkbank’ın işe karıştırılmasının asıl sebebinin İran’la yapılan ticarette bankanın etkin bir mecra olarak kullanılmasıdır. Bu doğrudur.

İran’ın ABD’nin ve geriden İsrail’in başını çektiği ambargoyu delmek üzere çeşitli yollar denediği bilinmektedir. Yürüttüğü “nükleer program” dolayısıyla İran’a ağır darbe indirmek isteyen İsrail BM Güvenlik Konseyi’ni, ABD Kongresi’ni baskı altında tutmaktadır. Türkiye’nin NATO, Batı kampı ve ABD ile olan stratejik ilişkileri ya da model ortaklık dolayısıyla ambargoya uyması gerektiği de doğrudur. Nitekim ABD sürekli bir biçimde Türkiye-İran ilişkilerini, özellikle artan ticaretini gözetim altına tutmakta, zaman zaman da tehditlere varan ikazlarda bulunmaktadır.

Fakat konunun vicdan, ahlak ve hukukun ruhuna bakan yüzü var. Eğer Türkiye ambargoya rağmen Halkbank aracılığıyla İran’la ticaretini devam ettirmişse bu tamamen meşrudur; hukuki olduğu kadar ahlakidir. Son 10 sene içinde ticaretini katlayarak arttırmaktadır, hedef 30 milyar dolara ulaşmaktır. Hukuk ve ahlak zemininde meşruiyet aranacaksa asıl sorgulanması gereken İran’a ambargo kararı alan ABD’nin tutumudur. ABD, en ufak bir vicdan rahatsızlığı duymadan Saddam’ı bahane ederek yıllarca Irak’a ambargo uyguladı, bu arada 5 milyon çocuk açlıktan ve hastalıklardan öldü. İran da benzer bir kuşatma altındadır; Saddam, 8 sene süren savaşta yenileceğini anlayınca nükleer silah kullanma kararı aldı, İran ateşkes imzalamak zorunda kaldı.

Nükleer silahlar bölge ülkeleri için yasak iken İsrail'in elinde yüzlercesi var. İran bir yandan günün birinde tükenecek olan petrolün yerini nükleer enerji ile ikame etmek istiyor, diğer yandan İsrail'in nükleer tekeli kırılmayı hedefliyor. Bunun Türkiye ve bölge ülkelerini niçin rahatsız ettiği anlaşılır değil. Bölge ülkeleri akıllı iseler İran'la işbirliği yapıp ya İsrail'i de nükleerden vazgeçirsinler veya kendileri de nükleere sahip olsunlar.

Hükümetin ambargoya rağmen İran'la ticaretini arttırması hem kardeş bir ülkenin ahlaki sorumluluğudur hem de ticari olarak kendi menfaatinedir. Ekonomik krize rağmen Türkiye piyasasındaki rahatlığın bir sebebi Arap ülkeleri ve İran'ın yatırımlardır. Kaldı ki Amerika ve Batılı ülkeler, ambargo kararı alıyorlar ama el altından İran'la ticaretlerini yürütüyorlar. İran'ın şu veya bu ülkeyle alış veriş yapması kısıtlanmış bir ailenin çocuklarına gıda ve ilaç araması gibi tabiidir, hakkı ve görevidir. İran'da çocuklar ölse biz mutlu mu olacağız?

Geldiğimiz noktada başka bir husus var: Suudi Arabistan'ın birtakım örgütlerle ilişkileri ve Türkiye'nin 2011'den sonra içinde yer aldığı Batı İttifakı'nın genel çerçevesi dışına çıkmasıyla Amerika ve Batı İran'la ilişkilerini normalleştiriyor. İran Ahmedinejat dönemini geride bıraktı, "akıllı bir hamle" ile Ruhani ile yeni bir sahife açtı. İsrail Cumhurbaşkanı Peres dahi İran'ın "yeni yüzü Ruhani" ile görüşebileceğini söylüyor ki, Türkiye'nin hem genel çıkarları hem Suriye'de acil bekleyen çözüm İran'la ilişkilerin sıklaştırılmasını gerektiriyor. Başka bir deyişle ticari ilişkileri dolayısıyla hükümeti kamuoyuna şikayet etmenin ahlaki meşruiyeti olmadığı gibi siyasi bir getirisi de yoktur.

Hal bu iken Halkbank'la ilgili operasyonun "İran faktörü"nü aşan başka boyutları olduğunu göz ardı etmemek lazım. Üzerinde durulması gereken iki önemli husustan biri banka müdürünün 4,5 milyon doları hangi saikler ve gerekçelerle evinde bulundurduğunun açıklığa kavuşturulması, diğeri bankanın kimlere, hangi firma ve şirketlere usulsüz kredi açtığı, kimlere kamu bankası aracılığıyla kolaylıklar sağlandığı konusunun araştırılmasıdır. Bu artık yargının işidir.

EK 3

Tecessüs! – Zaman - (3 Mart 2014)

"Tecessüs"ün türediği "cesse damarı tutmak, kişinin hasta olup olmadığını tespit etmeye çalışmaktır. "Casus"la aynı kökten gelen tecessüs gizli bir şeyi araştırmak, mahrem olanı deşifre etmek veya herkesçe bilinmemesi gereken şeyi açığa vurmaktır. Gizlilikleri araştıranlar, a) Özel hayatında veya işinde kusuru olan kişiye şantaj yapmak, istemediği bir tutum veya fiile zorlamak, b) Onu yakın çevresi veya kamuoyu nezdinde itibarsızlaştırmak, gözden düşürüp işini yerine getiremez hale getirmeyi hedeflerler.

Mahrem dünyaya ait olayların teşhiri hem ahlak dışıdır hem hukuken suçtur. Bunun Hucurat suresindeki 12. ayette yer alan "kötü zan besleme yasağı"yla ilişkisi var. "Kötü zan"dan hareketle kişiler tecessüslerde bulunur, mahrem hayatla ilgili kuralları da ihlal ederler. Bu durumu hükümetler ve devletler ölçeğinde düşündüğümüzde bundan baskıcı yönetimler çıkar.

Bazıları, psikolojik rahatsızlıkları dolayısıyla başkalarının gizli hayatlarını araştırır, bundan tuhaf bir biçimde tatmin olurlar. Bu, "kalp hastalıkları"ndan biridir.

Teknolojik gelişme mahrem dünya diye bir şey bırakmadı. Son derece sofistike yöntem ve araçlarla kişilerin mahrem hayatı, konuşmaları, filleri kayıt altına alınabilir, montaj hileleriyle istenildiği kılığa sokulabilir. Bu açıdan, elde edilmiş şekli itibarıyla suç olan bir fiilin delil veya şantaj aracı olarak kullanılmasına kuşkuyla bakmalı. Tabii bu hiçbir ses ve görüntünün kanıtlanmayacağı anlamına gelmez. Ortada can ve mal güvenliğini ilgilendiren bir tehdit söz konusu ise –cinayet, terör, saldırı, yolsuzluk, rüşvet vb.- o zaman da hakim kararlarıyla bu türden kayıtlar ve tespitler yapılabilir. Yine ülkenin güvenliği söz konusuysa düşmanın plan ve hazırlıklarını öğrenip ona göre tedbir almak maksadıyla casusluk faaliyetine veya gizli dinlemelere cevaz verilmiştir.

Allah'ın Elçisi (s.a.): "Ey diliyle inanıp, iman kalbine girmeyen kimseler. Müslümanların gıybetini yapmayın; gizli kusurlarını araştırmayın. Kim onların gizli kusurlarının peşine düşerse, Allah da onun gizli kusurlarını araştırır. Allah kimin gizli kusurlarını araştırırsa, evinde dahi onu rezil eder." (Tirmizi, Birr, 85.)

Abdurrahman bin Avf 'tan naklen: Bir gece Hz. Ömer'le dolaşıyorduk. Kapısı bir parça aralık bir evden kandil ışığı geliyordu. İçerde sesleri birbirine karışan kimseler vardı. Ömer "Bu Rabia b. Umeyye b. Halef'in evidir, şu anda içki içiyordur. Ne yapalım?" diye sordu. Ben de: "Benim görüşüm, biz şu anda Allah'ın yasakladığı bir şeyi yapıyoruz" dedik ve Hucurat 12. ayete atıfta bulundum." Ömer beni haklı buldu, geri döndük. Hz. Ömer'le ilgili başka bir örnek de vardır: "Hz. Ömer, bir gece Medine'de dolaşıyordu. Evlerden birinden şarkı sesleri duydu. Duvara tırmanıp içeri girdiğinde hoşlanmadığı bir manzara ile karşılaştı, içerideki adama çıkıştı. Adam: 'Ey Mü'minlerin

Emiri, dur, (hüküm vermede) acele etme. Eğer ben, Allah'a karşı bir hata işlediysen, sen üç hata işledin: a) Allah Teâlâ, "Birbirinizin gizli hâllerini araştırmayın." (49/12) buyurduğu hâlde, sen ayıp araştırdın. b) Allah, "Evlere kapılardan girin!" (2/Bakara, 189) buyurduğu hâlde, sen duvara tırmandın. c) Allah, "Ey iman edenler! Kendi evleriniz dışındaki evlere, sahiplerinden izin isteyip onlara selâm vermeden girmeyiniz. Böyle yapmanız sizin için daha münasıptır. Olur ki düşünür, hikmetini anlarsınız." (24/Nûr, 27) buyurduğu hâlde sen evime izinsiz girdin, üstelik selam da vermedin' diye karşılık verdi. Hz. Ömer: 'Eğer ben seni affedersem, sen de beni affeder misin?' dedi. Adam kabul edince, Hz. Ömer 'Affettim' diyerek evden çıkıp gitti." (Kenzu'l-Ummâl, III, 808, Hds. no: 8827)

Sonuç: **Mahrem alan korunmuştur. İnsanların gizli işleri, kusur ve ayıpları araştırılmaz.** Biri bizdeki ayıbı araştırmaya kalkışsa bile bizim mukabil bir hareketle onun ayıplarını araştırmaya kalkışmamız doğru değildir (Ebu Davud, Libas, 14). Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur: "İnsanların ayıplarının, gizli hallerinin peşine düşme. Böyle yaparsan onların ahlakını bozarsın veya buna yakın bir şey yapmış olursun" (Ebu Davud, Edeb, 37). Özetle tecessüs yasağı asli, tecessüs arızidir.

EK 4

"Muhafazakâr zihnin trajedisini!" – Zaman - (10 Mart 2014)

Müslüman zihin temel kelâmî ve fikhî varsayımlarını sorgulamadığı bir iktidarı –halkın salt oy desteğini referans alarak- zihin ve gönül rahatlığıyla kullanmaya kalkıştığında, her iktidar felsefi bir arkaplandan yoksun olmadığından bir süre sonra iktidar, kullanıcıyı dönüştürür, ruhunu onun bedenine transfer eder.

Müslüman zihin, dini referans almayıp dindarlığı "muhafazakâr form"a soktuğu anda, kendisine ait olmayan verili dünyaya, zihnini teslim etmiş demektir. Hayatın pratiklerinde dinî hükümlere riayet edilmediğinde, o çok kendisine güvenilen "dindarlık-diyanet" başka felsefelerin vücut verdiği sosyo-ekonomik ve politik sistemlerin payandası olur, sonunda piyasa kapitalizminin severek kabul ettiği bir gösteriye, içi boşaltılmış metaa dönüşür.

Mesele şu ki Müslüman zihin öylesine dönüşüyor ki, "hak ile batılı", "doğru ile yanlış" ayırt edemeyecek hale geliyor. Bu artık Müslüman zihnin olaylar karşısında Müslümanca düşünemediğinin trajik göstergesi oluyor. (Bkz. Muhafazakar zihnin trajedisini 10 Mart 2014 - Ek-28) Son günlerin aktüel konusu "yolsuzluk, rüşvet ve usulsüz ilişkiler" olduğundan Müslüman zihnin trajik dönüşümünü bu örnekler üzerinden vermek açıklayıcı olur. Kamunun (beytülmal) malını meşru olmayan yollarla kullanmak suçtur. Bu, somut olarak ve mahkemece kanıtlandığında cezayı gerektirir. Bu suçu tolere eden herhangi bir din veya hukuk sistemi yoktur. Ancak suç teşkil eden fiilî yargıdan kaçırmanın bazı yolları vardır. Mesela büyük bir yolsuzluk ve rüşvet olayı ortaya çıktığında buna maruz kalanlar şöyle bir savunma yapabilirler:

1) Bu bize karşı atılmış bir iftiradır, rakiplerimizin tertibidir; 2) Neden şimdi –tam seçimlere giderken- bu dosyaları ortaya çıkarıyorsunuz? Asıl niyetiniz yolsuzluğu ortaya çıkarmak değil, bizi zayıflatmaktır; 3) Herkes çalışıyor, içimizden birileri bu fiilî işledi diye iktidarı risk altına mı atacağız? 4) "Ulvi bir dava" için kendilerine iş verdiğimiz işadamlarından 'gönüllü bağış' alıyoruz; 5) Seçmen bize inanıyor, "kasetler gerçek ise de seçmen bize oy verecek!" 6) Deliller, bilgi ve belgeler 'yasa dışı' yollardan elde edilmiştir. Bu, özel hayata müdahaledir.

Tek tek cevaplarını vermek icap ederse Müslüman zihnin şöyle düşünmesi gerektiğini söyleyebiliriz:

Bir: Suçlamalar iftira ve rakiplerin tertibi olabilir, bunu açıklığa kavuşturmanın yolu, yargının bu konuda karar vermesidir. Mahkemeden kaçırılan her iddia ve suçlama –özünde iftira da olsa- kıyamete kadar şüphelinin üstünde silinmez bir leke olarak kalacaktır.

İki: Birileri sahiden tam seçim zamanında sizi yıpratmak üzere suç iddiasını taşıyan dosyaları gündeme sokmuş olabilir; bundan da temize çıkmanın yegane yolu yargı yoluyla aklanmaktır;

Üç: Herkesin çaldığını öne sürmek sizlerin de artık çalanlar kervanına katıldığınızı itiraf etmektir ki bu, meşruiyetin tamamen bittiğinin ilanıdır. Tabii ki -haşa- "AK Partililer hırsızdır, AK Parti hırsızlar partisidir" denemez; bu kimsenin haddi ve hakkı değildir; ama kim çalışırsa onun ayıklanması, yargıya çıkarılması AK Partililerin görevidir. Dinin en büyük şiarlarından biri şudur: "Suçlular hangi kabileden (grup, parti) olursa olsun korunmaz!"

Dört: "Ulvi bir dava için işadamlarından bağış almak" tepeden trnağa yanlış bir yoldur. (Bkz. 13 Şubat 2014 tarihli 'Havuzun suyu' adlı yazım);

Beş: Seçmenin yolsuzluklara aldırmaıyıp bunca töhmet altındaki bir partiye destek vermesinin birtakım sosyo-politik açıklamaları var ama bence mütebedeyin seçmen de aldırmaıyorsa burada ciddi bir ahlakî sorun var demektir, asil fecaat budur. Dahası sandık, ahlakın ve ilahi hükümlerin referansı,

vaz'edici, değiştiricisi değildir.

Altı: Belgeler, bilgiler yasa dışı yollarla elde edilmiş olsa bile -ki hepsi yasaldır- bu belge ve delillerin yargı ve kamuoyu tarafından ciddiye alınmamasının gerekçesi değildir. Soru şudur: Yolsuzluk mu suçtur, onu ortaya çıkarmak mı? Hele "bu günah işleme özgürlüğünün ihlali"dir savunması, Müslüman zihnin en trajik düşüşünün açığa vurumudur.

EK 5

«**Ensar Vakfı yargılanırken!**» - Yarına Bakış – 15 Nisan 2016

Günlerdir Karamanda Ensar Vakfı yurtlarında vuku bulduğu öne sürülen cinsel istismar konusu gündemde. Medyada yer alan haberlere göre Ensar yurtlarında ve Kaimder evlerinde kalan 10 çocuk, bir öğretmen tarafından cinsel istismara maruz kalmış. şüpheli göz altına alınıp tutuklanmış, yargılanıyor. Savcının davayla ilgili hazırladığı iddianamede bu iki kuruluşla ilgili herhangi bir şikayet yok, şikayetler istismarcı öğretmene yönelik.

Doğrusu da bu!

Muhalefet ise Ensar Vakfı'nı diline dolamış, olup biteni Ensar'la ilişkilendiriyor. Fakat bu yanlış ve haksızca. Çünkü Ensar Vakfı gayri şahsi bir kuruluş, yani tüzel kişilik. Elle tutulmayan, gözle görülmeyen bir şeyin cinsel istismarda bulunması düşünülemez. Yani fiziksel olarak böyle bir suç fiilinin gerçekteşmiş olması mümkün değildir.

Fakat ortada istismara veya tacize maruz kalmış mağdurlar da var. Bu da doğru! Onları istismar ettiği söylenen gerçek bir şahıs şu anda yargılanıyor. şüphelinin suç mahkeme tarafından sabit görülüp de yargı aşaması son menzile kadar tamamlanırsa o zaman şahıs da "suçlu" ilan edilir, kanunlardaki cezası neyse, cezasını çeker. Meşru çerçevede takip edilecek hukuki süreç budur.

Bunun böyle olması zaruridir. Hukuk tüzel kişilikleri gözaltına alıp da yargılayamaz. **Bir tüzel kişilikte görevli bir şahıs yetkilerini suistimal etmişse, o şahıs yargılanır, yani sonuç itibariyle beraat eden veya cezalandırılan gerçek şahıslardır. İsrail eski Cumhurbaşkanı Moşe Katsav da benzer bir suçtan yargılandı ve suçlu bulunup 7 yıl hapis cezasına çarptırıldı, kimse İsrail devletini cezalandırmaya kalkışmadı. IMF eski başkanı Strauss-Khan da benzer bir suçtan yargılandı ama IMF cezalandırılmadı.**

Tüzel kişilikler çeşit çeşit. Vakıflardan partilere, derneklerden cemaatlere, tarikatlardan STK'lara, odalardan sendikalara, kulüplerden fırka ve mezheplere kadar. Devlet dahi tüzel kişiliktir. Tüzel kişiliklerin yargılanıp cezalandırılması adaletsizliktir. Zira tüzel kişiliğe ceza verdiğiniz takdirde cezayı bu kişilikle ilişkili olan herkese vermiş olursunuz. Mesela AİHM, hukuk ihlalleri dolayısıyla devlet görevlilerini haksız bulup tazminat cezası verdiğinde, cezayı devlet yurttaşlardan topladığı vergilerden öder. Yani aslında haksız karar veren gerçek şahıslardır ama cezayı tüzel kişiliğin yurttaşları olarak başka gerçek şahıslar öder. Oysa kim haksızlık yapmışsa cezanın ona ödetilmesi lazım.

Birinin işlediği suç dolayısıyla Ensar Vakfı'nın yargılanması, itibardan düşürülmeye çalışılması ve vakıf üzerinden siyasi bir muhalefet yapılması ahlaken doğru değildir. Belki bu dönemde Vakıf mevcut iktidarın kendisine sağladığı pozitif ayrımcılık dolayısıyla fazlasıyla güç ve imkan sahibi oldu, bunu eleştirme hakkımız vardır, ama Vakfın kurucularının kahir ekseriyetinin iyi niyetinden, bu dine ve ülkeye hizmet etme samimiyetlerinden şüphede edilemez. **Vakfın içinde kötü niyetli, ihlas yoksunu, mevcut iktidar imkanlarından fayda devşirme peşinde olanlar olabilir. Hatta Vakfı istismar ve suistimal edenler de olabilir.** Vakıf yetkililerine düşen bunları dikkatlice araştırıp kendi hizmet alanları dışına çıkarmaları ve eğer Karaman olayında olduğu gibi suç işleyenler varsa onlara zerre miktarı sahip çıkmadan içlerinden dışarı atmalarıdır.

Bu her tüzel kişilik için geçerli bir ilkedir. Aksi halde birinin veya birilerinin işlediği suçtan dolayı tüzel kişiliği cezalandırmaya kalkışacak olursak, tüzel kişilikle ilişkili herkesi kolektif olarak cezalandırmış oluruz ki, kolektif cezalandırmanın zorunlu sonucu intikamcı tutum ve tasfiyeciliktir.

Eminim hiçbir Ensar Vakfı ilgilisi bu dediklerime itiraz etmez. Peki soruyorum:

Hizmet Hareketiyle ilgili olarak da aynı şeyi yapmak gerekmez mi? Birileri suç işlemişse adil mahkemeler yargılasın, ceza versin. Öğretmeninden esnafına, Kenya'daki gönüllüden ev hanımlarına kadar kim Hizmet'le ilişkiliyse bir torbaya koyup cezalandırmak adalet mi? Malına mülküne el koymak, terörist ilan etmek, toplumda nefret objesi haline getirmek hak ve hakkaniyet mi? Bu cezalandırma bizim fıkımız olabilir mi?

Cemaat(ler) ve devlet-1 – Zaman - 14 Ağustos 2014

AK Parti'ye ilişkin eleştirilerimi geçen 3 yazıda sıraladım. Sıra 'cemaat'e gelmiş bulunuyor. Hangi kavramsal çerçeveden baktığımı anlatmam lazım:

1) Beşeri hayatta aslolan, fert merkezli topluluk hayatıdır Ferdi "şahsiyet sahibi insan" olarak anladığımı, "liberal felsefenin esas aldığı birey"i kastetmediğimi belirtmeliyim. Şahsiyet İslam'a, birey Aydınlanma'ya aittir. Şahsiyet sahibi insan Allah'a kulluk eder, birey Allah'a meydan okur

2) Her biri biricik olan damlaların toplamı, Allah'ın rahmeti olan yağmuru meydana getirir. Topluluk hayatı beşeri bir vakiadır, rahmete dönüşmesi için tek tek varlık olan şahsiyetlerin 'cemaat' halinde örgütlenmeleri ve öyle yaşamaları gerekir. "Allah'ın eli cemaatin üzerindedir."

3) Şahsiyetlerin ve ailelerin katılımcı olduğu cemaatler toplumu meydana getirir. Toplum bir kubbe ise cemaatler yarım ve çeyrek kubbeler hükmündedir.

4) Her bir coğrafi bölgedeki farklı toplumların toplamından "ümme" dediğimiz evrensel birlik ortaya çıkar. Ümmeti iki anlamda kullanıyorum: a) Hz. Peygamber (sas)'in bizi davet ettiği evrensel İslam kardeşliği. Ümmet ahlaki ve manevi en yüksek mertebede küresel bir örgütlenmedir; aşiret, kabile, kavim (etnisite), halk (ş'a'b), cemaat ve tamamen modern sentetik bir üretim olan "millet veya ulus"tan farklı bir mensubiyettir. Ümmet hepsinin üstündedir. b) İçinde gayr-ı Müslimlerin de yer aldığı siyasi birlik. Çatışma yolunu seçmeyen bütün dini gruplar kendi aralarında sözleşme akdederek bir arada yaşarlar. Siyaset, topluma olan katma değer (nüfus oranında katılım ve ortaklığa dayanan yönetim sanatı ve iktidar ilişkisinin düzenlendiği alandır.

5) Bu beşeri örgütlenmeyi dikkate almayan "toplum", modernliğe aittir, ulus olmaya ayarlıdır, devletin denetimi altına girmeye koşullanmıştır. İslami siyasi düşünce ilk dört maddede saydığım parametreler doğrultusunda toplumu ıslah etmek, böylelikle ceberut iktidarın rafine totalitarizminden kurtarmak zorundadır.

6) İslam'la ıslah edilmiş olsun olmasın (muslih veya müfsid), toplum bir sosyolojidir. İrfan veya kültür, iktisat, siyaset, bölgesel ve devletlerarası politikalar bu sosyolojik zeminde vücut bulur. Yani toplum kültürün, iktisadın, siyasetin döl yatağıdır ama Durkheim'in iddia ettiğinin aksine bu döl yatağına tohumu atan toplum değildir; şahsiyet sahibi insanların tek tek veya kolektif iradi seçimleri ve eylemleridir.

"Cemaat" derken sadece Hizmet hareketini değil, onun da içinde yer aldığı "üç cemaat" tipini kastediyorum: a) Tarihsel bir geleneğin devamı olup Sufi karakterleri önde olan tarikatlar; b) 20. yüzyılın şartlarında, ağırlıklı olarak göç ve kent şartlarında ortaya çıkan dini cemaatler-gruplar; c) Laik-seküler karakterli sivil toplum kuruluşları, demokratik örgütler, dernekler, vakıflar vs. Üçüncü kategoridekiler, tarihi ve dini referans almamak ve özerk, hükümet- dışı ve gönüllü olmakla kendilerini dini cemaatlerden ayırt etmektedirler. Bu argümanla tarikat ve diğer dini grup ve cemaatlerin "sivil toplum" sayılmayacaklarını öne sürerler. Bu ayrı bir tartışma konusudur. Ancak tarikat ve dini grupların tarihsel arkaplanları ve dini formasyonları onları diğerlerinden farklılaştırmakta –ki aslında yerine göre avantajlı kılmakta- ancak cemaatlerin de kamil manada özerk, gönüllü ve hükümet-dışı vasfa sahip olmalarına gölge düşürmektedir. Laik-seküler cemaatlerin sahidin ne kadar hükümet-dışı oldukları şüphelidir. Şu var ki dini cemaatlerin hükümet-dışı vasıflarını kuşkuyla duruma düşüren, hükümet ve siyasetten çok "devlet" algıları ve iktidarla olan ilişki biçimleridir. Hem uzak hem yakın tarihte yaşanan tecrübelerden günümüze intikal eden etkiler bu algıda ve ilişkide önemli rol oynar. Dini cemaatler, tarihsel miraslarını ve geçen yüzyılda teşekkül ederlerken aldıkları etkileri sorgulamadıkları için gerçek sivil aktör olamıyorlar. Bu bütün cemaatler için söz konusudur.

Cemaat(ler) ve devlet 2 – Zaman - 18 Ağustos 2014

Müslüman aydınların modern devlete ilişkin doğru perspektiflere sahip olmadıklarını düşünüyorum. Genellikle Hz. Peygamber'in iktidarı kullanmasını, Dört Halife'nin tecrübesini modern devletle karıştırıyorlar. Şu hususlar var:

1) Hz. Peygamber (s.a.)'in kullandığı iktidar "klasik-geleneksel" veya "modern devlet"te tecessüm eden iktidar değildir;

2) Dört Halife'nin siyaseti Hz. Peygamber'in siyasetinin altında, ancak Emevi, Abbasi, Selçuklu, Safevi ve Osmanlı siyaseti ve devletlerinin üstündedir;

3) Modern devlet Asr-ı Saadet ve tarihsel yönetim tecrübelerinden kesin kopuştur.

Bu hassas ayırımı yapmayınca bugünkü devleti kişilerin iyi veya kötü vasıflarına bağlar, **"bizden (iyi) olanlar"ın bu devletten harikulade bir siyaset ve adil yönetim çıkarabileceğimizi düşünüyoruz ki, genelde İslamcı düşünce bu yanılgı içindedir. Siz düz bir çizgi (Sırat-ı müstakim)**

takip etmek istersiniz fakat elinizdeki cetvel eğridir (a'vec); bu cetveli kullanmakta ısrar ettiğinizde bir süre sonra çizginiz eğrilir, yolunuzu şaşırır, bir bakmışsınız ki başlangıçtaki niyetiniz ve maksadınız bu değilken birer “zalim” olmuştunuz.

Bu çerçevede Müslüman entelektüellerin, bilginlerin ve Cemaatlerin devletle olan ilişkileri modern devletin ya ıslah olmasının veya ifsadının pekişmesi sonucunu doğuracaktır. Mevcut duruma tarihsel bir perspektiften baktığımızda cemaat-devlet ilişkisini etkileyen birkaç faktör öne çıkmaktadır:

a) Tarihin hangi döneminde olursa olsun, toplulukların yönetim (imaret), siyaset veya devletle ilişkileri olmuştur. Duruma göre yönetimler nüfus sahaları içinde her türden nüfusla ilgilidirler. Bu kaçınılmazdır, toplum-devlet ilişkisi doğru tanzim edildiğinde sosyolojik denge buna bağlı kurulur;

b) Tarihten, özellikle Osmanlı tecrübesinden günümüze intikal eden cemaat-devlet ilişkisinin bugünü etkilemesi;

c) Tanzimat-Cumhuriyet arası değişen devlet algısının toplum kavramına, bu arada cemaatlere ilişkin değişen algısı ve bunun bugünkü olaylardaki payı;

d) Bu üç faktörün etkisinde Osmanlı'nın son dönemlerinde gücünü kaybeden cemaatlerin –aslında ulemanın- tekrar devlet içinde etki sahibi olmak, bürokrasinin askeri (Seyfiye) ve sivil (Kalemiye) ayakları yanında üçüncü ayak olma stratejisinin tarikat ve cemaatlerin asli hedeflerinden biri olması. Bu konuda entelektüel-fikri İslamcılık, hiçbir zaman sosyal Müslümanlık kadar devlete heveskar olmadı ama özellikle Nakşibendilik ve sonra Nur hareketinin bir kanadı bu stratejiyi hiç gündeminden çıkarmadı.

e) Yakın tarihte cemaatler-devlet ilişkisinde rol oynayan diğer faktör 12 Eylül askeri darbesinden sonra Turgut Özal ve yakın çevresinin yaptığı bir değerlendirme ile cemaatlerin kamuda yer almaya başlamaları oldu. Özal şöyle düşünüyordu: Cumhuriyeti kuran asker siyaset ve toplum üzerinde mutlak hak iddia etmektedir; 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül, inisiyatifin bir miktar sivillerin eline geçmesine verilen kanlı ve antidemokratik cevaplardı. Askerin siyasette silahını kullanmasına engel teşkil edecek güçlendirilmiş bir emniyet bürokrasisine ihtiyaç var. Bu da ancak yurdunu seven, güvenilir, manevi ve ahlaki sorumluluk duygusu yüksek insanlarla olur. 28 Şubatçılar bunun farkındaydı, yaptıkları tahribatlardan biri emniyetin darbe karşıtı mukavemetini zayıflatmak oldu.

Cemaat, toplum ve siyaset –3 Zaman - (23 Ağustos 2014)

Ömer Lekesiz Beyin soruları üzerine açtığımız faslın sonuna gelmiş bulunuyoruz. Benim şahıslar ve olaylar üzerinden anlatmaya çalıştığım, genel küresel gidiş ve elbette İslami sosyo-politik idealler çerçevesinde mevcut durumu doğru anlamaya, açıklamaya ve sağlıklı bir kavramsal çerçeveye oturtmaya çalışmaktır. Ne Hizmet'i haksızca kayırır, ne AK Parti'yi haksızca eleştiririm. Referans aldığım kavramsal çerçeve şu öncüllere dayanmaktadır:

1) Modernlikten postmodernliğe doğru giderken temeldeki sosyolojik değişme “monolitik toplum”dan “çoklu cemaatler”e doğrudur. Bu toplumun dağılacağı anlamına gelmez, şemsiye olacağı fikrini ima eder. Bu değişimde aktör devlet değil, toplumdur

2) “Büyüme”ye endekslî” artan ekonomik faaliyet ve sağlıksız kentleşmeye paralel, siyasetin omurgasını orta sınıflar oluşturmaktadır. Orta sınıf müzakereci ve katılımcı demokrasiyi öne çıkarıp zaruri kılıyor. Ancak baskı ve çıkar grupları, popüler liderler, demogoji ile bilim-teknoloji ve medya desteğinde inşa ettikleri algı operasyonlarıyla demokrasiyi yozlaştırabilirler. Müzakereci ve katılımcı demokrasi başarılamazsa parçalanma ve iç çatışma kaçınılmazdır.

3) Bu durum “demokrasi teorisi”ni yeniden kritik etmeyi gerektirir. İslamcılar da, hangi makul sebeple AK Parti'yi destekliyor olurlarsa olsunlar, zihinlerini günün siyasetinden ve parti blokajından özgürleştirmedikçe bu kritiği yapamazlar. İslamcı veya muhafazakar yazarlar derin okumalar yapmıyor, günün siyasi rüzgarına kapılmış gidiyor.

4) Yeni sosyo ekonomik durum, küresel maddi gelişme: a) “Yatay diyalog ve müzakere”yi zorunlu kılıyor. Söz konusu diyalog ve müzakere dini, etnik, mezhepsel ve laik cemaatler/gruplar arasında olmak durumundadır. b) “Dikey müzakere” söz konusu toplumsal gruplarla devlet arasında olmalı. Bu hem devleti mümkün merteye gayrişahsi aygıt olmaktan çıkarmaya, hem karar mekanizmaları ve karar süreçli üzerinde etkili olmaya matuf olmalıdır. Bu sayede devlet dönüşür; cemaatlerden müteşekkil toplum siyaset yapmaya başlar. Aksi halde verili demokrasi “çoğunluk ve milli irade” referanslı giderek otoriter ve totaliter hüviyete bürünmektedir. Nihai ve ideal hedef “devlet”ten “siyaset”e yönelimi canlı tutmaktır. Devlet belki yok olmayacak ama toplumun gerçek aktör olduğu siyaset öncelenecek, siyaset de “zer-u zor-u tezvîr”in ahlaksız alanı değil, “yönetim (imaret)”

merkezli yürütülecektir ki, bunun en basit formu “Üç kişi yolculuğa çıkarsanız birinizi başınıza emir seçin” ilkesidir. Seçilen emir eşitler içinde birincidir, kutsal, aşkın mahiyeti yoktur; üç kişinin üstünde konulmuş kurallara uymak ve istişare ile emir vermekle yükümlüdür sadece.

Siyaset sosyolojidir. Batının sosyolojisi sınıflara, bizde dini ve kimliklere dayanır. Cemaatler dinin, mezhebin ve farklı kimliklerin hayatiyetini sağlar; cemaat yoksa din de yoktur, çünkü ferd-i vahid bireyin amorf toplum veya mutlak iktidar devlet karşısında dinini koruması mümkün değildir. Bu yüzden siyasetle yönetime geçenler karar alırken toplumsal grupların fikrini ve rızasını almak zorundadırlar. Devlet hukuku referans alır, hukuk da bir kişinin otoritesiyle iş gören meclisin kanunlarından ibaret değildir. Meclisin kanunla değiştirmeyeceği hukuk çerçevesi olmalı. Siyaset cemaatleri müzakereye katarsa cemaatlerin devlet içinde kurumsal olarak örgütlenmelerine mahal kalmaz. Devlet bütün cemaatler karşısında eşit mesafede durmalı; onları kendi beyanları ve konumlarıyla kabul etmeli; kayırlmış bir cemaat veya Diyanet’e göre resmi din görüş edinmemeli.

Elbette bir cemaatin eşitsiz ve orantsız olarak devlet bürokrasisini ele geçirmesine izin vermemeli, her cemaat üyesini liyakat ve ehliyetine göre istihdam edebilmeli; eğitimi sivilleştirilmeli; her cemaat eğitim faaliyeti verebilmeli. Dindar nesil yetiştirmek devletin işi değil, cemaatlerin işidir. Cemaatler siyaseti denetlemeli ama asıl fonksiyonları alternatif siyasi güçler sıfatıyla sorumluluk üstlenmiş hükümeti bir karara zorlamak veya manipüle etmek değil, toplumu ahlaki, manevi ve sosyal olarak takviye etmek olmalıdır.

EK 7

Hizmetler ayrılığı – Zaman - (2 Haziran 2014)

Kilise ve monarşilerin elinden iktidarı alan modern siyaset bundan sonra iktidarın yine bir elde toplanıp mutlaklık vasfı kazanmasını diye “**kuvvetler ayrılığı**” ilkesini getirdi. Buna göre devletin üç kuvveti (yasama, yürütme, yargı) özerk olacak ama özerkliği mutlak bağımsızlığa dönüştürmesinler diye birbirlerini denetleyeceklerdi. Üç kuvvetin bir şekilde bir grubun eline geçmesini, denetim imkanına sahip kılınan medya, sivil toplum kuruluşları, baskı ve çıkar grupları önleyeceklerdi. Siyasal ve idari sistem kişilerin iyi niyetine endekslenmeyeceğine göre işleyen bir mekanizma üzerinden kuvvetlerin alanlara ayrılması ve aralarındaki ilişkilerin hukuk zemininde belirlenmesi iyidir.

Ben İslami grup ve cemaatleri de buna benzetirim. Bugün İslami grupların üç alanda faaliyet gösterdiklerini görüyoruz: Siyaset, sosyal ve entelektüel alan. Batılı İslamologlar bunu “**Kültürel İslam, Sosyal İslam ve Siyasal İslam**” olarak ifade ederler. Faaliyet alanlarının bu türden ayrışması şüphesiz modern duruma ve zarurete işaret eder. Tabii ki bundan İslam’ın üçe bölündüğü sonucu çıkmaz. Ancak Müslüman insan asli vazifesi olan dini tebliğ etmek, ilahi hükümlere göre yaşamak ve İslam’ın fikri, toplumsal ve evrensel ideallerini gerçekleştirme üzere yola çıkarken bunlardan birini diğerlerinin önüne geçirir. Doğru olanı her üç alandaki faaliyet veya hizmetin mutlak manada lüzumlu olduğu hususudur. Ne fikirsiz ve bilgiden yoksun İslami hizmet olur, ne salt entelektüel, soyut etkinlik toplumun derdine derman olur. Fikri zemini zayıf, toplumsal ve ahlaki yanı felç bir İslami siyaset de mümkün değildir. Şu halde her üç alandaki hizmet ve faaliyetler biri diğerini geriden beslemekte, desteklemektedir. Öyle olmalıdır. Bu hayatın gerçeğidir.

Geçmişte Müslümanları yanılığa düşüren bir husus fakihlerin kuralı ve şekli mutlaklaştırıp zihni ve ruhi cehd ve mücahedeyi küçümsemeleri; kelamcılarının her şeyi aklı ispat ve entelektüel faaliyete indirgeyip sosyal hayatın İslami hükümlere göre tanzimini ve ruhi mücahedeyi ihmal etmeleri; tasavvuf ehlinin de kurallar, fıkhi hükümler için kabuğudur, aslolan öz ve ruhtur deyip keşf ve mükaşefeyi, vecd ve ruhi zevki mutlaklaştırıp zihni, fikri faaliyeti yok saymaya, aklı iptal etmeye kalkışmaları oldu. İmama Gazali bu parçalanmış Müslüman kişiliğini tevhid etmeye çalıştı, ama toplumsal ve pratik yansımaları beklediği gibi olmadı.

Bugün de Müslüman düşünürler cemaat ve tarikatların sosyal, ruhi ve ahlaki alandaki hizmetlerini küçümsüyor, siyasetle sağlıklı ilişki kuramıyorlar: Ya siyaseti gereği kadar önemsemiyorlar (ifrat) veya en ufak imkan bulsalar atlayıp siyasetçi oluyorlar (tefrit). **Cemaat ve tarikatlar da ağırlıklı olarak aksiyon halindedirler, asıl dikkat ve vurguları sosyal ve ahlaki olana olduğundan yeterince fikri ve entelektüel performans gösteremiyorlar, siyasetle sağlıklı ilişki kuramıyorlar: Ya siyasette şeytandan kaçır gibi kaçıyorlar veya dozunu ayarlayamayınca bir anda göbeğinde yer alıyorlar.** Siyasetçiler ise, her şeyi siyasete indirgediklerinden fikri temelleri zayıf oluyor, muhteris siyasetçilerin peşinden koşuyorlar; toplumla kurdukları ilişki cemaat ve tarikatların sahici ilişkisinden farklı modern siyasetin verilerine göre: Yalan, yerine getiremeyecek vaatler, üstü yeşile boyanmış mezhepçilik, milliyetçilik, devletçilik, tüketim aşkı, servet istifçiliği, sınıf ve statü atlama vs. Daha tehlikeli olanı fikri ve entelektüel alanda çalışanları

ve cemaatlerle tarikatları kendilerine kayıtsız şartsız bağımlı hale getirmek istiyorlar. Buna itiraz eden olursa da siyasi ve resmi güçlerini kullanıp herkes üzerinde tahakküm ve hegemonya kurmaya yelteniyorlar.

Ben her üç alandaki insanların birbirlerini meşru görmeleri gerektiğinin; birinin bir alanı haklı olarak öne çıkarırken diğerini küçümseyip yok saymamasının; birinin diğerleri üzerinde tahakküm kurmaya kalkışmamasının makul bir çıkış yolu olacağını düşünüyorum. Birbirlerini açık İslami hükümler –nasslar- çerçevesinde denetleyecekler ama birbirlerini tekfir etmeden, dışlamadan ve imha etmeye kalkışmadan bunu yapacaklar. Bunu yapabilmelerinin yolu da, kelami, fıkhi ve siyasi görüşleri ne olursa olsun –adil eleştiri hakkını mahfuz tutarak- toplumsal varlıklarını meşru görmelerinden geçer.

EK 8

Cemaatlerin devletle ilişkileri

Modern devlet aydınlanmacı aklın organizasyonu demek olan bürokrasi demektir. Eğitim özü itibarıyla bir propoganda ve işleminden geçirme ameliyesi olarak iktidara eleman tedarik eder. Bütün bir toplumu eğitim denen işkence süreçlerinden geçiriyorsanız, belli aşamaları kaydedip diploma alanlar bürokratik yapı içinde yer almak isteyeceklerdir. Bunlardan birilerinin sivil (dini, mezhebi, etnik, cemaat, tarikat, fikri vs.) mensubiyete sahip olması ve üstlendikleri görevleri adaletsiz kullanmıyorlarsa aralarında bir network oluşturmaları onların bürokratik aygıtı işletme haklarının ellerinden alınmasının gerekçesi değildir.

Mevcut durumda devletin ve iktidarın yapısı değişmedikçe cemaatleri kamudan uzak tutmak mümkün değildir. Hiç şüpheniz olmasın, devlet birkaç sene sonra kendini bir kere daha restore etmeye kalkıştığında bunlara karşı aynı acımasız operasyonları yürütecektir.

Mevcut cemaatler-devlet ilişkisi sağlıklı değildir. Altını çizmemiz gereken husus şudur: Devlet kendini bir cemaatmiş gibi davranma alışkanlığından kurtarmalı, cemaat bilincini üzerinden atmalı; bir cemaate karşı başka cemaatleri ikame etme düşüncesinden vazgeçmelidir. Hele kendisinin cemaat oluşturmaya veya birilerinin kamunun imkanları ve avantajlarıyla cemaat oluşturmaya kalkışması hepten yanlıştır.

Zorunlu ilişkiye rağmen bugün koruduğu yapısıyla devlet cemaat ve tarikatları kirletmekte, misyon ve sahil fonksiyonlarını suistimal etmektedir. Şu veya bu cemaat devletle böylesine içli dışlı olunca devletin tarafgir, eşitsiz, suistimale açık teamüllerinden etkilenmekte ve fakat bu zaten öyle olan devlete değil, cemaate fatura edilmektedir.

Devlet sadece kendini düşünür, narsistir, iktidar algısıyla ilahi kudrete rakiptir, modern zihniyeti itibarıyla iktidarı kendine indirgemistir, halktan veya milli irade üzerinden yetki alsa da erkin kullanımında şerik kabul etmez. Böylesine kışkırtıcı bir güç, devasa mekanizma içinde ancak “grup dayanışması” ile kontrol edilebileceği düşünülür, ister istemez gruplar devlet içinde yer almak ister. Ancak deneysel olarak biliyoruz ki iktidar çerçevesinde grup dayanışmasının olduğu her yerde ve her düzeyde adaletsizlikler olur, hakkaniyet zedelenir, diğer gruplar bundan mutazzarır olur. Bir cemaatin grup dayanışması tabiidir ve zaruridir ama bu, cemaati var eden misyonu takviye edici sosyal ve ahlaki motivasyonları aşmadığı sürece öyledir. Kararında tutulmadığında grup dayanışması asabiyete dönüşür, her asabiyet aşırılıktır, haksızlığı intaç eder.

Çoğu zaman cemaat veya tarikat ava giderken avlandığının farkına varmaz. Kendinden başka ortak tanımayan devlet, her cemaat ve grubu araçsallaştırır, işi bitince de kullanılmış peçete gibi atar; devlet gayrişahsidir, ne vicdanı vardır ne vefası. Kendini devlete kaptrın Müslüman da vicdanını ve vefa duygusunu kaybeder.

Bu gidiş çatıştırıcı ve tahrip edicidir. İslami gruplar toplum, cemaat, devlet, siyaset ve iktidar gibi temel sorunlar üzerinde yeniden düşünmek durumundadırlar. (21 Ağustos 2014.)

EK 9

Aksayan Şeyler – Zaman – 10 Kasım 2014

Özünde sosyolojik siyasi olayları anlamak için olayların neşvünema bulduğu beşeri-sosyal zemine bakmak lazım.

“Beşer” sözcüğünü “sosyal olan”ın önüne yerleştirmemin sebebi, Durkheim’ın “sosyolojizm” hatasına düşmekten sakınmaktır. Sosyal olayları “sosyal olan” belirlemez ancak ciddi manada

etkiler. Ekonomiden idareye, siyasetten felsefeye hangi beşeri etkinliği anlamak istiyorsak mutlak olarak “belirleyici olan (muayyin)” ile “etkileyici olan (müessir)” arasında farka dikkat etmeliyiz. Aksi halde, insani davranışları hariçten esen kuvvetli rüzgârların önünde bir hazan yaprağı gibi düşünme hatasına düşeriz ki, bunun manası insanın iradesiz varlık farz edilmesidir. Mutlak belirleyici Allah’ın iradesidir, O’nun külli iradesi içinde beşer kendi etkinlik evreninde cüz’i iradesiyle belirler.

Maalesef Müslümanların zihin dünyasında kişiler, cemaat ve fırkalar izafi olan algı, anlayış ve yorumlarını “mutlak” olanın yerine kolayca ikame edebilmektedirler. “Benim görüşüm yanlış ihtimali olan bir doğrudur ve benim gibi düşünmeyen görüşü doğru ihtimali olan bir yanlıştır” bakışı kültürde var ama bu meşru ve makbul usul takip edebilen “kitabî İslam” tarafında yer alanlarla sınırlıdır; meşru usulün etkisini kaybettiği “ümî İslam’a; zihni derinlikten, İslami müktesebattan uzak siyasetçilere, yöneticilere ve onların arkasındaki halk tabakalarına inildiğinde bu bakış açısı tersine dönmeye başlar.

Bir hüküm tabii ki kitaptaki gibi donuk cümle olarak durmaz, siyasi ve sosyal bedene girdiğinde rakip “kâfir” veya “münafık” sıfatını kazanarak hareketlenir. Kâfir ve münafık mutlak anlamda “haktan sapmış ve batıl üzere” olmandır.

Kâfir ve münafığın davranışları ile günahkâr Müslüman’ın davranışları benzeşebilir. Ancak her günah işleyene “münafık” denmez, “zalim veya fasık” denir. Muhakkak ki inkârcılar ve münafıklar zulmeder ve yoldan çıkar ama her yalan söyleyen, baskı kuran, çalan kimseye kâfir veya zalim denmez. Dendiği anda Müslüman’ı ortadan kaldırmaya vicdanımızda cevaz bulmuş oluruz ki, bugün İslam dünyasında milyonlarca zalim ve fasık Müslüman, “inkârcı-kâfir, müşrik veya mürted” addedilip kolayca infaz edilebilmektedirler. Burada sorun dinin anahtar kavramlarının yerli yerinde kullanılmamasıdır, bu zihni hata bizatihi adaletsizlik yani zulümdür.

Müslümanların bugünün dünyasında Kur’an’ı lâfzî okumaları, hadislerin sıhhat derecelerinin tespiti ve kullanımı, tarihte çokça tartışılmış kelami konular (iman-amel ilişkisi, büyük günahlar, hüsn-kubh, insan iradesi ve fiilleri vs.) ile bugünün dünyasına yeniden izahı gerektiren fıkhi konular (savaş esirleri, köle ve cariyelik, recm, gayrimüslimlerle ilişkiler, ganimet, cihad, irtidat, bağiler vs.) birer sorun olarak önümüzde durmaktadırlar. Selefiler, hadis ve fıkıh kaynaklarından bu konularla ilgili hüküm cümlelerini alıp amel ettiklerinde, hayatını İslam davasına vakfetmiş insanlar dahi şaşırmakta, dehşete düşmektedirler. Belli ki bir şeyler aksıyor, yerli yerine oturmuyor. Bu nedir?

EK 10

Cemaatler arası çatışma ve iktidar – Zaman – 8 Kasım 2014

Bu köşede 8 Mayıs 2014 tarihli yazıda Ortadoğu’yu kavuran çatışmanın 7 alanda sürdüğüne değinmiştik:

1) Dinler/din müntesipleri arasında çatışma; 2) Mezhepler/mezhep müntesipleri arasında çatışma; 3) Kavimler/etnik gruplar arasında çatışma; 4) Sınıflar arasında çatışma; 5) İktidar zümrelerinin kontrol ettiği yönetimler-yöneticiler arasında çatışma; 6) Cinsiyetler arasında çatışma; 7) Cemaatler-sivil toplum ve kültürel gruplar arasında çatışma. Bunlara “yaşama biçimleri arası çatışma”yı da ilave etmek suretiyle söz konusu çatışma alanlarını 8’e çıkarabiliriz.

Çatışmaları besleyen birden fazla faktör var. Çoğu da her şeyi temellük etmekten ve bir türlü hukukla çerçeve içine alınamayan iktidar hırsından kaynaklanır. Türkiye özelinde, son bir yıldır yaşadığımız gerilim ve çatışma maalesef her ikisinden besleniyor. Bunun daha geniş ölçekteki biçimi bölgede kan akıtan mezhep ve etnik çatışma biçimleridir. Salt iktidar hırsı etkili olduğunda rejim zorunlu olarak otoriterleşir, otorite kendini koruma ve kalıcı kılma psikolojisine girdikçe susayan insanın tuzlu su içmesi gibi daha çok otoriteye ihtiyaç hisseder. Bir bakmışsınız hukuk, adalet, ahlaki dürüstlük, katılım ve özgürlüklerin teminatı olarak çıktığınız yolculuğunuzda otokratlaşmışsınız.

Ancak hem dürüst hem mümkün merteye adil-objektif olmak gerekirse, rejimin giderek otoriterleşme sürecine girmesinden sadece iktidar sorumlu değildir. Çoğu zaman iktidarlar ve iktidardakiler de şu veya bu faktörün ya da aktörün etkisinde yanlış kararlar alır, sonra da kendi sonlarını hazırlarlar.

12 senedir şu veya bu düzeyde iktidarda olan AK Parti böyle bir noktaya gelmiş bulunmaktadır. Bu iktidar gökten zembille inmedi. Arkasında her “Allah!” diyenin 100 yıllık zorluk mücadelesi, emeği, duası var. Yüce Allah, hem kendimizi, evimize (Türkiye), hem bölgeye (Ortadoğu) ve belki de

âlem-i İslam'a umut olabilecek bir fırsatı bize verdi, bunu akıllıca, ferasetle kullanamadık. İçeride ise bir iktidarı adaletle, katlımla, paylaşım ile kullanmayı becerememenin maliyeti döndü dolaştı, Müslümanları birbirine düşürdü. Herkes "hak" üzere ve "haklı" olduğunu öne sürüp konumunu tahkim etmeye çalışıyor. Bu büyük fitnede gerek AK Parti'nin, gerek Hizmet Hareketi'nin hata ve kusurlarını mahfuz tutarak, asıl gözden kaçırdığımız üçüncü aktör var ki, bunlar da maalesef "diğer cemaatler ve gruplar"dır. İstisnaları tenzih ederek cemaatlerin AK Parti'yle ilişkilerinin barış, uzlaşma, birleşme temelinde değil daha çok ayrıştırma, çatıştırma ve sindirme temelinde geliştiğini gözlemliyoruz. Her aşamada hükümetin daha sert davranmasını teşvik ve telkin ediyorlar, bu arada maalesef kendileri Hizmet'i neyle suçluyorlarsa aynısını yapıyorlar.

Takip ettiği sert politikalar dolayısıyla çok eleştiri alan Kenan Evren, bir ara şöyle patladı: "Ağzımı açtırmayın, bize darbe yapın diye kapımızı aşındıran sivilleri saymayayım." Cemaatler ve gruplar, fırsat bu fırsattır diye imhacı ve inhisarcı davranıp AK Parti'ye en büyük zararı veriyorlar. Bu ilk iktidar tecrübesinde Türkiye Müslümanları, "cemaat-devlet ve cemaatler arası ilişkiler"de başarılı sınav veremedi.

EK 11

AK Parti ve İslamcılık 1 – Zaman - . (7 Ağustos 2014)

AK Parti İslamcı bir parti midir? Hayır. Çünkü

a) Kurulurken dini referans almadıklarını, İslamcı olmadıklarını açıkça iç ve dış kamuoyuna deklare etmişlerdir,

b) Benimsedikleri siyasi kimlik (muhafazakar demokrasi), programları; 2002'den bu yana takip ettikleri sosyal ve iktisat politikaları, kültür ve medeniyet tasavvurları, din anlayışları ve dini kamusal hayat içinde konumlandırma biçimleri; bölge ve uluslar arası politikaları İslami değildir. Mesela bütün hatalarına rağmen Müslüman Kardeşler, Cemaat-i İslami "İslamcı partiler, İslamcı siyasi hareketler"dir; bunu açıkça deklare etmektedirler, genel politikaları da İslam dairesi içinde şekillenir. Ama AK Parti ne İslamcı partidir ne Siyasal İslam'ın temsilcisidir. Muhafazakar demokrat kimliğiyle liberalizmden, sosyal demokrasiye ve milliyetçiliğe kadar her kaptan bir kaşık alıp bir halita çıkarmıştır.

Buna rağmen ne AK Parti'ye ne Erdoğan'a düşmanlığım ve husumetim var. Ancak eleştirilerim var.

Siyasi görüşleri, kimliği ve icraatları dolayısıyla AK Parti'ye olan eleştirilerim

1) Esastandır, yani usulle ilgili değil, esasla ilgilidir.

2) Diğer grup ve cemaatler gibi partiyi son 8-9 aylık olaylar dolayısıyla değil, iktidar olduğu günden beri eleştiriyorum.

3) Eleştirilere rağmen yeri gelince desteklerim de. Sebebi: a) Esasa katkısı olur diye ümit ettiğim durumlar çıktığında; b) Herkesi içine alan özgürlükler genişlettiğinde, hukuk devleti olma yolunda adım attığında desteklerim, c) Kapatılmak istendiğinde arkasında durdum, bugün de dururum. Tayyip Erdoğan'a hukuk dışı, sandığın ötesinde bir saldırı vuku bulduğunda Erdoğan'ı desteklerim. Sandıkla gelen sandıkla gitmeli. Siyasi suçun cezası sandık, adli suçun cezası adil yargıdır.

Bir İslamcı olarak esastan muhalif olduğum bir harekete ilişkin eleştirilerim de tabii ki esastan olur, eleştiriler sol-sosyalist, milliyetçi veya liberallerin eleştirilerinden tamamen farklıdır. Bu eleştirileri bir cemaat veya başka siyasi hareket adına da yapmıyorum.

AK Parti ve İslamcılık 3

AK Parti'nin İslamcı bir parti olmaması bizim onun siyaset felsefesine ve takip ettiği politikalara eleştirel bakmamızı zorunlu kılar ama hasmane duygularla ona karşı hukuk ve siyaset dışı komplolar kurmamıza gerekçe teşkil etmez.

Bunun altını çizdikten sonra İslamcıların İslamcı olmayan siyasetle yol almayı nasıl aklileştirdiklerine bakalım: Hedefe ulaşmak için ara zamanlar-ara aşamaların katedilmesi lazım; AK Parti ara zaman ve aşamalar için araçtır.

Kişisel olarak MNP'den RP'ye kadar yaşadığımız tecrübenin bu fikrin isabetli olmadığını anlamış bulunuyorum. **Bu yöntem hem bizi İslam'ın ahlaki ve hukuki ideallerinden uzaklaştırıyor, hem araç bizi kendine benzetiyor.** Öyle bir noktaya geliyoruz ki, bize geçmişte kim ne yapmışsa aynısını biz de yapmaya başlıyoruz.

Yine de bu yöntemi kullananları niyetleri dolayısıyla mahkum etmek hatadır, sadece yanlış

yolda olduklarını söyleyebiliriz. Dünün İslamcılarına göre Hizmet'in yolu "içtihat farkı"na dayalı yol değil de, yok edilmesi gereken bir sapkınlık ise, diğerleri için de AK Parti'nin takip ettiği yol aynı olur. Bunun sonucu çatışmadır. Doğrusu şudur:

- a) Hangi dinden olursa olsun aradaki en temel ihtilafı dahi –onlar saldırmadıkça- bunu güzel söz, öğüt ve hikmetle tartışıp sonucu ahirete bırakmak;
- b) Mezhepleri hakikatin kendisi addedmeyip furuattan olan fıkhi ve kelami içtihatlarla sınırlandırmak;
- c) Cemaatler ve tarikatler arası dini anlayış ve pratikleri de içtihad farkına hamledip Müslümanlar arası çatışmalardan kaçınmak.

Meseleyi bu seviyede ele almayanlar, kendilerini eleştirenleri özdeşleştikleri iktidarın zihni ve politik araçlarını kullanarak, hatta bir adım ötesine geçip devletin zalimane gücünü kullanarak iktidarı savunmaya başlıyorlar; onların her politikasını onaylamayanları hain ilan ediyorlar. Bu yanlış.

Muhalef bir İslamcı'nın dindarların iktidarından talep edeceği yegane şey "temel haklarının güvence altına alınması"dır. Bunların başında ifade özgürlüğü ve eleştiri hakkını kullanırken kendine güvende hissetmesi, nifak ve ihanetle suçlanıp mahkum edilmemesi gelir.

Tabii ki AK Parti ile diğer partiler aynı değil. Ama bu AK Parti'yi bir Müslüman olarak masum gösterme ve her hatasına "olsun, bizdendir" demenin gerekçesi değildir. En başta bizler AK Parti'yi eleştirmeliyiz.

Müslümanlar arasında da derin ihtilaflar olabilir. Bunun çözüm yolları Kur'an ve Sünnet'te belirlenmiştir.

- a) İki taraf bir araya getirilir, hakemler ihtilafı görüşür ve haklı ile haksız ayırteder;
- b) Hakemlerin kararına uymayan tarafa karşı ortak tavır alınır;
- c) Haksız taraf yola gelmezse ona karşı mücadele edilir, ama "haddi aşmayın" emrine riayet edilir. Mesela salt bir suçlama veya itham dolayısıyla bir grubun tamamı maddi, mali ve kurumsal olarak imha edilemez; ceza kolektif, toplu ve intikamcı uygulanmaz. Biri diğer tarafın tamamına "siz hırsızınız", diğeri "topunuz paralelci ve hainsiniz" diyemez.
- d) Bir taraf haklı olsa bile ortak düşmanlardan biriyle ittifak kuramaz.
- e) İslam ahlak ve edeptir. Edep dahilinde tartışmasını, müzakere etmesini bilmiyoruz. Söze okkalı hakaret, küfür, kötü sıfatla başlıyoruz. Buradan hayır çıkmaz.

Türkiye İslamcıları, dindarları, cemaat ve grupları bu sınavda başarılı olamadı. Ortadoğu'daki mezhep grupları ve fırkalar da aynı durumdadırlar. Tih çölüne düştük, bunun 40 yıl cezasını çekeceğiz. Bu ilahi yasadır. " (11 Ağustos 2014

EK 12

Zaman Yazarı Başbakan'a Çakar mı? – Zaman – 8 Mart 2012

Zor ve sıkıntılı bir dönemden geçiyoruz. Zor zamanda yazmak zor iş. Bizim işimiz yazmak, konuşmak.

Ama yazmak-konuşmak sorumluluktur, her söz dönüp dolaşıp bu dünyada veya ahirette karşımıza çıkacaktır. Söz ok gibidir, bir kere yaydan fırladı mı bir daha geri dönmez.

Zaman Gazetesi'nde yazmak veya camianın medya grubunda konuşmak bir kat daha zor. Zira gözler üzerinizde. Bunda bir gariplik yok. Mademki söz sorumluluktur, nerede olursanız olun, hangi makamda sözü sarf ediyorsanız sarf edin dikkatli olmanız lazım.

Ortalıkta heyûla gibi dolaşan bir "cemaat-AK Parti çekişmesi"nin tozu dumana kattığı bir zaman diliminde yazmak ve konuşmak daha da zordur.

Okuyucular çeşit çeşittir: İyi niyet beslediği halde maksadınızı doğru anlamayanlar var; anlamak istediği gibi anlayanlar var; doğru anlayıp da görüşlerinizden dolayı size kızanlar var. Bunların hepsi olağan. Bir de, "**mesleği fitne fesat çıkarmak olanlar**" da var. Bunlar profesyonellerdir; habbevi kubbe yaparlar. Kullandıkları yöntem, kadim zamanlardan beri sözün güzelini çirkinleştirmek, iffeti kirliletmek, samimiyeti bulandırmak, hakikati tersyüz etmektir. Bunların varlığı da olağandır, her dönemde olmuşlardır; dikkat edilmesi gereken temiz ruhlu ve iyi niyetli insanların bunların tuzaklarına karşı uyanık olmalarıdır.

Neden bunları yazıyorum?

Ara sıra, bazı yazılarımin suiistimal edilip bazı internet sitelerinde “Zaman yazarı AK Parti’ye **çaktı**”; “Zaman yazarı **Tayyip Erdoğan’ı uyardı**” vb. ilgisiz başlıklar altında yakılmak istenen fitne ateşine odun gibi kullanılmak istenmeleridir.

Belirtmek gerekir ki, bu köşenin yazarı hiç kimsenin sözcüsü değildir.

Lakin ben ne Zaman Gazetesi’nin, ne Hocaefendi veya cemaatin sözcüsüyüm. Kimse bana böyle bir görev yüklemiş değil, bu yönde en ufak bir telkinde bulunmuş da değil. Bana ayırdıkları bu köşe bir emanettir, her satırını dikkatle kullanmak zorundayım. Kimse bana herhangi bir müdahalede veya siparişte bulunmuyor.

AK Parti’ye ve Sayın Başbakan’a gelince. İşi, mesleği yazmak-konuşmak olan birileri tabii ki AK Parti ve iktidarla ilgili görüşlerini beyan edecek. Bu hem görevi, hem sorumluluğu. Şundan ki: a) Biz AK Parti’yle aynı fikrî ve politik gelenekten geliyoruz; b) Sayın Başbakan başta olmak üzere en tepedeki onlarca zatla kadim ve bugün de süren hukukumuz var; c) Karar ve icraatlarının faturası bize çıkmaktadır; d) Aldığı kararlar, yaptığı temel tercihler ülkenin geleceğini, İslam dünyasını etkilemektedir.

Medya üzerinden eleştirmek bir tür istişare, iyi niyetli ikaz, siyasetin esası olan kamusal müzakere ve karar süreçlerine katılma biçimidir. Bizim kişisel bir husumetimiz olamaz. Bu köşenin yazarının yegâne derdi İslam dünyasının ayağa kalkması, Türkiye’nin adam gibi bir hukuk devleti olması ve elbette bunun 1850’den bu yana süren İslamî siyaset, sosyal ve kültürel geleneğin içinden gelenler eliyle gerçekleşmesidir. “Ben/ene” demekten Allah’a sığınırım, bu yüzden “biz” diyorum. AK Parti’yi eleştiririz, ama ona zarar gelse yine biz savunuruz, bunu görev telakki ederiz.

Özetle bu köşenin yazarı sadece kendi adına yazar-konuşur, değil cemaat adına, İslam ve Müslümanlar adına konuşma yetkisi ve hakkı da yoktur ve bu aslında herkes için varid genel bir kaidedir. Herkes kişisel olarak anladığını, inandığını yazar, savunur; yazıp çizdiklerinden, yapıp ettiklerinden sadece kendisi sorumludur.

EK 13

Başkanlık mı, parlamenter rejim mi? - Zaman- 2 Ocak 2016

Toplum olarak temel bir tercih yapmakla karşı karşıya bulunuyoruz. Bir hal çaresi bekleyen sorunları tek tek saymaya gerek yok, Kürt meselesinin geldiği nokta ortada.

Kadim zamanlardan, belki de Adem aleyhisselamdan bu yana sorunları çözenin iki yolu olmuştur: Biri hukuk dahilinde hareket etmek, diğeri gücü ellerinde bulunduranların koydukları kanunlara göre yaşamaya zorlanmak. Kısaca tarih hukukun gücünü savunanlarla gücün kanunlarını bir sopa gibi kullananlar arasında cereyan eden mücadelelerden ibarettir. Deneysel olarak biliyoruz ki, güç yoluyla hiçbir sorun çözülmüş değildir. İster monarşiler, ister oligarşiler veya otokrat rejimler olsun, yönetimler hukuka dayanmadıklarında baskı altında tuttıkları kitlelere acıtıcı maliyetler ödetmişlerse de eninde sonunda yıkılıp gitmişlerdir.

Avrupa’nın yaklaşık 800 yıl süren kanlı mücadelelerden sonra geldiği noktada “**hukukun üstünlüğü**” ve “**kuvvetler ayrılığı**” ilkelerinde mutabakata varmıştır. Her iki ilke de hayati derecede önemlidir. Mutlakiyetçi iktidarlara, diktatörlüklere ve monarşilere son veren şey, hukuku vaz’etme tekelinin muktedirin elinden alınması ve birbirinden ayrılmış kuvvetleri kontrol etme imkanlarına sahip olmamasıdır. Monarşi ile otokrasi arasındaki fark burada ortaya çıkar. Kuvvetler bir elde toplanmışsa hanedana dayalı olmayan monarşi var demektir, bu rejim diktaya açıktır. Sureta demokrasi olan ülkelerde de üstü örtülü otokrasi olabilir.

Yazık ki müslümanlar tarihte bu iki ilkeyi sistemlerinin işleyen ve korunan iki mekanizması haline getiremediler. Aslında her iki ilkenin ruhu ve yöneldiği maksat Şer’i hükümlerde içkin olarak bulunmaktadır, belki İslamiyet’in en belirgin karakteri yöneticilerin üstünde bir hukuk vaz’etmesi, son karar merciinin Allah ve Rasulü’nün koyduğu hükümlere refere edilmesidir. Adına **Makasidu’ş Şeria** dediğimiz beş ana şeyin yani **can, mal, din, akıl ve nesil güvenliğinin** korunması vaz’edilmiş hükümlerin ana maksadı ise, bu maksadın tahakkuk etmesi hangi yol ve mekanizmalarla mümkünse, o yollar ve mekanzimalar benimsenir. **Kuvvetler ayrılığı prensibi, keyfi yönetimi ve mutlak iktidarı engelleyen bir tedbirdir, bunun İslam nokta-i nazarından lüzumu hukukun kendisi kadar önemlidir.**

Bu açıdan baktığımız zaman Türkiye’nin parlamenter rejimde kalması veya başkanlık ya da yarı başkanlık sisteme geçmesi ikinci derecede önem kazanan bir konudur. Zira siyasi ve idari rejimin sağlığı, toplumsal barışı ve adaleti tesis etmesi ile zamana karşı dayanıklı olması açısından

şu veya bu rejimin önemi yok, önemli olan hukukun üstünlüğü ve kuvvetler ayrılığı ilkesinin tesisi ve korunmasıdır.

Mevcut parlamenter rejimde kuvvetler ayrılığının işleyip işlemediği sorulmaya değer bir konudur. Cumhurbaşkanı sembolik görev ve fonksiyonlara sahip ise de, asıl güç başbakanın elinde toplanmıştır. Bu, başbakanı sistemin işlemede taraflı kılıbıldığı gibi, iktidar partisine de taraflı ve adaletsiz yönetmeye geniş imkanlar tanımaktadır. İktidara gelecek partinin başkanı yasama üyelerinin listesini kendisi yapıp halkın onayına sunuyorsa ve yürütmeyi meclis üyelerinden oluşturuyorsa, hem parti liderinin ve hem iktidar partisinin yürütme ve en önemlisi yasama üzerinde baskın etkisinin olmadığını kim iddia edebilir? Belki de yasama sadece yürütmenin kendisine bağlı olan bir başkanın tamamen denetiminden kurtarılacak olursa, hukuk bugünkünden daha iyi işleyebilir, en azından milletvekilleri liderin arzusu hilafına yasalar çıkardıklarında, bir sonraki seçimde kaderleri başkana bağlı olmadığından rahat karar verilir.

Bir de konunun aktüel yönü var. Sayın Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın "başkan" olmak istediği açık. Erdoğan istiyor diye başkanlık sistemine karşı olmak şahıs merkezli düşünmek olur, bu sağlıklı değil. Şahıs, cemaat, parti, mezhep, etnik grup, siyasi görüş nefreti üzerinden tavır almak bizi hak ve hukuka götürmez. **Kaldı ki kuvvetler ayrılığının tam korunduğu bir sistemde başkan istese de otoriter davranamaz. Bu ve başka sorunları kamusal müzakereye açmalı ve müzakere zemininde yeni bir anayasa metni düşünerek çözmeliyiz Anayasa geniş katımlı, zamana karşı dayanıklı ve uzlaşma yoluyla akdedilen bir toplumsal sözleşme olursa belki sadra şifa olabilir. Başkanlık mı, parlamenter rejim mi? Müzakere ederek ve hep birlikte karar verelim.**

Neden yeni bir anayasa? – Zaman - 4 Ocak 2016

Geçen yazıda altını çizmeye çalıştığımız gibi "yeni bir anayasa" yapılacaksa eğer, öncelikle üzerinde odaklanmamız gereken konu, parlamenter sistem veya başkanlık konusu değil.

Odaklanacağımız konu daha iyi bir yönetim bulununcaya kadar demokratik asgari standartların korunması, hukukun üstünlüğü ve kuvvetler ayrılığı ilkesinin korunması ile ifade ve serbest muhalefet özgürlüğü ve hakkının teminat altına alınmasıdır.

İster kabul edelim ister etmeyelim; geldiğimiz nokta son derece kritik. Biz siyasetçi değiliz; mevcut siyasetçiler ve iktidar elemanlarına ilişkin tabii ki görüş ve değerlendirmelerimiz var ama biz bir iktidar mücadelesi vermiyoruz, dolayısıyla gelişmeleri gereğinden fazla abartmak doğru olmaz, abarttığımızı iddia eden varsa, o ya olup biteni halinin altına süpürmek istiyor ya da acı gerçekleri görmüyor.

Türkiye, bölgede ve dünyada yapayalnız bir ülke konumuna düşmüş durumda. Biz buna "değerli yalnızlık" diyebiliriz, bu bizi belki psikolojik olarak rahatlatır, ne var ki bu son derece yanıltıcı bir rahatlıktır. Komşuları ve potansiyel dostları, kalıcı ittifaklar kurabileceği muhtemel partnerleriyle bu derece sorun yaşayan bir ülke uzun zaman altı boş kahramanlık türküleriyle yoluna devam edemez. Son birkaç yılda kırıp döktüğümüzü yarım asırda toparlayamayız. İsrail karşıtlığı üzerinden bölgede liderliğe oynarken, bugün "İsrail'le zorunlu dostluk" noktasına gelmişsek, durumun ne kadar trajik olduğunu göstermeye yeter.

Bölgesel yalnızlık ve çaresizlikten çok daha tehlikeli olanı toplumun sosyo-psikolojik olarak birbirinden nefret edecek kadar kutuplaşması ve maalesef ülkenin etnik ve bölgesel düzeyde bölünebilecek noktaya gelmiş olmasıdır. Toplum stres biriktirdikçe kırıldı kırılacak bir fay hattına dönüşüyor. Kırk yıllık dostluklar berhava olduğu gibi, evin içinde aileler bölündü, uğursuz bir el durmadan fitne çarkını çevirip duruyor. Sanki eski Türkiye'nin elemanları, asli aktörleri mezarlarından çıkmış da her şeye el koymuşlar gibi. Bütün olup bitenler tanıdık, çok partili parlamenter sisteme geçimizle birlikte her 10-15 senede vuku bulanlar bugün de aynıyla vuku buluyor.

Ancak bu seferkinin topluma yansıyan, toplumun kılcal damarlarına, sinir uçlarına nüfuz eden boyutları var. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana bu ülkede kimin derdi varsa, bugün de aynı dertten mustarip.

Yeni bir anayasaya ihtiyacımız olduğu açık. Ama bilmeliyiz ki yeni bir anayasa sihirli bir reçete olmayacak. Nasıl ilahi hükümler mushaflarda yazılı olarak duruyorsa, en iyi anayasa metinleri de öylece dururlar. Hükümleri ve yasaları harekete geçiren, onlara can katan insanların zihni tutumu, ahlaki eylemleri ve azimleridir. Anayasalar birer toplum sözleşmesi hükmündedirler, sözleşmeler ise bir arada yaşama iradesini beyan etmiş özgür tarafların kendi aralarında vardıkları mutabakat metinleri olarak kaleme alınır. Bu toplum eğer bir arada yaşamak istemiyorsa, ya da istiyor da bir taraf kendi arzularını ve çıkarlarını diğerlerine güç kullanarak kabul ettirme yolunu seçiyorsa, yasaların ve anayasaların bir faydası olmaz. **Anayasayı yeni bir nikah akdi gibi düşünmek lazım.**

Anayasa yapımını salt başkanlık veya parlamenter sistemde devam eksenine oturtursak,

bundan iyi bir metin çıkmayacağı açık. Sistem değişebilir ama değişmesi uygun usul ve yollar takip edilerek olursa, yeni sistem işe yaramaya başlar. Başkanlık veya yarı başkanlık dahil, seçeneklerin tümünü mümkün olan en geniş yelpazede ve özgürce rahatça tartışabileceğimiz bir zemine ihtiyacımız var.

EK 14

Türkiye'nin İhvanı Kabulü – Zaman – 18 Eylül 2014

Müslüman Kardeşler'in yedi liderinin Katar'ı terk etmek zorunda kalması üzerine **Sayın Cumhurbaşkanını R. Tayyip Erdoğan**, İhvan üyelerini Türkiye'ye kabul edebileceklerini söyledi.

Belli kesimler ve kendilerinden hiç beklemediğim kimi sağcı muhafazakâr ve sol kökenden gelme demokrat yazarlar bunun vahim bir hata olacağını yazdılar. Malum bir gazete manşetten Müslüman Kardeşler'i "terör örgütü" bile ilan etti. Kimilerine göre Türkiye, Suriye ve Mısır'da takip ettiği yanlış politikaya devam ediyor, İhvan liderlerinin kabulü "milli çıkarlarımız"a zarar verecek.

Türkiye'nin İhvan liderlerini kabul etmesini Ortadoğu'da son 3 sene zarfında yaptığı politik hataların bedeli olarak göstermek yanlış. İki konu birbirinden ayrı. Dört bir yandan sıkıntı içine giren insanların Anadolu'ya göç edebilmiş olması tarihimizin övünebileceğimiz en güzel tarafı. Keşke Ermeniler büyük felaketi yaşamasalardı, Rumlar mübadeleye tabi tutulmasalardı.

Kendi ülkesindeki baskı rejimiyle başı derde girmiş insanların bir başka ülkeye sığınmaları tarihin eski teamüllerinden biri, bugün de Batı'yı öne çıkaran hasletlerin başında siyasilere sığınma hakkı tanınması gelir. Yazık ki, baskı rejimlerine karşı mücadele edenlerin kapısını çaldıkları ülkeler doğulu, kuzeyli ve güneyli değil, batılı oluyor. Türkiye'nin baskı gören, ülkesinde kalması durumunda tutuklanacak, işkence görececek, hapse atılacak veya infaz edilecek siyasilere, düşünce suçlularına kapısını açması son derece tabii. **Kapılarımız sadece bölgenin İslamcılarına değil, solcularına, liberallerine, milliyetçilerine de açık olmalı.**

Müslüman Kardeşler 85 yıllık geçmişi olan bölgenin en büyük İslami hareketidir. İslami akım ve hareketlerin üç versiyonunu da bünyesinde taşıyabilen tek örnektir: Bir yönü ile toplumu ahlaki ve manevi bakımdan İslami temelde restore etmeye çalışan sosyal Müslümanlığı; bir yönüyle güçlü bir fikri ve entelektüel birikimi, bir yönüyle de iktidar için mücadele eden siyasi bir harekettir. Bölgede arazi üstünlüğü tartışılmaz, İslam dünyasının hemen hemen her ülkesinde fikriyatını temsil eden akımlar bulunmaktadır. Aralarında politik çizgi farkı olsa bile, İhvan İran İslam devrimini de etkilemiştir; 1970'lerde rahmetli Seyyid Kutup'un İslam Kapitalizm Çatışması kitabını Farsçaya çevirip tanıtan bugünkü Velayet-i Fakih Ayetullah Ali Hamaney'dir. Müslüman Kardeşler'in İslam anlayışı, Kur'an ve Sünnet zemininde, Sevad-ı azamın tarihi tecrübesini önemseyen, Şiiliği tekfir etmeyip tasavvufun aşırılıklarını da ayıklayıp İslam'ın zihni-ruhi boyutuna da önem veren, Sünni karakterde ve modern dünyanın şartlarında teşekkül etmiştir. Bu özelliğiyle Türkiye'de birbiriyle bir türlü geçinmesini beceremeyen siyasi ve sosyal Müslümanlığın derin bölünmüşlüğünü giderecek potansiyel imkanlara sahiptir. Haklı haksız bir yana, son bir senede yaşadığımız olaylar Türkiye yakın tarihinin en berbat, en hüzün verici, en dramatik dilimini teşkil etti; herkesin bunda kendi cürmü kadar payı var.

Müslüman Kardeşler'in içinden çok sayıda fraksiyon, ana akımla ilişkilerini kesmişlerdir. Buna yol açan birinci sebep söz konusu fraksiyonların açık ve kanuni siyaseti bir kenara bırakıp şiddet ve teröre yönelmeleridir. Müslüman Kardeşler'in, bugüne kadar İslam ülkelerinde veya başka yerlerde karıştıkları tek bir şiddet ve terör olayına rastlanamaz, kısaca İhvan terör örgütü değildir, şiddet yanlısı da değildir. 3 Temmuz darbesinden sonra beş bine yakın insan hayatını kaybetti, on binlercesi içeride yine de İhvan Mısır'da şiddete ve teröre başvurmadı. Bu mihnet zamanını da yine bildiği usulüyle aşacaktır.

EK 15

Sandıkta sandık, sokaksa sokak! – Zaman – 8 Temmuz 2013

Demokrasinin olmazsa olmazı olan sandığın bu kadar itibardan düşürüldüğü, neredeyse demokratik teoriye temelden karşı olarak gösterildiği görülmemişti. Uzun zamandır çoğunluk iradesi ile çoğulculuk arasındaki ilişki tartışılıyor.

Çoğunluğun seçim kazandı diye her istediğini yapamayacağını biz 30 sene önce Medine Vesikası tartışmaları sırasında söylemiştik: Bir toplumda halkın iradesi yüzde 99 tecelli etse bile yüzde 1'in hakkı korunmalıdır. Ancak ana çerçevesi tespit edilmiş siyasetin yürütülebilmesi kararın çoğunluğa ait olmasına bağlıdır. Bu hem zaruridir hem evrensel bir kaidedir: El hükmü li'l ekser!

İran İslam Devrimi ve 2010'dan itibaren Ortadoğu'da başlayan patlamalar otokrat rejimlerin yerlerini Müslüman gruplara bırakacağı gerçeğini ortaya koymuş oldu. Bu süreç çok daha öncesinden başlamasına rağmen Batı tarafından durdurulmuştu. İlk büyük darbe 1992'de Cezayir'de İslami Selamet Cephesi'nin ilk tur seçimleri kazanmasıyla gerçekleştirildi. Fransa, cuntacıları harekete geçirerek Cezayir'de darbe yaptırdı, AB utanmadan bir hafta sonra 292 milyon dolar bağışla darbeyi destekledi. 1996'da Refah Partisi (RP) oyların yüzde 21'ini alıp laik DYP ile koalisyon kurdu. Ancak ABD-İsrail işbirliği ve AB onayı ile 28 Şubat darbesiyle iktidardan indirildi. AİHM herhangi bir hukuki meşruiyet krizine düşmeden RP'nin kapatılmasına onay verdi. 2006'da Filistin'de adil bir seçim yapıldı; Hamas seçimleri kazandı, Carter son derece düzgün ve adil bir seçim olduğunu rapor etti. İsrail, seçilen 40 kûsur milletvekilini, Meclis başkanını ve bakanları tutuklayıp hapse attı, ABD ve AB "Bu İsrail'in hakkıdır" diye cevaz verdi. Muhammed Mursi'nin geçen sene yüzde 52 oyla cumhurbaşkanlığına seçilmesi de son derece düzgün ve hukuki idi. Bir sene sonra ABD, İsrail ve AB işbirliğiyle cuntacıları Mısır'da darbe yaptırdı.

Bir türlü Müslümanlar Batılılara "demokrasi beğendiremiyor!" Batı oyunun kurallarını kendisi koyuyor. Müslümanlar oyuna giriyor, uzantılarının oyunu kaybedeceğini anlayınca düdüğü çalıp oyuna son veriyor. Bu, maç yapan rakip iki takımdan birinin durmadan gol yerken maçın tam ortasında silahını çekip "Ben kural mural tanımam, topu alır boş kaleye gol atarım, yoksa sıkırım" demesi gibi bir şey. Batı bu zorbalığa, bu ahlaksızlığa çanak tutuyor; içerdeki cuntacıları, darbe heveslilerini durmadan teşvik edip ilginç yol ve yöntemlerle baskıcı rejimlerin önünü açıyor.

Taksim-Gezi Parkı'yla ortaya çıkan durum yeni bir siyaset yönteminin bundan sonra yürürlüğe konulacağını göstermektedir. **2003'ten bu yana yerel ve genel girdiği her seçimi, oyunu artırarak kazanan AK Parti'nin sandıkla iktidardan edilmeyeceği iyice anlaşılmiş bulunuluyor. Sandıktan ümidini kesenler hiçbir somut örnek gösteremedikleri halde tamamen bir algı oluşturmak amacıyla "özgürlüklerimiz kısıtlanıyor, yaşama tarzımıza müdahale ediliyor" diye sokaklara dökülüyorlar.** Gösterilerde giriştikleri çatışmalarda polisten gördükleri tepkiyi destanlaştırarak yaygın kent vukuatına dönüştürüyorlar. Her yeni gösteri ve polisle karşılaşma yeni bir şiddet ve karşılaşmanın sebebi oluyor. Böylelikle sokakta yürütülen gösteriler küçük ölçekli kalkışmalara dönüşüyor, arkasından Batılı çevreler bunu meşruiyet sorununa yol açan "hak ihlali" olarak propaganda ediyorlar.

Fakat Taksim kalkışmasına karşı Başbakan R.Tayyip Erdoğan'ın Havaalanı, Kazlıçeşme, Ankara, Samsun, Kayseri ve Erzurum mitinglerinde yüz binlerle verdiği cevap bu sokak demokrasisinin yine gerektiğinde sokakla alt edileceğini ortaya koymuş oldu. Sandıkta sandık, sokaksa sokak! Müslüman Kardeşler'in, II. Tahrir'e karşı Adeviye'yi öne çıkarmaları bu türden yeni bir mücadele yöntemidir. Eğer yönetimi ve iktidarı sokak belirleyecekse herkes sokağa inecek. Bu anlamda ben sokağı kesinlikle küçümsemiyorum. Hatta keşke rahmetli Menderes ve Erbakan'ın arkasında da milyonlar sokağa inip şiddetten uzak durabilselerdi, diyorum. Korunması gereken tek kriter şiddetten, silahlı mücadele ve iç çatışmalardan özenle uzak durmak. Doğru olanı ise sokağın barışçı ifade ve gösteri için kullanılması, iktidar değişikliği için sandığa başvurulmasıdır.

EK 16

Bu mu vefa? – Zaman – 18 Ocak 2014

"İHH ve AK Parti" başlıklı 14 Haziran 2010 tarihli yazımda Mavi Marmara dolayısıyla AK Parti'ye kızıların hükümeti İHH üzerinden "terörle ilişkilendirmek" istediklerini yazıp uyardım. Söz konusu uyarıyı "İkinci Mavi Marmara seferi"yle ilgili İHH'nin beni de davet ettiği istişare toplantısında Bülent Yıldırım Beye de yaptım.

Son günlerde içine girdiğimiz üzücü gerilim ortamında bazı okuyucular gibi Star yazarı Ahmet Taşgetiren bey de soruyor: "Bugün de aynı yazının altına imza atar mısınız?" Kestirmeden cevap vereyim: Noktası virgilüne kadar "evet!"

Benim uyarım şuydu: a) Türkiye'nin Suriye politikası birkaç bakımdan başına iş açacak mecrada yürütülüyor. **Bugün çöktüğünü anladığımız Suriye politikasının riskli bir boyutu Arap prenslerinin finanse ettiği silahlı örgütlerle 'ilişki içinde olma görüntüsü' vermektir. Suriye hükümeti Türkiye'yi iç savaş çıkartan örgütlere yardım yapmak suçlamasıyla Türkiye'yi şikayet ediyor, bu şikayeti sakın hafffe almayın.** c) Suriye'nin mazlum halkına her türlü insani yardımı yapmak görevimiz. Ben devleti bilemem. Ama insani yardım yapan kuruluşlarımız sakın ha "insani yardım dışı"na çıkmasın. Çıktıklarını zannetmiyorum. Mavi Marmara'dan dolayı İHH İsrail'in hedefinde olduğundan bu konuda çok dikkatli olmalı.

Bugün tabii ki "birileri" İHH'ya ve hükümete zarar vermek istiyor olabilir. Ancak şu soru önemli: İHH üzerinden kimler hükümetin üstüne gitmek istiyor? Sayın Taşgetiren de "Hizmet"i ima ediyor.

Eğer ben bu kimselerin Hizmet elemanları veya Hizmet'le irtibatlı kimseler olduklarına yakinen kanaat getirecek olsam, burada bir saat durmam. Bu büyük bir töhmettir ve maddi deliller, somut bilgi ve belgeler desteğinde kanıtlanması gerekir. Telmih, aidiyet, soyut mensubiyet, ihtimal, şüphe, sempati duyumu, "fasık'ın haberi", hasımların yakıştırmaları, suçlamalar, niyet okumalar, isnatlar üzerinden hiç kimse suçlu sandalyesine oturtulamaz.

Bununla bağlantılı meşru hükümete karşı "**devlet içinde otonom yapı**" veya "**paralel devlet**" **varsa, kabul edilemez. AK Parti hükümetinin bu türden yapılanmaları araştırma ve ortaya çıkarma hakkı vardır, bu hak olduğu kadar görevdir de. Ancak bunu hukuk içinde ve somut delillerle yapması gerekir.** Aynı şekilde kim ne türden yolsuzluk, usulsüzlük yapmışsa, rüşvet almışsa –şu veya bu zamanlama- demeden üstüne gidilmelidir. Kısaca "ne paralel devlet ne yolsuzlukların üstünün örtülmesi." İkisini de tasvip etmiyorum. Suçlananlar ise "adil, bağımsız ve tarafsız yargı" haklarında son hükmünü verinceye kadar masumdur, kimse onlara "hırsız diyemez." Dahası aklanan kara paradan ve ihale alımını, hak edişleri kolaylaştıran bağış paralarıyla camii veya imam hatip yapmak; **vakıflara, derneklere, gruplara kaynak aktarmak benim fıkıh anlayışıma göre meşru değildir. Hükümete haksız yere en ufak bir zararın verilmesine gönülüm razı olmaz ama hak, adalet, ahlaki dürüstlüğü zarar gördüğü her somut durumda hükümeti savunmam. Bizim ahlaka, sağduyuya ve otokritiğe ihtiyacımız var.** Allah hepimizi ıslah etsin!

İHH ve AK Parti - Zaman 14 Haziran 2010

Ünlü İsraili eylemci Tali Fahima, Mavi Marmara gemisinde bulunan Şeyh Read Salah'la görüştüğten sonra İslamiyet'i seçtiğini ilan etti. Yardım gemisinde olan İngiliz vatandaşı Peter Venner de, yaşanan katliamdan sonra Müslüman oldu. Bu acımasız dünyada zulme ve adaletsizliğe karşı neredeyse tek itiraz İslamiyet'ten geldiği için dünyanın her tarafında mazlumlar bu dini seçiyor.

İHH'nın Gazze ambargosunu delme girişimi Türkiye'de ise bazılarını «Ben İslamiyet'ten çıkıyorum» deme noktasına getirdi. Bazıları İslami kimliği olan bir kuruluşun böylesine büyük bir organizasyonu gerçekleştirmesini neredeyse suç sayıyorlar, İsrail'in 9 gönüllüyü şehit etmesinden onlara göre İHH sorumlu. Öne sürdükleri gerekçeler şunlar: «Tekbirler, namazlar, kelime-i tevhid yazılı bayraklar... Bunların maksadı yardım değil, propaganda, bunlar Hamas'ı aklıyor.»

"İslamiyet'e muhalefet" saikiyle hareket edenler olduğu gibi, İsrail'in AK Parti'yi devirmek için geliştirdiği plan çerçevesinde hareket edenler de var. Bunlar basılan düğmeye göre faaliyete geçmiş bulunuyorlar. 1948'den, ama özellikle 6 gün savaşından beri "içimizde İsraililer" var. Anlaşılan yeni plana göre önce İHH'yı "terörist veya terörizmle ilişkili örgüt" ilan ettirmek, sonra işin içine AK Parti'yi katmak istiyorlar. Nitekim Avrupa'daki ulusal Yahudi kuruluşları üst örgütü Avrupa Yahudi Kongresi (AYK), İHH'nın terör örgütleri listesine dahil edilmesini ve mal varlıklarına el konulmasını AB'den resmen istemiş bulunuyor. 18 yıldır sayısız ülkede hayır faaliyetleri yürüten İHH, Yahudi Örgütü başkanı Moshe Kantor'a göre "terörist Hamas'ın yan kuruluşu."

İHH bir «örgüt» değil, şemsiye kuruluş. Bu hayır şemsiyesinin altında onlarca İslami kuruluş, vakıf, organizasyon ve cemaatin katkıları var. İslami bir kimliğe sahip olduğu ortada. Zaten yüksek miktarlarda ve sürekliliği olan hayır ve yardım faaliyetlerini dünyada genellikle dindarlar yapar. Bunu da dinlerinden aldıkları referanslarla ve Allah'tan sevap umarak yaparlar.

"İslami yardım, tabiatı ve mahiyeti gereği insani yardımdır. Bir Müslüman tabii ki öncelikle ihtiyaç ve zaruret içindeki din kardeşinin yardımına koşar. Hz. Peygamber (sas), "Müslümanlar yekvücut gibidirler. Bir yerine diken batsa bütün vücut acısını hisseder." buyurur. Müslüman, dini vecibesi gereği Müslümanların derdiyle dertlenir, acılarına katılır. Müslüman, yerine göre gayrimüslime de yardım eder, imdadına yetişir. Mazlumder'in kuruluş sloganı şudur: "**Mazluma dini sorulmaz.**" Nitekim İHH birçok ülkede –Katrina kasırgası faciasında ABD'de bile- gayrimüslimlere yardım ulaştırmaktadır.

İHH veya başka İslami kuruluşların ne İslami kimliklerini gizlemeye ne başkalarının mutlak manada katkılarına ve yardımlarına ihtiyaçları var. Kimsenin şehitliği sorgulama haddi değildir. Kim hangi inançta ise, istediği yere gider yardım ulaştırır. Herkes kendi şakilesine göre hareket eder. Kaldı ki yardım gemisine katılanların da İHH'nın İslami kimliğinden rahatsız olduklarını duymadım.

Amaç, önce İHH, sonra AK Parti'yi bertaraf etmektir.

ALİ BULAÇ BU YAZIDAN SONRA KOVULUR – 29 Kasım 2011 – Oda TV

<http://odatv.com/ali-bulac-bu-yazidan-sonra-kovulur--291111200.html>

Zaman yazarı Ali Bulaç, son KCK sert şekilde eleştiren bir yazı kaleme aldı.

KCK operasyonlarında cemaatin tavrı çok keskin, Bulaç'ın bu yazısı rahatsızlık yaratacağı benziyor.

İşte "Siyasi Havaya Göre Hukuk" başlıklı o yazı:

Zor günlerden geçiyoruz.

Sorunu tehlikeli kılan, krize dönüşmesidir. Hukukun üstünlüğü ilkesi korunuyorsa krizler doğmaz. Hukuk ifade özgürlüğüyle korunur. İfade özgürlüğü yöneticilerin karar ve icraatlarının çeşitli siyasi görüş sahiplerince eleştiriye tabi tutulmasına imkân verir. Bu zorunludur, çünkü Allah akli belirli kişilere tahsis etmiş değildir, yönetilenler de yöneticiler kadar, hatta daha sağlıklı düşünür. Eleştiri hakkının iptali aklın iptali anlamına gelir.

İcraati eleştiren "suçlu-hain" ilan edilmemelidir. Siyaseten bize göre yanlış düşünen, hukuken suçlu olmaz. Düşüncelerimizi mutlaklaştırıp diğerlerini kanun marifetiyle mahkûm etmeye kalkışırsak, bundan despot ve totaliter rejim doğar.

Son KCK operasyonları çeşitli kaygılara sebebiyet veriyor. Bugüne kadar hükümete tam destek veren yazarlar rezervlerini dile getiriyorlar. Kişisel olarak benim de bazı kaygılarım var. Geçen yüzyılın ilk yarısına göre formüle edilmiş bir KCK yapılanması Kürtlerin sorununu çözmez. KCK'nin bölge halkını boğucu bir totalitarizme mahkûm edeceği açık. **Devlet içinde devlet, devlete paralel devlet olmaz. Bunlar doğru. Hayatım boyunca terör ve şiddete; totaliter ve baskıcı bir siyasi rejime veya örgüt ideolojisine en ufak bir sempati duymadım. PKK veya KCK da benim inancım ve dünya tahayyülümün çok uzağında yapılanmalar. Ama siyaseten benimsemediğim görüş sahiplerinin havaya göre toplanıp tutuklanmasını, operasyon kapsamının her geçen gün biraz daha genişletilmesini doğru bulmuyorum.**

Habur'dan Türkiye'ye giriş yapanlar, seyyar savcılar tarafından sorgulanıp serbest bırakıldı; siyasi hava değişince "örgüt propagandası yapıyorlar" diye tek tek toplanıp içeri tıkıldı. Devletin izni dâhilinde Abdullah Öcalan'la görüşen avukatlar şimdi gözaltına alınıyor. Herkes biliyor ki, avukatlar Öcalan'la ne görüşmüşse devletin izni ve bilgisi dâhilindedir. Görüşmeler hem yazılı hem sesli olarak kayda alınmıştır. Yıllarca avukat görüşmelerine izin vereceksiniz, sonra siyasi hava değişince, "Öcalan'la Kandil'in irtibatını kesiyoruz", diye avukatları gözaltına alacaksınız. Bu yanlış. Bu gidikle on binlerce insan tutuklanabilir, "KCK anayasası"na göre "Her Kürt doğan KCK vatandaşı"dır, yani her "Kürt PKK üyesi"dir. "KCK bir çatı yapılanma" ise, BDP, DTK üyeleri de tutuklanabilir.

Siyasi havaya göre hukukun sertleşmesine ilişkin elimizde başka çarpıcı bir örnek var. Salih Mirzabeyoğlu'nun ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılması olayı.

İstanbul DGM "Mirzabeyoğlu'nun içinde bulunduğu faaliyetler örgüt lideri veya üyesi olabilmesi için yeterlidir, idamına!" kararı vermiş. **Mirzabeyoğlu eline silah almamıştır.** Nitekim Adana DGM «aynı şahsın içinde bulunduğu faaliyetler örgüt lideri veya üyesi olabilmesi için yeterli değildir, dosyanın takipsizliğine» kararı vermiştir. Mirzabeyoğlu'nun idamına karar veren hâkim de şöyle demiştir: «Verdiğim karar yüzde yüz doğrudur diyemiyorum. Salih Mirzabeyoğlu davasında biz o günkü şartlara göre karar verdik, hata yapmış olabiliriz.»

6 No'lu DGM 2001 yılında Mirzabeyoğlu'na "Anayasal düzeni cebir ile değiştirip tüm Ortadoğu ülkelerini kapsayan dinî esaslara dayalı federal yapıda bir İslam devleti kurmaya teşebbüs"ten 146/1 maddesi gereğince idam cezası verirken, onun fiili hiçbir eylemini delil gösterememiş, kitap ve dergilerindeki yazılarını referans göstermiştir ki bilirkişi sıfatıyla Gazi Üniversitesi'nden Prof. Dr. Nurullah Aydın bunun yeterli delil olamayacağını belirtmiştir. Daha sonraları hukuki mevzuat değişmiş, ama Mirzabeyoğlu'yla ilgili "ağırlaştırılmış müebbet cezası" devam etmektedir. Şimdi avukatları haklı olarak karar tashihi talebinde bulunuyor.

"Fiil, fikir ve teşebbüs" ayrı şeylerdir. Hz. Ali (ra) suikasta uğrayınca, etrafındakiler İbn Mülcem'i öldürmek istediler. Onlara engel olup şunları söyledi: "Götürün, hapsedin, sakın eziyet etmeyin. Sağ kalırsam ya affederim veya cezasını veririm. Ölürsem cezasını verin, ama haddi aşmayın, Allah haddi aşanları sevmez.""

Odatv.com

KAYGILAR, UYARILAR... - Zaman – 06 Mayıs 2013

Başlatılan barış sürecini canü gönülden destekliyoruz. Sürecin önemi, akan kanın durması ve arada her ne ihtilaf varsa terör, şiddet ve öldürme olmaksızın konuşarak bir anlaşma noktasına varılmasıdır.

Bu açıdan da “sulh hayırlıdır” ve “ya hayır konuş ya sus” prensibini takip ediyor, sorumluluk sahibi herkesin de bu prensibi takip etmesini diliyorum.

Sulh Yolunu Tatalım – Zaman – 31 Ocak 2015

Hizmet-Hükümet arasında süren gerilim giderek Türkiye'nin kimyasını bozuyor. Aradan bir seneden fazla zaman geçti. Anlaşılan şu ki bu kavga ve çekişme büyük maliyetlere yol açıyor. Geniş bir kitle bu gerilime son verilmesi gerektiğini düşünüyor.

İnatlaşmanın manası yok. Son derece istikrarlı görünen ülkelerde bir anda iç savaşlar patlıyor, yüzbinlerce insan hayatını kaybediyor, milyonlar yerinden yurdundan oluyor. Bir musiet içerden gelmişse o ülkenin yöneticileri, kanaat önderleri, alimleri ferasetlerini, basiretlerini kaybetmişler demektir.

Ortada bir sorun olduğu açık. Belki hiçbir şey görüldüğü kadar basit değil. Belki karşılıklı bazı hatalar yapıldı. Bunların tabii ki sakın zeminlerde ve mümkün ölçülerde adaletli davranarak muhasebesi yapılmalı.

Birkaç gün önce sürecin en hararetli kalemlerinden biri Ahmet Taşgetiren beyin bir Tv kanalında değerlendirmesi oldu. Taşgetiren “Cemaatin probleminin kendi varlığından kaynaklanmadığını” söylüyor. Dedikleri şu: “Camianın problem oluşu nerede? Bana göre varlığında değil, yürüttüğü hizmetlerde değil. Hiç kimse cemaati okul açtığı için, dersane açtığı için, sohbet yaptığı için, namaz kıldığı için, ‘Kimse Yok Mu?’ derneği kanalıyla fakir fukaraya yardım götürdüğü için kızmıyor. Böyle bir problem ortaya çıkmıyor... Problem nerede ortaya çıkıyor? Siyaseti yönlendirmeye çalışması, politika empozesi ve o politikaya uyulmadığını gördüğünde adeta devlet içerisindeki uzantıları siyaseti terbiye etmek için kullanma yönünde ortaya çıkıyor. Bir cemaatin siyasi düşüncesi olur mu, olur. Bir gazetede köşe yazısı yazar mı cemaat mensupları, yazar. İktidarı eleştirirler mi, eleştirirler. Cemaatlerin devlet içinde mensupları olur mu, olur. Yani şu cemaatin insanları olmasın, şu mezhebin insanları olmasın denemez. Ama cemaatin mensubu diyelim ki falanca yerde genel müdür. Normalde müsteşarına bağlı olması lazım, bakanına bağlı olması lazım. Yani dışarıdan cemaatin merkezinden kaynaklanan inisiyatif devlet içinde kullanmaması lazım.”

Bu tespitlerin tümü doğru. Pekiyi birtürlü çözülemeyen mesele ne? Eğer birileri cemaat asabiyetiyle Hükümete karşı kumpas kurmuşsa, yasa dışı dinlemeler yapmışsa bu suçtur, ayıptır, günahtır; mutlaka cezalandırılmalı. Bu da adil yargının bakacağı iştir. Güvenilir deliller ve belgeler ortaya konduğunda kimse şu veya bu gruptandır diye bu suçu işleyenlerin arkasında duramaz. Ama bunca zamandır itham oldu, ispat olmadı. Özel yasalar çıkarıldı, özel mahkemeler ihdas edildi yine de ispat olmadı. Suçlananlar her ne yapmışlarsa amirlerinin ve mahkemelerin kararıyla yaptıklarını söylüyorlar, hatta olup bitenlerin tamamından siyasi iradenin haberdar olduğunu iddia ediyorlar.

İkinci nokta, diyelim ki birileri suç işledi, neden Hizmet'in tamamı cezaya maruz bırakılıyor? Dershanelerin, okulların, finans kuruluşunun, yardım derneğinin, Kenya'daki öğretmenin, esnafın, tüccarın, medyanın suçu ne? Bu Kur'an'ın en temel ilkesini, suçun şahsiliği hükmünü ihlal değil mi?

Doğru olanı siyasetin adaleti, cemaatlerin hizmeti, entelektüellerin hikmeti üstlenmeleridir. O zaman gelin hep beraber şu noktalar üzerinde anlaşalım: a) Devlet gruplar karşısında tarafsız olsun, adaletli davransın; b) Hangi cemaat veya gruba mensup olursa olsun, kim kendi hükümetine karşı kumpas kurmuşsa yargılsın, adil mahkeme suçunu tespit ederse cezasını versin. Efendimiz'in dediğine uygulayalım: “Suçlular korunmaz!” c) Suçlar şahsidir, ferdidir, bütün bir Hizmet suçlanamaz; kuruluş ve yapılarını kökten yok etmek gibi intikamcı ve kolektif cezaya maruz bırakılamaz. d) Herkes eleştirsin, fikrini söylesin ama hakaret etmesin, tekfir etmesin. Edepli, nazik ve kibar dil kullanılsın. e) Hisleri, tutumları zihni algıları radikallerin kontrolünden çıkarmalı; teenniyle, temkin ve ferasetle yaşananlar teşrih masasına yatırılmalı. Çatışma ve kutuplaşma üzerinden kazanç sağlayan kimseye itibar edilmesin.

2 Nisan 2015 tarihli Yarına Bakış'taki 'suikastın dili' yazımı şöyle bitiriyordum. ' Lütfen soğuk kanlı olalım bu ülkenin sosyal barışı ve birliğinden daha önemli şeyi yoktur. Hangi siyasi görüşe partiye, gruba, cemaate mensup olursak olalım. Kim bizi çatışmaya davet ediyorsa, ona iltifat etmeyelim. Nefret dilini prim vermeyelim. Herşeye rağmen selamı yayalım, arkadaşlıkları zedelemeyelim, Sila-i Rahmi kesmeyelim'.

Darbe mi Dediniz? - Yarına Bakış - 11 Nisan 2016

Dinin en yüksek hedefi olan ahlaki değerlerin ve hukuk kurallarının işlemediği bir dönemden geçiyoruz. Eldeki medya gücü ve resmi imkanlarla ak kara, iyilik kötülük gösterilebiliyor. Şeylerin mühürlerinden kaydığı böyle kirlili ve acımasız bir ortamda her türlü cürüm, iftira ve karalama mübah sayılıyor. Fikri hayatımı emperyalizme karşı müslüman dünyanın bağımsızlık mücadelesine ve İttihad-ı İslam'a adanmışken benim NATO'yu ülkeye müdahaleye davet etmekle ilişkilendirilmem aklımın ucundan geçmezdi. Bu yetmezmiş gibi, şimdi de **"darbeye davetiye çıkarmak"**la itham olundum.

Bu süreci yönlendiren bir "Merkez" var. "Merkez" in sahnede rol dağılımı yaptırdığı aktörler geniş bir yelpazede iş görüyorlar. Bu Merkez, asıl iktidarı elinde bulunduran ve her defasında değişik kılıflara bürünebilen "derin yapı"nın ta kendisi. Bugüne kadar "radikal laik ve Atatürk milliyetçisi, Batıcı" yüzüyle ortalıklardaydı. Ancak inisiyatifi tamamen laik-batıcıların elinde olduğu zamanlarda bile dini çevrelerde, cemaat ve tarikatlarda kontrol noktalarına yerleşen elemanları vardı. Son süreçte bunların bir bölümü kendilerini gizleyemez oldu. Bugüne kadar klasik, modern ve postmodern darbelerin mutfağında iş pişiren **"laik-Atatürkçü, ulusalcı-sol birimler"**, bugün **"dindar-millici, muhafazakar, hatta İslamcı kılığına girmiş"** birimlerle tam eşgüdüm halinde çalışıyorlar, ittifak halinde olduklarını gizlemiyorlar. Benim uğradığım karalama kampanyası da bu iki mutfak arası iş alışverişinin ürünü.

1-25 Şubat 2016 tarihleri arasında Zaman Gazetesi'nde **"Mezhepler savaşı"** genel başlığı altında yazılar yazdım. Amacım bugünkü mezhep çatışmalarının tarihsel köklerine inmek, kelami ve fıkhi meşruiyet çerçevelerini irdelemektir. Tabii ki birbirlerine karşı kılıç çekenler kendilerini bir şekilde savunurlar. 6 Şubat tarihli yazıda **"huruç ala's sultan doktrini"**ni savunanların, Muaviye ve Emevilere karşı ayaklanırken öne sürdükleri bir argümanlarını naklediyordum: "Peki, kılıç her zaman gayrimeşru bir siyaset aracı mıdır? Zorbalar kılıç kullanır da, mazlumların kılıç kullanma hakları yok mu?" Muhammed Bakır; İmam Ca'fer es Sadık ve onları takip eden Şii otoriteler, sultana karşı ayaklanmanın, yani kılıç kullanmanın faydasız olduğunu savunup kendilerini ilme ve ahlaki eğitime veriyorlardı. **Bu da sonuçta Ehl-i Sünnet'in "temkin" doktriniyle örtüşen bir bakıştı.** Ama Zeydiler aynı kanaatte değildi. İşte benim anlatmaya çalıştığım buydu.

İsmi "ulusalcı sol"la anılan bir internet sitesi bu cümleyi aynı gün cimbrilayarak benim darbe çağrılarına dolaylı destek verdiğim imasında bulunan bir haber yaptı. Onun dindar-muhafazakar versiyonu mutfak elemanları hemen harekete geçti; Akşam, Star ve Yeni Asır gazetelerinde malum yazarlar bu çirkin yakıştırmayı köşelerine taşıdılar, aynı paraleldeki internet siteleri bu algıyı haberleştirdiler. Derken bir anda ben 1400 sene önceki bir tartışmadan dolayı "darbe davetçisi" oldum.

27 Mayıs'ı hatırlıyorum, 12 Mart'ta üniversitedeydim, 12 Eylül'de hücrede yattım, 28 şubat satır satır ezberimde. Hiçbir darbenin bu memleketi zerre miktarı fayda sağlamadığını yaşayarak, yani deneysel olarak anlamış bulunuyorum. Darbeleri de hukuk ve demokrasiden yana olan askerler değil, ABD ve NATO bilgisi dahilinde çalışan "derin yapılar" yapar. Yüce Allah bu ülkeyi bir darbe faciasından daha korusun!

Darbeye davetiye çıkarmak alçaklık olduğu gibi, masum insanları darbecilikle ilişkilendirmek de alçaklıktır. Çünkü şiddet ve terör suç olduğu gibi darbe de suçtur. Siyasi rejimin tek bir ilkesi var ki hepimizin üzerinde ittifak etmesi zaruridir: İktidar periyodik olarak, şiddet kullanılmadan ve seçimle el değiştirmelidir. Seçimle gelen ancak seçimle gider. Benim inancım ve hayatım boyunca savunduğum budur.

Elbette hakkımı mahkemelerde arayacağım, bu dünyada sonuç alamazsam, ahirette Büyük Mahkeme'de alacağım. Bu yazıyı da rahmetli Nurettin Topçu'nun öğüdüne uyarak tarihin kayıtlarına geçsin diye kaleme alıyorum.

Akit TV / Derin Kutu Programı / 13 Nisan 2016

<https://www.youtube.com/watch?v=ZfVbv0Ggyeg>

Nurettin Veren anlatıyor. (Programın 77. dakikasından itibaren)

"Ben gazeteye gelince bunlardan devraldık gazeteyi. Ali 'bulamaç' kurmuşlar gazeteyi. Gazeteciliği bilmediğimiz halde balıklama atlادık. O zaman Gülen dedi ki, bu Ali bulamaçtır. Kürtçülük yapar bu, gazetesinin önünden bile geçmesin ziyarete gelir falan dedi. Onun adı camia

içerisinde bulamaçtı. Bu Gülene izafedir, ben demiyorum”

EK 22

http://www.haber10.com/guncel/gulerce_gulen_ali_bulac_in_sabetayist_oldugunu_iddia_etti-646298

VİDEONUN TAMAMI

<https://www.youtube.com/watch?v=OsbOKeClcZw> (Bıçak sırtı programı videosu - Ülke TV, 3 Ağustos 2016)

GÜLERCE: GÜLEN, ALI BULAÇ'IN SABETAYIST OLDUĞUNU İDDIA ETTİ

Hüseyin Gülerce, Fethullah Gülen'in kendisine Ali Bulaç'ın soy kütüğünde Sabetayistlik olduğunu gösteren bir çizelgeyi önüne attığını söyledi.

Star Gazetesi Yazarı **Hüseyin Gülerce**, FETÖ yapılanmasıyla ilgili olarak dün akşam 24 TV'de yine çok tartışılacak açıklamalarda bulundu. Bütün uyarılara rağmen Pensilvanya ile yollarını ayırmayan eski **Zaman gazetesi yazarı Ali Bulaç için Gülen'in kendisine “Sabetayist” dediğini aktardı.** Taa en başından beri Gülen'in CHP Lideri Kemal Kılıçdaroğlu için de hep “Çilingiroğlu” diye hitap ettiğini belirten Gülerce, FETÖ'nün Aizi Yıldırım'a neden kumpas kurduğunu da açıkladı.

KILIÇDAROĞLU'NA ÇİLINGİROĞLU DİYORDU

Dün akşam 24 TV'de Ersoy Dede'nin konuğu olan Star Gazetesi Yazarı Hüseyin Gülerce, çarpıcı açıklamalarda bulundu. Kendisinin ABD'ye en son 2012 Aralık ayında gittiğini belirten Gülerce, “Daha 17/25 Aralık olmamış, beni davet etti. Hatta biriyle birlikte gittik. Hatta orada bize gezdire de şimdi fuatavni hesabını yönettiği ortaya çıkan Aydoğan Vatandaş'tı. Bakın görüyor musunuz!.. Orada CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'ndan bahsederken böyle kendisini yayıp ‘Çilingiroğlu’ diye hitap ediyordu” dedi.

NÜFUS KÜTÜKLERİ ELLERİNDE

Pensilvanya'ya bilginin nüfus kütüklerinden ve on binlerce insanı dinlemelerin gittiğini belirten Gülerce, “Dinlemeler göre şantajlar yapılıyor, kasetler yapılıyor... Nüfus kütükleriyle ilgili bilgiyi Pensilvanya'da yakınında bulunan insanların da bildiği kanaatinde değilim. O sırrı bana verdi, benden başka bir kaç kişiye daha mutlaka vermiştir ama bana neden verdiğini bir türlü çözemedim.

Özel bir odası var orada, çalıştığı ve uyuduğu oda. Namaz kıldı, yadımdan geçerken ‘Hüseyin bey bi zahmet gelir misiniz’ dedi gittik odasına... Fotokopi çıkartılmış bir çizelge halinde. İsimler var. Kimisini Rumluğa bağlamış kimisini Musevilige bağlamışlar, kimisini Sebayatistliğe bağlamışlar...

SEBAYATİSTLİĞE BAĞLAMIŞLAR

En az 100 sene geriye gidilmiş. Şimdi bana diyor ki ‘**Bunları annelerinden, babalarından, dedelerinden öğrenmek de çok zor Hüseyin bey... Soy isimlerini değiştirmişler; halada, teyzede karışmış ama geriye gidince o da tespit ediliyor. Bu kadarı da olmaz Hüseyin Bey baksana, karışımızda neler var’ diyerek gösterdiği bir isim var. Şimdi bu akşam ki bombayı patlatıyoruz: Ali Bulaç. Ali Bulaç'ın soy kütüğünde Sabetayistlik olduğunu önüne atıyor o çizelgede. Bunu Ali Bulaç'ın kendisi de bilmiyor, bunu kendisine ulaştırırlarsa ulaştırırlar. Ben Sabeyatist olduğuna da inanmıyorum.**

Bu kayıtlar Fetullah Gülen'in kendi çıkardığı kayıtlar değil ki. Kendisine bu kayıtları gönderenler onu belli bir yöne doğru sevk etmek için bu hazırlıkları yapmış olamazlar mı? Ben şimdi filmi geriye sardığımda şöyle anlıyorum: ‘Ya Hüseyin bey benim bu inandığım şeylere siz de inansanız, Türkiye bu derece tehdit altında, tehlike bu derece büyük ve bizim bunu beraberce önlememiz lazım.’ açıklamasında bulundu.

EK 23

Kıyam mı, Temkin mi? – Zaman – 6 Şubat 2016

Hz. Ali'nin taraftarlarını ikiye ayıran sebep, ortak siyasi rakip karşısında alınacak tutumda ortaya çıkan görüş ayrılığıdır. Görüş ayrılığı gayet tabii kelam-akaid diliyle ifade edilecek, fakat farklı iki karşı tutum olarak şekillenecektir.

Bildik usullerle iktidarı ele geçiren Muaviye Şam'da okuduğu hutbede şöyle diyordu: “Biz melikliği kılıçlarımız sayesinde aldık.” Eğer saltanat (meliklik) kılıçla alındıysa, İncil'de yer aldığı gibi “Kılıç kullanan kılıçla karşılık görür.” Beni Ümeyye'nin güçle elde edilen ve güçle ayakta tutulan saltanatına karşı mukabil güç kullanılacaktı. Yönetimin “kılıç hakkı”na indirgenmesi, zamanla siyaseti kat'edönüşterecektir .

Peki, kılıç her zaman gayrimeşru bir siyaset aracı mıdır? Zorbalar kılıç kullanır da, mazlumların kılıç kullanma hakları yok mu?

Saltanata karşı kılıç kullanma konusunda ilk Şii nesil ile Abbasilerin orta zamanlarına kadar süren Hariciler arasında görüş ayrılığı yok. Her iki fırka da kılıç hakkını savunmuş ve kullanmışlardır. Bundan Hz. Hasan'ı istisna edebiliriz. Ehl-i Beyt'in bu seçkin zata Maviye'nin anlaşmasına sadık kaldı, çünkü hakikat-i halde kılıç siyasette ve idarede "aslı" değil "arızı unsur"dur. Ancak Muaviye, tahkimde danışmanı Amr bin As'ın önerdiği hile ve desise ile melik oldu, Hz. Hasan'la yaptığı anlaşmaya da sadık kalmayarak erzelürrüzela olan oğlu Yezid'i yerine geçirdi. Yani anlaşma olmasaydı belki Hz. Hasan da kıyam edecekti, nitekim anlaşmaya aykırı olarak Yezid başa geçince, Hz. Hüseyin kıyam etti.

Hz. Hüseyin'in Kerbala'da ailesi ve taraftarlarıyla şehid edilmesine kadarki süreyi "erken dönem Şia" vasıflandırmak mümkün. Bu dönemin bariz özelliği Hz. Ali ve Ehl-i Beyt taraftarlığıdır, doktriner mahiyeti yoktur. Kerbela'dan sonraki kıyam fikri Zeydilik'te devam edecektir. Zeyd bin Ali Irak'ta, oğlu Yahya bin Zeyd Horasan'da, İbrahim bin Abdullah Basra'da, Muhammed en Nefsü'zzekiyye Medine'de kıyam etmiş ve hepsi öldürülmüştür. Zeydilerin isyanı sonraları Ehl-i Sünnet'in kurucuları arasında yer alacak büyük müçtehitlerce destek görmüş, silahlı ayaklanmaya mali ve fıkhi destek veren Ebu Hanife, Zeyd bin Ali'nin kıyamını için "Hz. Peygamber'in komuta ettiği Bedir savaşı gibidir" demiştir.

Ama İmam Muhammed Bakır ve İmam Ca'fer es Sadık kıyamın bir fayda vermeyeceğini söyleyip kendilerini iktidarın zulmüne karşı korumaya, Müslümanların iç dünyalarını zenginleştirmeye ve mümkün olduğunca İslami hayatı sivil alanlarda yaşanır kılmaya adayacaklardır. Bana kalırsa İki büyük Şii imamı kıyama destek vermekten alıkoyan şey, siyasi iktidarları meşru, zalim ve hak gasıbu yöneticilere kıyama gayrimeşru görmeleri değil, neticenin alınmayacağını ve kıyamın bedelinin hayli ağır olacağını görmeleridir. Sünni müçtehitler de bu fikri savunmuşlardır. Kufelilerin Hz. Ali ve Hz. Hüseyin'e yaptıkları ile diğer merkezi beldelerin suskunluğu öğretici olmuştur. Yahya bin Zeyd'in ayaklandığı haberi geldiğinde İmam Cafer es Sadık "O da babası gibi öldürülecek" demiştir. Bu, bizi Miladi 869'da gaybubete karışan 12. İmam'dan önceki Ehl-i Beyt imamlarının siyasi rejimler karşısındaki tutumlarının Sünni imamlarla temelde benzerlik arzettiğini göstermektedir. Buna göre çok kan dökülecekse kıyam etmemeli, "temkin yolu" takip edilmelidir.

Esasında bunun ilk işaretini Hz. Hüseyin'in oğlu Ali'nin verdiğini söylemek abartı olmaz. Babasının Kerbela'da şehadetinden sonra Ali bin Hüseyin Medine'ye yerleşti, kendini tamamiyle ilme ve ibadete verdi, ilim ve ibadette öylesine dereceler kat etti ki ona Zeyne'l Abidin (Allah'a ibadet edenlerin zineti, süsü) ünvanı verildi. Hayatında sadece bir kere, o da Tevvabin hareketinin lideri Muhtar es Sakafi, Hz. Hüseyin'i şehid eden Ubeydullah bin Ziyad'ın kellesini kendisine gönderince ona şöylece bakıp tebessüm ettiği rivayet edilir. Kısaca Ehl-i Beyt zincirinin Zeydiye kolu kılıçla kıyama devam edip Haricilerle paralellik arzederken –ki Zeyd bin Ali (698-740) Hz. Hüseyin'in torunu, yani Ali bin Hüseyin'in oğlu ve Muhammed Bakır'ın kardeşidir-, Kerbela'dan sonra Ehl-i Beyt'in İmamıye kolu Sünni müçtehitler gibi dinin irfan, ilim ve fıkıh mirasını canlı tutup devam ettirme yolunu seçmiştir.

Kıssadan hisse: Eğer İnan Ehl-i Beyt imamlarının ve Türkiye Sünni büyük müçtehitlerin temkin yolunu seçip Suriye'de toplumsal değişim üzerinden siyasi rejimin dönüşümünü desteklelelerdi milyonlarca Müslüman bu acıyı yaşamayacaktı.

EK 24

Herkes devlete tehdit! - Yarına Bakış-7 Mayıs 2016

AK Parti hükümetine yakın bir gazetenin verdiği habere göre, 3 Temmuz 2013 darbesinden sonra Türkiye'ye iltica eden Müslüman Kardeşlerin üyeleri ülkemizi süratle terkedip Sudan'a gidiyorlar. Sebep, Sisi liderliğindeki Mısır yönetiminin Türkiye'ye yaptığı baskılar. Askeri darbeye açıktan ve şiddetle karşı çıkan Türkiye, kaçan İhvan üyelerine kapılarını açmıştı, "Rabia mitingleri" düzenleniyordu. Türkiye'nin darbeye karşı çıkması ve yakalandıklarında kaç sene hapis yatacakları bilinmeyen İhvan mensuplarına kapılarını açması tabii ki doğrudur.

Ancak şimdi Türkiye tavır değişikliğine doğru gidiyor. Müslüman Kardeşler'in ülkemizi terkedip Sudan'a gitmelerinin sebebi, sadece Sisi yönetiminin baskısı değil, Suudi Arabistan ve BAE ile girilen işbirliğinin ve belki de önümüzdeki dönemde Türkiye'nin İhvan üyelerini Mısır yönetimine teslim edebileceği ihtimalinin yol açtığı kaygıdır. Bu ilk defa vuku bulacak bir şey de değil. Daha önce de Hafız Esad zamanında birkaç Dev Sol militanı karşılığında Türkiye'de bulunan İhvan'ın bazı mensupları Suriye'ye verilmişti.

Yetkililere sorarsanız, verecekleri cevap şudur: "Devletin âli menfaatleri bunu gerektiriyor!"

Zorunlu haller için "Umumun menfaati için ferdin menfaati feda edilir" kaidesini mutlaklaştırdığınızda, bütün menfaatlerin üstünde sadece devletin menfaati kalır. Bu devlet yücelttiği menfaatleri için öylesine hak ve hukuk ihlallerinde bulunmuş ki bu, bizim siyasi tarihimizin karakteristik vasfı olmuştur. İddiaya afaki olmaktan çıkarmak için tarihi bir kenara bırakıp yakın geçmişime bakalım.

Devletin "irtica" gerekçesiyle İslami gruplara, "bölücülük yapıyorlar" diye Kürt siyasetçilerine, komünistlere, işçi haklarını savunanlara, marjinal gruplara, Alevilere, gayrimüslimlere baskıcı davranması bir ölçüde anlaşılabilir. Çünkü kuruluşunda devlet bu grupları tehdit olarak kodlamıştır, ama Türkçüleri, Türk milliyetçilerini de benzer şekilde baskı altında tutması, tabutluk adı verilen beton hücrelerde onlara işkence etmesi, devletin hakikatte kendinden başka kimseye güvenmediğinin göstergesidir.

Türkçüler, üç defa ağır baskılara uğradılar: 1930, 1940'larda ve 12 Eylül 1980'de. Türkçüler, 1930'larda tekparti yönetimine ters düştüklerinden takibata uğradılar; Serbest Fırka'yla beraber Türk Ocağı da kapatıldı. Almanlar İkinci Savaşı başlatıp 1939'da üstünlük sağlamaya başlayınca, bu sefer hem milliyetçi hem komünizm ve Sovyet düşmanı olmaları dolayısıyla el üstünde tutuldular. Ne zamanki Almanlar kaybedip Sovyetler savaştan galip çıkınca devlet bu sefer Türkçüleri en büyük tehdit ilan etti, TKP'nin yalanlarla dolu bir propaganda broşürünü yargılamada delil gösterdi. 3 Mayıs 1944'de yapılan büyük protesto mitingi üzerine seri tutuklamalar yapıldı; Tabutluklara yatırılan 23 ünlü Türk milliyetçisi "ırkçı, Turancı" ilan edildi; Nihal Atsız'dan R. Oğuz Arıkan'a, Orhon Seyfi Orhon'dan Rıza Tevfik'e kadar belli başlı isimler takibata uğradı; dış güçlerin hizmetinde ve devlete karşı faaliyet gösteren örgüt mensubu diye yargılandı; onlarla bir şekilde ilgili olduğu düşünülen herkes devlet memurluklarından atıldı. 12 Eylül'de Türkes ve arkadaşlarının başına gelenler malum!

İslami grupların tamamı devletten uzak durmalı!

Yarın öbür gün Suriye'de büyük güçler anlaşmaya varır, Mısır'la yeniden ilişkiler kurulur ve İsrail'le süren güçlü bağlar aşıkâr olursa, devlet mobilize ettiği İslami grupları "terör örgütlerine destek veriyorlar" diye takibata uğratar, yine âli menfaatleri için tepelerine biner. Devlet sorunlar çözülemeyince sadrazamın kellesini kızgın isyancıların önüne atan; kardeşini, kundaktaki bebeği boğduran padişahın gayrı şahsi aygıt olarak cisimleşmiş halidir.

Mesele şu ki, neden devletin mağduru olan grupların tümü, asıl ve hakiki çıkış yolunun bir Hukuk Devleti inşa etme çabasında yattığını bir türlü anlamıyorlar?

EK 25

Tarihi ve modern miras – Zaman – 4 Temmuz 2015

Genelde Müslüman, özelde İslamcı zihnin felsefi varsayımlarını ve bunun inşa ettiği iktidar yapısını sorgulamadan modern ulus devleti niçin kolayca sahiplendiğini anlamadan ne İslamcı düşünce maksadını tahakkuk ettirir ne Türkiye ve İslam dünyası hukuk devleti fikrine ulaşabilir. Müslüman zihin büyük ölçüde İslam/Osmanlı tarihi mirası ile modern Batı siyaset düşüncesinin etkisinde teşekkül etmektedir. Modelini modern Batı'dan alır, refleksini ve motivasyonunu iktidar arzusundan, meşruiyet çerçevesini tarihi mirasından tedarik eder. Müslüman zihin devletin "modern" karakterini sahiplenmeseydi vahşi kapitalist piyasaya; çoğunluğa indirdiği milli iradeye refere ettiği yasanın mutlaklığına bu kadar kolay teslim olmazdı. Müslüman siyasetçi, "milli irade ve çoğunluk bende" diye, dinin temel hükümlerine aykırı yasaları tereddütsüz yapabiliyor. "Ulus" karakterini sahiplenmeseydi, yeni İttihatçılık tuzağına düşmeden içerde Kürt sorununu çözer, Ortadoğu'da yeni bir bölgesel entegrasyonun zeminini inşa edebilirdi.

Sadece İslamcılar değil, bütün cemaat, tarikat ve dini grupların zihinlerinin gerisinde şu kabul yatmaktadır: "Bu devlet aslında bizimdir; batıcı laikler 600 yıl yönettiğimiz devleti gasbettiler, günün birinde bir şekilde malımıza sahip çıkacağız." Anadolu'yu karış karış gezip vakıf-dernek toplantılarında konuşan bir hocaya sormuştum: "Elimize Ziyaulhak gibi askeri darbeyle devleti ele geçirme fırsatı doğsa, darbe yapar mıyız?" Hoca biraz düşündü ve "Evet" dedi. Ona "Yanlış yaparız" dedim. "Çünkü inanmayanların toplumunda şeriat baskı rejimine dönüşür, bol miktarda münafık yetiştirir. İslam'ın siyaset ve devletle ilgili vaat ettiği özgürlük, ahlak ve adaleti tesis etmenin başka yöntemi olmalı ve vardır." Hoca, zihninde "kılıç hakkı"nı günün askeri darbelerine tercüme etmişti. Fakat "kılıç kullanan kılıçla karşılık görür" ve bu şimdiki durumda olduğu gibi Müslümanların ve başkalarının kanlarının dökülmesine yol açar.

"Bizim" denen devlet, 600 yıllık Osmanlı devleti değildir. Osmanlı, muasırı Batılı monarşilere göre daha iyiydi ama pür adalet ve hakkaniyet de değildi. Müslümanı gıdıklayıp "gel bana sahip çık" diyen devlet, Tanzimat-Cumhuriyet arası dönemde Osmanlı-modern siyaset telakkisinin

izdivacından türemiş bir ucube, kendine tapan, narsist, merhametsiz ve yok edici bir canavardır. Bunu eline geçiren kendisi de narsistleşip adaletsizlik üretir.

Müslümanların neredeyse iki yüz senedir Batı karşısında yenik düşmelerinin gerisinde Batı'nın muazzam silah teknolojisi, ekonomik zenginliği ve bilimsel birikimi yatmaktadır. Rakip sınıfları yok edip yükselen burjuvaziye, bu muazzam zenginliği temin eden, toprağın sekülerleşmesi demek olan vatan üzerinde kurulan milli hakimiyet, hakimiyetin sembolü yasama meclisleri ve nizami ordular ile kolluk kuvvetleridir. İslamcılar 19. yüzyılın ikinci yarısından başlayarak, Müslüman dünyanın yine eski günlerindeki gibi maddi, ekonomik ve askeri güce sahip olmasının ancak böylesine güçlü merkezi bir devletten geçtiğini düşünmüşlerdir. Muhammed Abduh, kalkınmayı sağlayacaksa sermaye birikimi için faize cevaz verdi, Abduh'un gerekçesi şuydu: İslam alemi başka yolla güç kazanamıyor, ferdi/şahsi menfaat olmayacaksa ammenin genel çıkarı için faize cevaz verilir. Abduh'un ihmal ettiği nokta şuydu ki, iç ve dış talan ve sömürünün mekanizmasının son yapı taşı "birey"dir ve kaçınılmaz olarak sonsuz sermaye biriktirme rejimi olan kapitalizm bireyciliği geliştirecekti.

Müslümanın zihninde modern devlet sadece iktisadi kalkınma ve bununla ilintili ekonomik ve askeri güç sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda politik baskı, zoraki toplumsal değişim ve laikleştirilmenin de emredici aracı rolünü oynuyor. Bundan ise otoriter rejim türer. Bugün de ellerine fırsat geçse tekparti yönetimini hortlatacak modernleştiriciler var. Hiç rahat yüzü görmeyen Müslümanların baskıdan kurtulup kendi İslami düzenlerini kurmaları elbette böylesine güçlü ve merkezi devletle olacaktır. İkinci nesil İslamcılar "devlet kurma"ya iten ana motivasyonlardan biri budur. Hala CHP gelirse başörtümüzü açacak, dini hayatımız üzerinde baskı kuracak diye korkan geniş bir kitle var.

EK 26

" Mezhep Savaşları genel başlığı altında ilki 9 Mart 2015 sonuncusu 25 Şubat 2016'da olmak üzere 22 yazı yayınladım. Aşağıda yazıların başlıklarını ve yayın tarihlerini veriyorum.

- 1- Zeyd bin Ali'nin başı ve gövdesi - 9 Mart 2015
- 2- Adaletli yönetim arayışı - 11 Mayıs 2015
- 3- Devam eden Cemal-Siffin savaşları - 18 Mayıs 2015
- 4- Tekfir 16 Temmuz 2015
- 5- Tekfirci Siyaset - 18 Temmuz 2015
- 6- Tekfirciliği besleyen vasat - 20 Temmuz 2015
- 7- Neden birbirmizle savaşıyoruz? - 27 Temmuz 2015
- 8- Hüseyin'in Hikayesi - 7 Kasım 2015
- 9- Kalp ve Kılıç - 9 Kasım 2015

Not: 'kılıç' metoforu yazılarımda Gülen'in 2 Şubat 2016'da yaptığı konuşmasından çok önce geçmiş bulunmaktadır.

- 10- İlk ihtilaf - 12 Kasım 2015
- 11- Onlarda insandı - 14 Kasım 2015
- 12- Mutezilerin Yanılgısı - 21 Aralık 2015
- 13- Kadızadeliler - Sivasiler kavgası - 24 Aralık 2015
- 14- Karanın ve denizin karanlıkları - 31 Aralık 2015
- 15- Mezhepler Savaşı - 1 Şubat 2016
- 16- Şiiler ve Hariciler - 4 Şubat 2016
- 17- Kıyam mı, temkin mi - 6 Şubat 2016
- 18- Ehl-i Beyt'te il ayrışma - 8 Şubat 2016
- 19- Zeydi-Şii yakınlaşması - 11 Şubat 2016
- 20-Şiiliği teşekkülü - 13 Şubat 2016
- 21- Gadir-i Hum'dan beklenen Mehdiye - 15 Şubat 2016
- 22- Hz. Ali'nin velayeti ve Ehl-i Beyt'in direnişi - 25 Şubat 2016

(1-15 Şubat 2016 arası yazılar – Zaman)

Mezhepler savaşı

Mezhep çatışmalarının İslam dünyasını kasıp kavurduğu talihsiz bir zaman yaşıyoruz. Jeostratejik hesaplar yapan bölge devletlerinin uzantısı olarak görev yapan kalem erbabi ve kanaat önderleri, tarihsel bakış açısının derin etkisinde dünyaya ve müslümanların sorunlarına bakan alimler ve aydınlar ile müslüman dünya bitkin duruma düşünceye kadar iç zaafalarını tahrir

eden harici güçler bu çatışmaların derinleşip sürmesinde önemli rol oynuyorlar.

Bölge devletleri birer ulus devletlerdir. Ulus formasyonda örgütlenmiş her siyasi aygıt doğası gereği gücü merkezileştirmek ve en yakın çevresinden başlamak üzere yakın ve uzak yerlere nüfuz etmek ister. Hakikatte ulus devletin sabit bir değeri, ideolojisi, dini, mezhebi, ahlaki ve hukuki kaygısı yoktur. Devlet kendine tapan narsist bir aygıttır; her şeyi kendi gücü ve yayılması için araçsallaştırmaktan çekinmez. Tarihte modern-ulus formasyonda olmayan geleneksel devletler ve iktidarlar da her şeyi araçsallaştırmaktan çekinmemişlerdir. Din ise, müntesiplerini dini tamamen Allah'a halis kılmaya çağırarak bu suistimale ve istismara karşı koymak ister. Bugün rekabetçi bölge devletleri bir kere daha din ve mezhep zırhına bürünmüş bulunuyorlar. Olan dine, meşru yorum ve içtihat mecmuası olan mezhebe ve elbette sıradan insanlara oluyor. Müslümanlar birbirlerinin kanını heder ediyorlar.

Algıları tarihi mirasın etkisinde şekillenmiş aydınlar ve alimler tamamen anakronik bir zihin yapısına sahip olarak ve çoğu zaman farkında olmadan bir yandan rekabet halindeki bölge devletlerinin, diğer yandan bölgeyi parsel parsel parçalayıp denetim altına almaya çalışan küresel güçlerin değirmenine su taşıyorlar. Derin tarihsel bir kodu harekete geçirip bölge insanlarına mezhep ve etnik bilinç empoze ediyorlar.

25 Mart 2006'da "Irak Halkıyla Dayanışma Gecesi"ne katılmak üzere Türkiye'ye gelen Hacı Ali Kaysı, şunları diyordu: "Ebu Gureyb hapishanesine götürüldüğümde bana ilk sorulan soru 'Şii misin, Sünni misin?' oldu. Oysa ben ömrüm boyunca böyle bir soruya muhatap olmamıştım. Irak'ta kimse size böyle bir soru sormaz, gündemimizde yoktur yani. Bana yöneltilen ikinci soru, suçlama 'antisemitist' olduğumdu. Oya biz Sami ırkının insanların atası olduğuna inanıyoruz. Herhangi bir nefretimizin olması beklenemez... Ebu Gureyb'de kaldığım dönemde 400 tutuklu ile beraberdik. Bu tutukluların içinde Şii, Sünni, Irak'ın orta kesiminden insanlar vardı. Biz aramızda tutuklu olan Şii imamı namaz kıldırması için önümüze geçirdik. Namazdan sonra askerler onu dışarı çıkarıp aramızdan ayırdılar. Ona 'Senin mezhebin farklı, nasıl onlara namaz kıldırırısın' demişler." (Vuslat Dergisi, Nisan-2006.)

Bu musibetten kurtulmanın bir yolu olmalı. Vardır da! Ama önce ne yapmamız gerektiği konusunda kafa yormamız lazım. Küresel güçler işlerini yapıyorlar. Mezhep çatışmalarından nemalanan bölge devletleri, siyasi iktidarlar ve örgütler de bu tutumlarından kolay kolay vazgeçmeyecekler. Küresel güçleri ve mezhepçi politika izleyen devletleri ve örgütleri durdurmanın yolu müslüman halkın kendi kaderine sahip çıkması, bu lanetli gidişe dur demesidir. "Halk" soyut bir kavram! Benim kastım "değerlerin koruduğu (muakkebat)" (13/ Ra'd, 11) bilinç sahibi müslüman topluluklarıdır. Ve halkı harekete geçirecek olan köklü bir zihin değişimi ve sorumluluk bilincidir. Bunu da devletlerden ve küresel güçlerden uzak duran alimler, fikir adamları ve kanaat önderleri yapabilir ancak. Onlar halkı aydınlatmalı, yol göstermelidirler. Aksi halde İslam dünyası bugünkü gidişatını mevcut iktidarlara ve küresel güçlere terkedecek olursa daha çok kan dökülecek, daha büyük zilletlere düşecektir.

Bu köşede farklı bir perspektiften mezhepler konusu üzerinde durmaya çalışacağım. Hareket noktam olacak "farklılık", İslam düşüncesini hep yapılageldiği gibi Meşşai ve Sufi zemine sıkıştırmadan mezhepler üzerinden okumaya çalışmak olacaktır. Bu tabii ki Meşşai ve Sufi zemini kapsayan dışı tutmak olmayacaktır ama düşünce tarihini ve bugünü doğru okumanın yolu mezheplerin her birini siyasi düşüncüyü şekillendiren birer akım, ekol ve disiplin olarak görmekten geçer. Düşünce tarihimizi mezhepler üzerinden okumak, bize neden "din ile siyaset" in birbirlerinden kopuk olmadıklarını ve eğer siyasi ve sosyo-ekonomik sorunlarımıza çare arayacaksak çareyi bu zeminde aramamız gerektiğini gösterecektir. (1 Şubat 2016.)

Şiiler ve Hariciler

İbn Haldun'un tezinden hareket edecek olursak, bugünkü olaylar dünkülerle mahiyetçe aynıdır. Bu perspektiften baktığımızda olayların tam ortasına gelip yerleşmiş bulunan mezhep çatışmalarının ilk nüvesini hayli eski bir geçmişte arayabiliriz. İslam tarihinin başlangıç devresinde iki ana fırkanın, yani Haricilerle Şiilerin karşı karşıya gelmeleri ile bugün Şiilerle Vehhabi-Selefi grupların karşı karşıya gelmeleri benzer özellikler arzeder. Bugün çatışmalar başlangıçta aynı davanın savunucuları, aynı liderin, Hz. Ali'nin taraftardır.

Ancak bu analogide bazı boşluklar yok değil. Söz gelimi mezhep tarihçileri genel olarak Haricileri belli bir usulü olan "mezhep"ten çok, bir "fırka" kabul etmişlerdir. İlk teşekkülü itibarıyla aynı şeyi Şiilik için de düşünebiliriz ama zaman içinde Şiiliğin oturmuş usulü, kaynakları ve muazzam literatürü ile bir mezhep olarak teşekkül etmiş, varlığını ve etkinliğini bugüne kadar devam ettirebilmiştir.

İlk Şii gruplarla Haricilerin toplumsal kökleri aynıdır. İki fırka içinde yer alanlar, kadim kabile düzenini, eşitsiz ve adaletsiz cahiliye hiyerarşisini diriltmeye, üstelik bunu "dini form"la

meşrulaştırmaya çalışan Beni Ümeyye'ye karşı çıkmışlardı, yani rakipleri de aynıydı. Bugünkü kavramlarla ifade etmek caizse, her iki grup da yeni teşekkül etmekte olan bürokratik-mali merkeze, Emevi kabile oligarşisine göre "çevre" konumdadırlar. Hz. Osman'ın ilk altı yılına kadar merkez herkesin eşitlendiği Hz. Peygamber'in tatbikatına göre şekillenirken, yeni merkez kabile asabiyetine göre askeri, mali ve bürokratik oligarşi olarak şekillenmeye başlamaktadır. Sonradan İslam'a giren Araplar, şehirlere gelip yerleşen bedeviler ve Arap olmayan müslümanlar sistemli bir biçimde kenara itilmektedir. İşte Hz. Ali'nin yeni bürokratik oligarşiye karşı çıkarken, merkezkaç güçlerin onun etrafında toplanması tesadüfi değildir. Onun ilk taraftarları tek bir bloktur, sonraları Şii ve Harici olarak ayrışacaklardır.

Dahası bu aşamada henüz Fars veya Türk unsuru sahneye çıkmış değildir; Beni Ümeyye karşıtlığında ortak noktada toplanıp kimileri Hz. Ali'nin tarafında, kimileri tahkimden dolayı ona muhalefet eden tarafta yer alanlar da Araptır. Bu anlatılanlar menşe'leri itibariyle Haricilikle Şiiliğin aynı sosyo-politik reflekslere, muhalefetlerinin aynı ideal politiğe dayandığını göstermektedir. İlk liderleri de aynıdır: Hz. Ali! Bu açıdan Şia ile Hariciler arasındaki ayrışma ideal politiğin reel politik zeminde ayrışmasına çarpıcı örnek teşkil eder. Bu olgu bugün için de söz konusudur.

Sonraları "harici" sıfatını alacak grubun Hz. Ali'den kopmasının asıl sebebi bütün umutları Muaviye'nin ve onunla gelen kabileci eski yönetim heveslilerinin yok olacağı beklentisi ve umudunun "tahkim"le neredeyse tamamen yok olmasıdır. "Tahkim"e karşı zıt tutumda son derece ilginç psikolojik bir fenomen yatmaktadır. Buna bir kurtuluş umudunun tümüyle bir nesneye yüklenmesi ile nesnenin bekleneni vermemesiyle ortaya çıkan hayal kırıklığının nefrete dönüşerek kendini açığa vurması olayı diyebiliriz. Tahkime umut tahkimle ye'se dönüşmüştür. Şiilerle Hariciler arasındaki temel çelişki bu noktada toplanır.

Bu öylesine bir paradoks ki Hz. Ali ve Haricilerin tahkime ilişkin ilk ve sonraki tutumları çaprazın uçlarını teşkil eder. Başlangıçta Hz. Ali, Muaviye'nin önerisinin bir aldatma olduğunu söyleyip tahkime karşı çıkarken, Hariciler "Kur'an'dan başka hakem olabilir mi", diye tahkimi savunuyor. Bu aşamada bütün umutları Kur'an'ın hakemliğinde toplanmıştır. Bittabii Allah'ın Kitabı onların kurtuluş yolunu açacaktır. Fakat Muaviye ve Amr bin As'ın sahiden tahkimi siyasetin bir aracı olarak kullanıp kesin askeri bir yenilgiyi bu sayede atlattıkları anlaşılınca, bu sefer Hariciler, umut bağladıkları nesnenin onların umutlarını tamamen yok ettiğine karar verip tahkimi kabul etti diye liderleri Hz. Ali'ye baş kaldırıyorlar. Başkaldırı ye'sin isyanıdır. Ye's halinin iki sonucu olur: Biri ruhi çöküntüye yol açar, diğeri imhacı bir şiddete dönüşür. Haricilerde ikincisi ortaya çıktı.

İlk Harici fırkadan modern zamanların Vehhâbiliğine ve Neo Seleficiliğe ve ilk Ehl-i Beyt davasından bugünkü Şiiliğe gelinceye kadar uğramamız gereken bir dizi menzil var. Tarihi menzilleri ve bugünü anlamak için başlangıç noktası her zaman önemlidir. (Zaman-5 Şubat 2016.)

Kıyam mı, temkin mi?

Hz. Ali'nin taraftarlarını ikiye ayıran sebep, ortak siyasi rakip karşısında alınacak tutumda ortaya çıkan görüş ayrılığıdır. Görüş ayrılığı gayet tabii kelam-akaid diliyle ifade edilecek, fakat farklı iki karşı tutum olarak şekillenecektir.

Bildik usullerle iktidarı ele geçiren Muaviye Şam'da okuduğu hutbede şöyle diyordu: "Biz melikliği kılıçlarımız sayesinde aldık." Eğer saltanat (meliklik) kılıçla alındıysa, İncil'de yer aldığı gibi "Kılıç kullanan kılıçla karşılık görür." Beni Ümeyye'nin güçle elde edilen ve güçle ayakta tutulan saltanatına karşı mukabil güç kullanılacaktır. Yönetimin "kılıç hakkı"na indirgenmesi, zamanla siyaseti katl'edönüşterecektir .

Peki, kılıç her zaman gayrimeşru bir siyaset aracı mıdır? Zorbalar kılıç kullanır da, mazlumların kılıç kullanma hakları yok mu?

Saltanata karşı kılıç kullanma konusunda ilk Şii nesil ile Abbasilerin orta zamanlarına kadar süren Hariciler arasında görüş ayrılığı yok. Her iki fırka da kılıç hakkını savunmuş ve kullanmışlardır. Bundan Hz. Hasan'ı istisna edebiliriz. Ehl-i Beyt'in bu seçkin zatı Muaviye'nin anlaşmasına sadık kaldı, çünkü hakikat-i halde kılıç siyasette ve idarede "aslı" değil "arızı unsur"dur. Ancak Muaviye, tahkimde danışmanı Amr bin As'ın önerdiği hile ve desise ile melik oldu, Hz. Hasan'la yaptığı anlaşmaya da sadık kalmayarak erzelürrüzela olan oğlu Yezid'i yerine geçirdi. Yani anlaşma olmasaydı belki Hz. Hasan da kıyam edecekti, nitekim anlaşmaya aykırı olarak Yezid başa geçince, Hz. Hüseyin kıyam etti.

Hz. Hüseyin'in Kerbala'da ailesi ve taraftarlarıyla şehid edilmesine kadarki süreyi "erken dönem Şia" vasıflandırmak mümkün. Bu dönemin bariz özelliği Hz. Ali ve Ehl-i Beyt taraftarlığıdır, doktriner mahiyeti yaktır. Kerbela'dan sonraki kıyam fikri Zeydilik'te devam

edecektir. Zeyd bin Ali Irak'ta, oğlu Yahya bin Zeyd Horasan'da, İbrahim bin Abdullah Basra'da, Muhammed en Nefsü'zzekiyye Medine'de kıyam etmiş ve hepsi öldürülmüştür. Zeydilerin isyanı sonraları Ehl-i Sünnet'in kurucuları arasında yer alacak büyük müçtehitlerce destek görmüş, silahlı ayaklanmaya mali ve fıkhi destek veren Ebu Hanife, Zeyd bin Ali'nin kıyamını için "Hz. Peygamber'in komuta ettiği Bedir savaşı gibidir" demiştir.

Ama İmam Muhammed Bakır ve İmam Ca'fer es Sadık kıyamın bir fayda vermeyeceğini söyleyip kendilerini iktidarın zulmüne karşı korumaya, Müslümanların iç dünyalarını zenginleştirmeye ve mümkün olduğunca İslami hayatı sivil alanlarda yaşanır kılmaya adayacaklardır. Bana kalırsa İki büyük Şii imamı kıyama destek vermekten alıkoyan şey, siyasi iktidarlara meşru, zalim ve hak gasıbı yöneticilere kıyama gayrimeşru görmeleri değil, neticenin alınmayacağını ve kıyamın bedelinin hayli ağır olacağını görmeleridir. Sünni müçtehitler de bu fikri savunmuşlardır. Kufelilerin Hz. Ali ve Hz. Hüseyin'e yaptıkları ile diğer merkezi beldelerin suskunluğu öğretici olmuştur. Yahya bin Zeyd'in ayaklandığı haberi geldiğinde İmam Cafer es Sadık "O da babası gibi öldürülecek" demiştir. Bu, bizi Miladi 869'da gaybubete karışan 12. İmam'dan önceki Ehl-i Beyt imamlarının siyasi rejimler karşısındaki tutumlarının Sünni imamlarla temelde benzerlik arzettiğini göstermektedir. Buna göre çok kan dökülecekse kıyam etmemeli, "temkin yolu" takip edilmelidir.

Esasında bunun ilk işaretini Hz. Hüseyin'in oğlu Ali'nin verdiğini söylemek abartı olmaz. Babasının Kerbelâ'da şehadetinden sonra Ali bin Hüseyin Medine'ye yerleşti, kendini tamamiyle ilme ve ibadete verdi, ilim ve ibadette öylesine dereceler kat etti ki ona Zeyne'l Abidin (Allah'a ibadet edenlerin zineti, süsü) ünvanı verildi. Hayatında sadece bir kere, o da Tevvabin hareketinin lideri Muhtar es Sakafi, Hz. Hüseyin'i şehid eden Ubeydullah bin Ziyad'ın kellesini kendisine gönderince ona şöylece bakıp tebessüm ettiği rivayet edilir. Kısaca Ehl-i Beyt zincirinin Zeydiye kolu kılıçla kıyama devam edip Haricilerle paralellik arzederken –ki Zeyd bin Ali (698-740) Hz. Hüseyin'in torunu, yani Ali bin Hüseyin'in oğlu ve Muhammed Bakır'ın kardeşidir-, Kerbelâ'dan sonra Ehl-i Beyt'in İmamiye kolu Sünni müçtehitler gibi dinin irfan, ilim ve fıkıh mirasını canlı tutup devam ettirme yolunu seçmiştir.

Kıssadan hisse: Eğer İran Ehl-i Beyt imamlarının ve Türkiye Sünni büyük müçtehitlerin temkin yolunu seçip Suriye'de toplumsal değişim üzerinden siyasi rejimin dönüşümünü destekleselerdi milyonlarca Müslüman bu acıyı yaşamayacaktı. (6 Şubat 2016.)

Ehl-i Beyt'te ilk ayrışma!

İlk dönem Haricileri, Şii'leri ve Zeydileri ayaklanmaya sevkeden sebep Beni Ümeyye hanedanının iktidarı gayrimeşru yollarla ele geçirmesi; iktidarda kalmak için kamu bütçesini onlara itaat eden kimselere dağıtıp kendilerine payanda olacak mütegalibe zümreler oluşturması ve elbette adaletsiz bir iktidarı kelam ve akaidle meşrulaştırmaya kalkışmasıdır.

Hz. Hüseyin ve Zeyd bin Ali ayaklanmay vecibe kabul ettiler. Hz. Peygamber'in sünnetinden ayrılan, ilk iki halifenin tatbikatını kulak arkası atan bir yönetime itaat edilemezdi. İmametini vasiyetle ve bizzat Hz. Peygamber tarafından belirlendiği sonraları gündeme gelecekti ama hem ilk Şii'ler ve hem Zeydiler, hiç değilse Kur'an ve Sünnet'ten ayrılmadığı, adaletle yönettiği takdirde seçimle gelen halifelere de itaat etmekten geri kalmazdılar. Hatta Ehl-i Beyt'in seçkin ferdi olan Zeyd bin Ali'nin Irak valisi Yusuf bin Ömer es Sakafi'ye yenilip şehid edilmesine yol açan sebebin ilk iki halife hakkında izhar ettiği düşünceleri olduğunu söyleyebiliriz. Onu, başlarına geçip ayaklansın diye davet eden Kufeliler, tam askeri harekate geçileceği sırada "İlk iki Halife (Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer) hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorduklarında, Zeyd bin Ali "Haklarında iyilikten başka bir şey bilmiyorum, babamdan da haklarında iyilikten başka bir şey duymadım" deyince Kufeliler, iki halifeye lanet etmedikçe ona katılmayacakları tehdidinde bulundular. Reddedince, onu terk ettiler. İşte bu olay üzerine "rafıza" dendi ki, terkedenler, yalnız bırakanlar manasında literatüre "rafızı" kelimesi girmiş oldu.

Zeyd bin Ali ve takipçilerinin ilk iki halife hakkındaki düşünceleri şuydu: "Ali en yüksek derecede fazilet sahibidir. Ancak efdal (daha erdemli) dururken, mefdul (daha az erdemli) de başkan olabilir. Evet, Ehl-i Beyt imamları imamete layıktır ama Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer Kur'an ve Sünnet'e göre hükmedip adil davrandılar, bundan dolayı tekfir edilemezler. Hz. Peygamber'in iki arkadışidir, onunla birlikte cihad ettiler, Hz. Ali de onlardan razıydı." Zeydiler, Hz. Osman'ın ilk 6 yılına kadar ki dönemin (632-650) meşruiyetini temellendirmek gayesiyle Hz. Peygamber'in Hz. Ali'yi "gizli yollar"la vasiyet ettiğini bile iddia ettiler. Onlara göre ilk halifelerin seçilmesiyle fitne ateşi söndürülmüştü. Belki Hz. Ali'nin Hz. Peygamber'den sonra hemen seçilmemesinin sosyo-politik hikmeti dahi aranabilirdi. Çünkü Zeydilere göre Ali müşriklerle en çok savaşan insandı, sonradan müslüman olan çok sayıda insanın babasını, kardeşini, yakınını öldürmüştü. Bu

insanların gönülleri Ali'ye kırgındı, o seçilseydi, belki başkanlığını zor kabullenebilirlerdi.

Zeyd bin Ali'nin ilk iki ve hatta ilk 6 yıllık dönemi itibarıyla üçüncü halife hakkındaki şahitliği bu ise, bu demektir ki, siyasi rejimi kabul edip halifeye itaat etmenin temelindeki faktör, yönetimin hukukun üstünlüğüne (Kur'an ve Sünnet'e) olan samimi bağlılığı, adaleti tesis etmesi ve herkesin yöneticileri serbestçe eleştirmesi, ifade özgürlüğüne sahip olmasıdır. Bu, o günkü şartlar içinde "siyasal katılım"ı ifade eder. Zeyd bin Ali'nin şahitliğine Ehl-i Beyt'ten itiraz gelmediğine göre, mezhebin kelami ve fıkhi temellerini atan ilk imamların tasdiki ve takriyle Şiiilerin ilk üç halife hakkındaki gerçek düşüncelerinin bu olması gerekir.

Haricilerin, Şiiilerin ve Zeydilerin, Hz. Ali'den sonra ayaklanmalarının hakiki sebebi hilafetin Beni Ümeyye'nin mülküne geçip saltanata dönüşmesiyle hukukun üstünlüğünden, adil bir yönetimden ümitlerini kesmeleri ve elbette Beni Ümeyye'nin zulüm ve zorbalığı ile kabile asabiyetinden beslenen siyasetleri oldu.

Ehl-i Beyt imamları arasında ilk görüş ayrılıkları çıkmasının sebebi, "kıyam mı, temkin mi?" sorusuna Muhammed Bakır ve Ca'fer es Sadık'ın "temkin", Zeyd bin Ali'nin "kıyam" cevabı vermesinden kaynaklanır. Zeyd bin Ali, "İmam olacak kişi kılıcını çeker, halifelik için mücadele ederse ona katılmak vaciptir" deyince, kardeşi Muhammed Bakır, ona "Demek oluyor ki sana göre baban (Ali bin Hüseyin/Zeynelabidin) imam değildir, çünkü imam olmak için huruç etmedi" demiştir. Zeyd bin Ali'ye göre imam kılıç çekip ayaklanmalıydı, Muhammed Bakır'a göre, imam müslümanların irfan, ilim ve sosyal-sivil ahlaki hayatını inşa ederek de görevini yerine getirebilirdi.

"Suyun suya benzediği gibi, dün bugüne benzer." Bugün de hukuk, adalet, katılım ve özgürlük yoksa barış ve huzur da olmaz. (8 Şubat 2016.)

Zeydi-Şii yakınlaşması

Bugün İslam dünyasının birçok bölgesinde olduğu gibi bir arada yaşama becerisini gösteremeyen Yemenli müslümanlar, iki bölgesel gücün desteğinde birbirleriyle savaşıyorlar. Bu arada mezhepler tarihi ve İslam'ın modern zamanlardaki siyaset algısının dönüşümüyle ilgiliyle önemli değişimler yaşanıyor. Suudi Arabistan'a dayanan Sünni Şafiiilerin VehhabeleşipSelefileşmesi, İran'a dayanan Zeydilerin Şiiileşmesi, bize mezheplerin tarihte donmuş birer resim, esnetilemez kalıplar olmadığını gösteriyor.

Şafii mezhebinin kurucusu İmam Şafii'nin Ehl-i Beyt davasına sahip çıkıp "Eğer Aliyi sevmek Şiiilikse, ben de Şiiyim" demesine karşılık Şafii Yemenliler, Ehl-i Beyt davasının bayraktarlığını yapan Şii İran'a ve onlarla aynı gövdede birleşen Zeydilere karşı savaşıyorlar. Buna mukabil Zeydiler de, daha ilk dönemde Şiiilerle aralarına belirgin çizgi koymuşken, bugün dünya Şii havzasına yakın durmaktadırlar.

Zeydiler, itikatta Mutezili, fıkihta –neredeyse- Hanefi sayılırlar. Zeyd bin Ali, mezhebini beş esasa dayandırmıştı: Tevhid, Adalet, Va'd ve Vaid; İmamet ve Ma'ruf'u emredip münkerden sakındırmak.

Zeydiler tevhid konusunda diğer sahîh mezhep ve fırkalarla aynı görüştedirler. Adaletle yaptıkları vurgu, mezhebin siyasi teması hakkında yeterince fikir verir. Zeyd bin Ali'ye göre, Allah kötülüklerden ve zulümden münezzehtir; bütün fiillerinde adildir, bundan dolayı küfrü, zulmü ve adaletsizliği yaratmaz. İman ve küfür, adalet ve zulüm açıklanmıştır, ikisinden birini insan seçer. Bu yüzden Allah, inkarı ve zulmü irtikap edenler merhamet etmez, bu O'nun adaletinin gereğidir. Adalet imkansız değildir, herkes adil olabilir, Allah kimseye kaldıramayacağı yükü yüklemez.

Hiç şüphesiz Allah iyilere ödül vaatetmiştir (Va'd), kötülere ve zalimlere de ceza (Vaid)! Zulüm ve büyük günah işleyenler yapıp ettiklerinden vazgeçmeyecek (tevbe etmeyecek) olurlarsa ebediyen cehennemde yanacaklardır. Büyük suç ve günahları (kebaire) işleyene kimse aracı olamaz, şefaata olmaksızın cenneti hak edenlerin ödülleri arttırmak için olur. Büyük zulüm ve günah işleyenler belki "mü'min" isminden çıkar ama "küfür" ismine de girmezler.

Zeydiliğin merkezi itikadının "imamet" olduğunu söylemek abartı olmaz; Şiiilik gibi Usulu'd-din'dendir. Onlara göre Kur'an'daki "mülk" kavramı emir ve yasakları ifade eder, siyasi içeriklidir. İlk üç halife meşru ve itaate layık idilerse de, imam Ehl-i Beyt'ten olmalıdır. Ali (Hasan ve Hüseyin) soyundan kim imamlık davasında bulunursa ona itaat etmek vaciptir. Ancak imam adayının şu şartları haiz olması gerekir: Ergenlik yaşına gelmiş olması, özgür, erkek, zamanının en erdemli şahsı, cesur, cömert, takva sahibi, adil, Allah yolunda cihad eden, zalimlere ve zorbalara karşı sert ama mü'minlere karşı merhametli ve güvenli olmalıdır. İktidarı bir şekilde elde edip kitleleri etkileyen kimse imam olamaz, içtihat yapabilecek seviyede alim olmalı. Zeydiler, Şiiilerden farklı imamın batni bilgilere sahip olması şartını aramazlar. Bu

evsafıta biri ortaya çıkar da imametini ilan eder, halktan biat talep eder ve mücadeleyi göze alırsa ona itaat etmek vaciptir.

Zeyd bin Ali beş konuda biat istiyordu: a) Kur'an ve Sünnet'e ittibâ, b) Ehl-i Beyt'e bağlılık; c) Zulmedenlere karşı cihad, d) Mahrumların haklarını geri alma, e) Zulmü ortadan kaldırma sözü. Yahye bin Hüseyin'e göre mazlumlara yardım etmek, onları zalimin baskısından kurtarmak farzdır.

Zeydilerin "ma'ruf'u emretme, münkerden sakındırma" umdeleri de bununla ilgilidir. Bundan iki şeyi anlıyorlar: biri ahlaki olarak toplumu iyileştirme çabası ve faaliyetlerin tümü; diğeri zulüm ve zorbalığı kaldırma cehdi. İyilgi emretmeyen ölüme yaklaşır, kötülükten sakındırmayan da batıl için yaşamış olur. Kitaba ve Sünnet'e uymayan bir halk asidir, haklı asi olan ülkeden –hapiste olmadıkça veya çok zayıf değilse- hicret etmek gerekir.

Zeydilerin Şiiilerden farklılaştıkları önemli noktalar var: 12 masum imama ve beklenen Mehdi'ye inanmazlar; Kerbela toprağından yapılan taş üzerine secde etmezler; Humus vergi almazlar; can ve mal tehdit altında değilse takıyye yapmazlar; mut'anikahına cevaz vermezler; ezanda "Aliyyun veliyullah" demezler.

Şu sorular önemli: Bundan 1276 yıl önce Ehl-i Beyt'te vuku bulan çatallaşma acaba 21. yüzyılda kapanıyor mu? Yeni Şii siyasi dalgayla buluşan Zeydiler bunun göstergesi mi? Eğer öyle ise, onları bir araya getiren şey nedir? Motivasyon mezhep mi, başka şey mi? (11 Şubat 2016.)

Şiiliğın teşekkülü

Şia, birinin taraftarı, dostu ve takipçisi olmaktır. Kavramsal anlamı üç umdeye dayanır: Hz. Ali'nin velayetine, onun imam olarak vasiyet edildiğine ve onun ruhani mektebine mensup olmak.

Aslında yalın manada Şia, Hz. Ali'nin taraftarlığıdır. Kerbela'ya kadar bu yalın manada kullanılıyordu ki, biz buna "ilk dönem Şiilik" diyebiliriz. Dönemin karakteristik özelliğı Hz. Ali (r.a.)'nin taraftarlığında toplanır. Daha sonraları ve elbette büyük Şii imam ve otoritelerin geliştirdikleri öğretilerle diğeri görüşler referans kaynakları, usulü ve literatürüyle Şii mezhebinin umdeleri arasında yer alacaktır. Mesela a) Hz. Ali'nin imamete nass ile tayin edildiğı; b) İmametın kıyamete kadar onun soyundan gelenlere ait olduğı; c) İmamların masum olduğı; d) İlk üç halifenin –en hafif deyimiyile- hilafeti hak etmedikleri halde başa getirildikleri; e) Hz. Ali'ye gizli ilimlerin öğretildiğı, f) Bu gizli ilimlerin 12 masum imama intikal ettiğı inancı gibi.

Şiiliğın doğuşu konusunda beş ayrı görüş söz konusu:

1) El Kummi (301/913) ve Nevbahti'ye (300/912) göre Şiilik Hz. Peygamber (s.a.) daha hayatta iken biliniyordu. Öyle ki "Şiatu Ali" diye isimlendirilen, sonra da imametın Hz. Ali'ye ait olduğunu söyleyen bir topluluk vardı. Tabataba ve Kaşifü'l-Gita da bu kanaattedirler. Ancak elimizde bu görüşü temellendirecek sağlam bilgiler mevcut değil.

2) İbn Nedim'e göre, CemelVak'ası patlak verip de savaş durumu ortaya çıktığında, Hz. Ali "şiatu/benim taraftarlarım" demiş, o günden sonra Hz. Ali'ye taraftar bir grup teşekkül etmiştir.

3) Muhammed Ebu Zehra ve ünlü oryantalist Welhausen'a göre Şia, Hz. Osman (r.a.) dönemindeki olaylar sonucu ortaya çıktı. Doğru olmakla beraber, bunu "yalın Hz. Ali taraftarlığı" şeklinde anlamak lazım. Hz. Osman'ın 12 yıl süren hilafetinin ilk altı yılında büyük sorunlar yoktu. İkinci altı yılda valilikleri ve genel anlamda bürokrasiyi Beni Ümeyye ailesinin istila etmesi ile statü ve kaynakların dağıtımında ortaya çıkan adaletsizliklere karşı gelişen tepkileri bastırmak üzere valilerin halka zulmetmeye başlaması Kufe ve Mısır'dan başlamak üzere merkeze doğru büyük öfke dalgalarının yükselmesine yol açtı. Siffin savaşından sonra müslümanlar üç ana gruba bölündü: a) Hz. Ali'ye taraftar olanlar; b) Muaviye'nin yanında yer alanlar; c) Tarafsız kalanlar.

4) Taha Hüseyin, Şia'nın Hz. Ali'nin bir Harici tarafından şehid edilmesi olayı üzerine ortaya çıktığını söyler.

5) Şiiliğın belirgenleşmekte olan bir mezhep olarak teşekkülü, Hz. Hüseyin'in Kerbela'da (H.61/M.680) şehid edilmesi olayından sonradır. O güne kadar müslümanlar ne Sünni idi, ne Şii idi. Farklı bir grup (fırka) olarak sadece Hariciler mevcuttu. Kanlı çatışmalara yol açan ihtilafın ana konusu "Kim haklı?" sorusuna verilen farklı cevaplardan kaynaklanıyordu. Hatta "nass, tayin, vasiyet vb." kavramlar dolaşımında bile değildi.

Kerbela faciasından sonra iki önemli hadise Şiiliğın teşekkülünde belirleyici rol oynadı. Biri Kerbela'da 70 yakını ve arkadaşıyla Hz. Hüseyin'in şehadetinin müslümanların vicdanında açtığı derin yara; diğeri başlangıçta Hz. Hüseyin'e sahip çıkmayıp da sonra yaptıklarından dolayı tevbe eden Kufeli bir grubun Tevvin hareketini başlatıp, Hz. Hüseyin'in kanı davasının peşine düşmesi.

Tarihçiler Kerbela'dan sonra Hz. Hüseyin'in kızlarının erzelürrüzelaYezid'e cariyeler olarak

verildiğini yazar. Halbuki Hz. Ali, Cemel’de, Hz. Aişe hakkında bu yönde edebisizce imada bulunanlara “Ne diyorsunuz? Mü’minlerin annesi!” demiş; Hariciler’i ona karşı isyan ettikleri için tekfir etmeye kalkışanlara “Onlar bize isyan eden kardeşlerimizdir” diye müslümanların tekfirine ve savaşta müşrikler gibi muamele görmelerine karşı çıkmıştı.

Ömer bin Abdülaziz’e (101-720) kadar Emeviler her Cuma hutbesinden sonra Ehl-i Beyt’e çirkin sözlerle sövüp sebbetteler. Buna dayanamayan Efendimiz’in Zevcesi Ümmü Seleme, Muaviye’ye mektup yazarak “Böyle yapmakla Allah’a ve Rasulü’nesebettiklerini, çünkü Efendimiz’in Ali’ye sevdiğine şahit olduğunu” söyledi, ama fayda etmedi. V. Halife bu sövgünün yerine Nahl, 90. ayetin okunması adetini getirdi.

Bu kissadan çıkardığımız hisse şudur: Müslümanlar siyasi rakiplerine ve düşmanlarına karşı kendilerini savunurlarken, adil davranmayı haddi aşacak olurlarsa, zulm ve gadretmeye başlarlar. Zulüm ve gadr yüzyıllara yayılan nefret ve husumetlere sebep olur, kapanmayan yaralar açar. (13 Şubat 2016.)

Gadiri-i Hum’dan Beklenen Mehdi’ye!

Hicri 10/Miladi 632’de Hz. Peygamber (s.a.) haccetmek üzere Mekke’yi ziyaret etti. Bu sırada Hz. Ali (r.a.) Yemen taraflarında bir seferde görevliydi. Bir ara o da yerine birini vekil bırakıp Hac ziyaretine gitti. Dönüşte ganimet kumaşlarının elbise olarak dikilip dağıtıldıklarını görünce sert tepki gösterdi. Hz. Ali, kamu malının askerler tarafından bölüşülmesini kabul edemezdi. Ganimet meşru otorite tarafından ve herkesin savaşta katılımına göre dağıtılmalıydı. Askerler keyfi bölüşüm yapmışlardı. Hz. Ali elbiselerin çıkarılıp hak sahiplerine verilmesini emretti, ama bir kere paylarını kapanlar emre itaat etmedi. Tartışmalar sertleşince askerler dönüşte Hz. Ali’yi Efendimiz’eşikayet ettiler.

Hz. Peygamber, tarafları dinledikten sonra şöyle buyurdu: “Ey İnsanlar! Ali’yi şikayet etmeyin! Allah’a andolsun, Allah’ın Zatı veya yolu hususunda Ali şikayet edenden daha kaba değildir.”

Hz. Peygamber Hac ibadetini eda ettikten sonra Zilhicce’nın 18’inde Medine’ye gitmek üzere yola çıktı. Gadiri-i Hum denen bir su birikintisi yakınlarında adına Cuhfe denen bir yere ulaştılar (16 mart 632). Bu sırada Maide suresininin 67. ayeti indi: “Ey peygamber, Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer (bu görevini) yapmayacak olursan, O’nun elçiliğini tebliğ etmemiş olursun. “ Hz. Peygamber, ashabı toplayıp şöyle buyurdu: “Ben kimin mevlası isem, Ali de onun mevlasıdır.”

Burada Şia alimleri ilginç bir iddada bulunup, Maide, 55. ayetin de Ali’ye işaret ettiğini söylemektedir: “Sizin dostunuz (veliniz), ancak Allah, O’nun elçisi, rüku’ ediciler olarak namaz kılan ve zekatı veren mü’minlerdir.” Onlara göre, daha önceden inmiş olmasına rağmen, Hz. Peygamber, insanlar kabul etmez de dinden çıkar, diye gizlemiş, bunun üzerine 67. ayet inmiştir.

Şiilerin iddialarını 14 noktadan kritik edebiliriz:

- 1) Her iki ayet Hz. Ali’nin imametini delil teşkil etmez. Nasslar sabit, delaletleri sabit değildir;
- 2) Hz. Peygamber’in kendinden mütalaa ile inen bir ayetin tebliğini ertelemesi düşünelemez;
- 3) Yemen’de cereyan eden olayda Hz. Peygamber, Hz. Ali’nin haklılığına vurgu yapmıştır;
- 4) “Ben kimin mevlası isem, Ali de onun mevlasıdır” imamete delil teşkil eder mi? Sünni muhaddisler bu sözü sahih kabul etmemişlerdir;
- 5) Eğer imamet dinin usulünden olup Hz. Ali ve soyundan gelenlerin imameti kesin olsaydı, hem Kur’an-ı Kerim, hem Hz. Peygamber “Namaz, oruç, zekat” gibi bunu apaçık belirtirlerdi;
- 6) Bize bu konuda mütevatir haber gelmiş değil;
- 7) Nass ve ta’yin olsaydı, ilk üç halifenin seçimi sırasında konu gündeme gelir, tartışılırdı;
- 8) Hz. Ali, belki imam olmak istedi ama ondan “Bu benim hakkımdır” yolunda iddia gelmedi. Nass olsaydı, Hz. Ali çekinmez, diretirdi;
- 9) Hz. Ali her üç halifeye biat etti, onlara danışmanlık yaptı. Hatta Ebu Süfyan, onu Hz. Ebu Bekir’e karşı kışkırtmayı denedi, o iltifat etmedi;
- 10) Hz. Ali, kızı ÜmmüKülsüm’ü Hz. Ömer’le evlendirdi;
- 11) Kağıt kalem isteyen Hz. Peygamber’in ne yazacağını bilemiyoruz;
- 12) Hz. Peygamber, Hz. Ali gibi, Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer’le ilgili de övücü sözler söylemiştir; Hatta hastalığında mescide çıkan kapıları kapatmış, sadece Hz. Ebu Bekir’in kapısını açık tutmuş, namazda kendi yerine onu imam tayin etmiştir;
- 13) H. 40/M. 661’de Harici Abdurrahman bin Mülcem Hz. Ali’ye suikast düzenlediğinde, Abdullah bin Cündeb ona “Hasan’a biat edilmesini istiyor musun” diye sorduğunda “Ne emreder, ne nehyederim” demiştir;
- 14) Hem Muaviye, hem Haricilerle Hz. Ali arasında süren tartışma ve savaşlarda “nass, ta’yin, vesayet” hiç gündeme gelmemiştir.

Sünni bakış açısından Şiilerin iddiaları kabul edilmemekle beraber, bağımsız-sivil alimler

ve Sünni ma'şeri vicdan hiçbir zaman Muaviye'nin saltanatını onaylamamış, Hz. Ali'yi haklı bulmuştur. Kalam ve fıkıh açısından mesele böyle. Ama bir de elbette sosyal-psikolojiyi ilgilendiren boyutu var.

Hariciler, Sıffin'deTahkimden sonra ümitlerini kaybedince, siyasal nihilizm diyebileceğimiz kurtuluşu kılıcın gücünde aradılar; Ehl-i Beyt ve takipçileri de Hz. Hüseyin'in Kerbela şehadetinden sonra yakın vade iktidardan ümitlerini kesince, kusursuz ve mutlak adil imam arayışını Mehdi'de somutlaştırıp beklemeye başladılar. Madem müslümanlar tevhide ve adaleti tesis edecek lideri başlarına geçiremiyorlardı, bu durumda adil imamı (Mehdiy-i müntazar) Allah'tan beklemekten başka yol kalmıyordu. (15 Şubat 2016.)

EK 27

Ağlatmayalım – Zaman – 1 Mart 2014

Açıkçası ben de iki şeye inanmıyorum, inanmak da istemiyorum:

- 1) Hizmet hareketinin devlet içinde bu kadar etkin olduğuna ve AK Parti hükümetine karşı bir komplo yaptığına;
- 2) Yakından tanıdığıma inandığım AK Partililerin –elbette hepsi değil- ama özellikle Sayın Başbakan Erdoğan'ın şahsî ve ailevî mülahazalarla sınırları aşan yolsuzluklara bulaşacağına.

Hizmet'in yayın organları yüksek tansiyon yayın yapsa bile, bu Hizmet'in komplo içinde olduğu anlamına gelmez. Kendilerine karşı tasfiyeyi amaçlayan bir tehdit algıladılar, özellikle dershanelerin kapatılmak istenmesi haklı olarak onları kızdırdı. Şahsî kanaatime göre Sayın Başbakan Suriye politikasında, Uludere olayında ve Gezi protestolarında da hem yanıltıldı hem yanlış yapmaya teşvik edildi. Taksim kalkışmasını Gezi'den ayırıyorum.

12 yıllık AK Parti iktidarında yolsuzluk ve rüşvet olmadığı iddia edilemez. İki şeyi birbirinden ayırmalıyız: a) Rüşvet ve yolsuzluklar b) Başbakan'ın “devletin kasasına dokunmayan uygulamalar” dediği meşhur deyimle “havuz”. İlki apaçık cürüm yani suç ve günahdır. İkincisi belli bir değerlendirmeye göre yapılmış bir “ruhsat”a dayanır.

“Paralel yapı” veya “yolsuzluklar” bahanesiyle olsun, madem Hizmet'in üzerine “gölge”, hükümetin üzerine “kir” düş(ürül)müştür. İkisi de temize çıkmalıdır. Ne var ki iş öyle bir noktaya geldi ki güven kalmadı; köprüler atıldı; yargı büyük bir yara aldı; kalplere kin ve husumet tohumları ekildi. Öyle saklı ruhlar ortaya çıktı ki “zahiri derviş, zamiri muşta-şiş adamlar” hücum naralarından başka bir şey demiyor. Ne dostluk kaldı ne vefa! Üçüncü şahıslar, iyi saatte olsunlar; meczuplar; iç ve dış karanlık mihraklar; derin uykularından uyananlar bu ülkenin her grup ve cemaatten dindarlarını evire çevire dövüyor, dini itibarsızlaştırıyor, dindarı beş paralık ediyor; “ahlakî üç-beş kuruş, cep harçlığı 1 trilyon” diye rezil ediyor; bizi birbirimizle savaştırıyorlar.

İki hafta önce 30 Arap akademisyen ve siyasetçiyle katıldığımız toplantıda bir Arap katılımcı aynen bize şöyle seslendi: “Biz Türkiye'de Hizmet-Hükümet arasındaki bu kavgayı istemiyoruz, büyük acı çekiyoruz. Lütfen bir an önce sonlandırın.” dedi ve ağlamaya başladı. Herkesin gözü üzerimizde. Ne olur Arapları, Müslümanları ve mazlumları ağlatmayalım.

“Muhafazakâr zihnin trajedisini!” – Zaman - (10 Mart 2014)

Müslüman zihin temel kelâmî ve fikhî varsayımlarını sorgulamadığı bir iktidarı –halkın salt oy desteğini referans alarak- zihin ve gönül rahatlığıyla kullanmaya kalkıştığında, her iktidar felsefi bir arkaplandan yoksun olmadığından bir süre sonra iktidar, kullanıcıyı dönüştürür, ruhunu onun bedenine transfer eder.

Müslüman zihin, dini referans almayı dindarlığı “muhafazakâr form” a soktuğu anda, kendisine ait olmayan verili dünyaya, zihnini teslim etmiş demektir. Hayatın pratiklerinde dinî hükümlere riayet edilmediğinde, o çok kendisine güvenilen “dindarlık-diyanet” başka felsefelerin vücut verdiği sosyo-ekonomik ve politik sistemlerin payandası olur, sonunda piyasa kapitalizminin severek kabul ettiği bir gösteriye, içi boşaltılmış meta dönüşür.

Mesele şu ki Müslüman zihnin öylesine dönüşüyor ki, “hak ile batılı”, “doğru ile yanlış” ayırt edemeyecek hale geliyor. Bu artık Müslüman zihnin olaylar karşısında Müslümanca düşünemediğinin trajik göstergesi oluyor. Son günlerin aktüel konusu “yolsuzluk, rüşvet ve usulsüz ilişkiler” olduğundan Müslüman zihnin trajik dönüşümünü bu örnekler üzerinden vermek açıklayıcı olur. Kamunun (beytümal) malını meşru olmayan yollarla kullanmak suçtur. Bu, somut olarak ve mahkemece kanıtlandığında cezayı gerektirir. Bu suçu tolere eden herhangi bir din veya hukuk sistemi yoktur. Ancak suç teşkil eden fiilî yargıdan kaçırmanın bazı yolları vardır. Mesela büyük bir yolsuzluk ve rüşvet olayı ortaya çıktığında buna maruz kalanlar şöyle bir savunma yapabilirler:

1) Bu bize karşı atılmış bir iftiradır, rakiplerimizin tertibidir; 2) Neden şimdi –tam seçimlere giderken- bu dosyaları ortaya çıkarıyorsunuz? Asıl niyetiniz yolsuzluğu ortaya çıkarmak değil, bizi zayıflatmaktır; 3) Herkes çalışıyor, içimizden birileri bu fiili işledi diye iktidarı risk altına mı atacağız? 4) “Ulvi bir dava” için kendilerine iş verdiğimiz işadamlarından ‘gönüllü bağış’ alıyoruz; 5) Seçmen bize inanıyor, “kasetler gerçek ise de seçmen bize oy verecek!” 6) Deliller, bilgi ve belgeler ‘yasa dışı’ yollardan elde edilmiştir. Bu, özel hayata müdahaledir.

Tek tek cevaplarını vermek icap ederse Müslüman zihnin şöyle düşünmesi gerektiğini söyleyebiliriz:

Bir: Suçlamalar iftira ve rakiplerin tertibi olabilir, bunu açıklığa kavuşturmanın yolu, yargının bu konuda karar vermesidir. Mahkemeden kaçırılan her iddia ve suçlama –özünde iftira da olsa- kıyamete kadar şüphelinin üstünde silinmez bir leke olarak kalacaktır.

İki: Birileri sahidten tam seçim zamanında sizi yıpratmak üzere suç iddiasını taşıyan dosyaları gündeme sokmuş olabilir; bundan da temize çıkmanın yegane yolu yargı yoluyla aklanmaktır;

Üç: Herkesin çaldığını öne sürmek sizlerin de artık çalanlar kervanına katıldığınızı itiraf etmektir ki bu, meşruiyetin tamamen bittiğinin ilanıdır. **Tabii ki -haşa- “AK Partililer hırsızdır, AK Parti hırsızlar partisidir” denemez; bu kimsenin haddi ve hakkı değildir;** ama kim çalışırsa onun ayıklanması, yargıya çıkarılması AK Partililerin görevidir. Dinin en büyük şiarlarından biri şudur: **“Suçlular hangi kabileden (grup, parti) olursa olsun korunmaz!”**

Dört: “Ulvi bir dava için işadamlarından bağış almak” tepeden tırnağa yanlış bir yoldur. (Bkz. 13 Şubat 2014 tarihli ‘Havuzun suyu’ adlı yazım);

Beş: Seçmenin yolsuzluklara aldırılmayıp bunca töhmet altındaki bir partiye destek vermesinin birtakım sosyo-politik açıklamaları var ama bence müteaddiyin seçmen de aldırılmıyorsa burada ciddi bir ahlaki sorun var demektir, asıl fecaat budur. Dahası sandık, ahlakın ve ilahi hükümlerin referansı, vaz’edici, değiştirici değildir.

Altı: Soru şudur: Yolsuzluk mu suçtur, onu ortaya çıkarmak mı? Hele “bu günah işleme özgürlüğünün ihlali”dir savunması, Müslüman zihnin en trajik düşüşünün açığa vurumudur.

Tu'me'nin suçu! – Zaman – 29 Mart 2014

“Bizden“ veya “bizden görünen“ biri cürüm işlediğinde veya cürüm işlediği iddia edildiğinde nasıl bir tutum takınmalı? Bize bu konuda Nisa suresinin 105. ayeti ışık tutmaktadır: “Şüphesiz, Allah'ın sana gösterdiği gibi insanlar arasında hükmetmen için biz sana Kitabı hak olarak indirdik. (Sakin) Hainlerin savunucusu olma!”

Çoğunluğun kabul ettiği görüşe göre bu ayet, Rifa'a adında yeni Müslüman olmuş birinin evinden içinde bir zırh ve kılıç olan bir un çuvalını çalan Tu'me ibn Ubeyrik hakkında inmiştir. Tu'me, yakalanma korkusuyla çuvalı götürüp tanıdığı bir Yahudi'nin evine emanet olarak bırakmış ancak iz sürenler Tu'me'nin çaldığını tespit edince, suçu Yahudi'nin üstüne atmak istemiştir. Tabii ki Yahudi, çuvalı Tu'me'nin kendisine emanet olarak bıraktığını söyleyince dava Hz. Peygamber'e intikal etti. Tu'me'nin akrabaları Hz. Peygamber'e gelerek adamlarını temize çıkarıp Yahudinin cezalandırılmasını istediler. Hz. Peygamber, Tu'me'nin lehinde karar vereceksen –muhtemelen kalbi ona kaymış olabilir-, olayın iç yüzünü aydınlatan bu ayet indi, böylece suçlunun Tu'me olduğu anlaşıldı fakat bu şahıs cezadan kurtulmak için Mekke'ye kaçıp dinden döndü, sonra Hayber'e geçip yine hırsızlık yaptığı sırada bir duvarın altında kalarak öldü.

Olayın birkaç boyutu var: İlki, işlediği bir suçu başkasına atanlar hakikatte büyük bir günah işlemektedirler ve “Onlar kendilerinden başka kimseyi saptıramazlar“ (4/Nisa, 113). Suçlular bu dünyada hakimden ve hukuktan kaçsa veya suçlu oldukları halde beraat etseler bile, ahirette herşey ortaya çıkacaktır. Bu da suçluların, biri işledikleri suçun kendisi, diğeri masumlara attıkları iftira suçu dolayısıyla iki kat cezaya çarptırılmalarına sebep olacaktır.

“(Sakin) Hainlerin savunucusu olma.” Ayet cürüm işleyen, hırsızlık ve yolsuzluğa karışanları “hain” olarak tanımlayıp Hz. Peygamber'e ve dolayısıyla kıyamete kadar gelecek bütün mü'minlere “hainlerin yanında durmayın, onları savunmayın” uyarısında bulunuyor. “Hasm” aslında uc, köşe, açının bir tarafı veya uçlardan biri demek olup davalışan kişi(ler) anlamına gelir. Birbiriyi davalışanlar iki uctadırlar, birbirlerine hasımdırlar. Ayet, Hz. Peygamber (s.a.)'e ve elbette bütün Müslümanlara hainlerin savunucusu olmamalarını emretmektedir. Yani biri davasında haksız ise, suç işleyip bir başkasına atmışsa veya suçunu gizliyorsay, bile bile savunulmaz veya tersinden masum biri suçlanmaz. Bu dünyada kurtulsa bile ahirette kurtulması mümkün değildir (4/109). Bu, günümüzde avukatlık, savcılık ve hakimlik mesleklerini yakından ilgilendiren önemli bir uyarıdır. Maalesef bazan avukatlar kimin davasını almışlarsa, müvekkillerinin suçlu olup olmadıklarına bakmaksızın vargüçleriyle onları teberrî ettirmeye çalışırlar. Bunun için hukuki boşluklardan, mevzuat ve yasal nüanslardan azami derecede istifade eder, sonuç itibarıyla hukuku suistimal etmektedirler. Savcılar da, birini suçlu gösterip ona ceza verdirmek için benzer yolları ve taktikleri takip etmektedirler. Oysa bir hırsız veya bir katili bile savunmak veya masum bir insanı suçlamak adaletin sarsılmasına, toplumsal düzenin altüst olmasına sebebiyet verir.

Suçlu her kim olursa olsun, ferdi suçuyla ele alınması, ailesi, yakınları, partisi, kabilesi veya tabiiyetinin verilecek kararlarda herhangi bir etkiye sahip olmaması gerekir. Tu'me'nin kabilesi, adamlarının temize çıkarılmasını istemişlerdir; bu davaların dışarıdan etki altına alınması; iltimas, rüşvet, nüfuz vb. gayri ahlaki faktörlerin hakim ve mahkemenin kararlarını etkilemesi anlamına gelir ki, adaleti zedeleyen hukuk suistimallerinden biri de budur. Şüpheli altında birini yargıdan kaçırmak da öyledir.

Haksız olan Müslüman da olsa, yanında yer almak doğru değildir. Çünkü böyle bir kişi hakkı ketmetmiş, “hain” pozisyonuna düşmüştür. Bir zanlıya veya şüpheliye yapılacak yardım onun yargılanmasını sağlamaktır. Suçluyu “grubumuza gölge düşürür” diye hukuktan kaçırmak gruba en büyük zararı verir. Müslüman ahlak ve adaletin yanında yer alır; çünkü Tevhid inancının esası ahlak ve adalettir.

Başbakan'ın açıklamaları-İzlenimler – Zaman - 5 Ocak 2014

Dün Sayın Başbakan R. Tayyip Erdoğan, Beşiktaş'taki çalışma ofisinde 40 civarında gazeteci ve köşe yazarıyla dört saat süren bir toplantı yaptı.

İçinden geçmekte olduğumuz süreçle ilgili açıklamalar yaptı, sorulara cevaplar verdi. Benim de katıldığım toplantıya ilişkin izlenimlerimi anlatmak istiyorum. Açıkça toplantıdan ferahlayarak ayrılmadım, içimi sıkıntı bastı.

Sayın Başbakan, kesin olarak “devlet içine sızmış bir örgüt”ün varlığına inanmış durumda. 17 Aralık operasyonunda görev alan savcı ve HSYK’nın açıklamasını “örgüt içi hiyerarşiye göre” atılmış adımlar görüyor. Ona göre Gezi olayları gibi 17 Aralık operasyonu da belli bir amaca yönelik. Başbakan’ın konsepti şu: Türkiye bölgesel güç, hatta küresel aktör olma yolunda dev adımlar atıyor; uluslararası siyasi, ekonomik vesayet düzeninden çıkıyor. Türkiye’nin gelişmesini istemeyenler ülkeye, hükümete karşı operasyon düzenliyorlar, bu operasyonun iç uzantısı, bir parçası da “devlet içindeki paralel yapılanma”dır. Ciddi bir komplo ile karşı karşıya olduğuna o kadar inanmış ki son olayların tamamını birbirine bağlıyor: Dershaneler, yolsuzluk ve rüşvet operasyonu, savcı tarafından aranmak istenen TIR. Her şeyi kendince mantıklı bir tutarlılık içine yerleştirip komplonun önüne geçmenin ülkenin selametiyle ilgili olduğunu söylüyor. İlk adım olarak emniyet ve yargı içinde bir tasfiye hazırlığı içinde olduklarını beyan ediyor. Komploda yer alanlarla ilgili geniş kapsamlı bir hazırlık yapılıyor, adım adım isimler deşifre edilecek. Belki de işe çalışma ofisine “böcek yerleştirenler”in açıklanmasıyla başlanacak.

Başbakan’a göre söz konusu sürecin başlangıç noktasında “dershaneler” konusu var. Kendilerine karşı bir direnç, hatta operasyon yapılacağını bekliyorlardı ancak böylesine geniş kapsamlı bir operasyonu tahmin etmediklerini söylüyor. Bu arada “dershaneler” konusunda geri adım atmanın mümkün olmadığını, yasal düzenlemenin yapılacağını altını çiziyor: Bu konuda herhangi bir taviz söz konusu değil. Bu kadar da değil, şantaj amaçlı kasetlerden de “paralel yapılanma”yı sorumlu tutuyor.

Beni en çok düşündüren konu “Milli orduya karşı kumpas yapıldığı” sözü üzerine darbe teşebbüsleri suçlamasıyla yargılanan Ergenekon ve Balyoz sanıkları ve hükümlüleriyle ilgili bir düzenlemenin gündeme gelmiş olması. Sayın Başbakan, açık bir dille “Kumpas lafı TSK’nın önünü açmış olabilir” diyor. Bu konuda Adalet Bakanlığı yasal bir düzenlemenin hazırlığı içinde. Anayasa değişikliği mümkün değil ama yasal düzenleme AK Parti hükümetinin imkanları dahilinde. “Paralel yapılanma”nın ilk kendisi için kullanılan KCK tutuklularının da söz konusu düzenlemeden yararlanabilecekleri iması yapılıyor.

Başbakan, belli ki kaygılı, “yolsuzluk ve rüşvet” operasyonları onu fazlasıyla kızdırmış, tabii ki yolsuzluklara sahip çıkmıyor, ama her gün yeni operasyonlarla masum insanların evlerinin, şirketlerin basılabileceğini, buna da dur demenin zaruri olduğunu söylüyor.

Sayın Başbakan, 17 Aralık operasyonundan sorumlu tuttuğu Hizmet Hareketi’ne “cemaat” denilmesine karşı: “Türkiye’de bir dizi cemaat var” diyor, “Zaten onlar da kendilerine camia diyorlar.” Camia ile bağlantılı olduğu birimleri veya görevlileri tasfiye etme meyhanında kendisine iki soru sordum:

“1) “Devlet içi örgütün tercümesi cemaattir. Bürokraside size karşı gelen, operasyon yapan memurlar varsa bunları hukuk içinde kalarak tasfiye etmeniz hakkınız. Biz de sizi destekliyoruz. Ama cemaat derken esnafından memuruna, öğretmenine kadar on binlerce insanı bu operasyondan nasıl uzak tutacaksınız? Kuru yanında yaş yanmayacak mı? Bu 28 Şubat olmaz mı?”

“2) Cemaat üyesi ile AK Parti seçmeni/seveni iç içe. Şu anda Türkiye’de büyük bir huzursuzluk söz konusu, aileler bölünüyor. Ve bu, büyük ölçüde giderek artan gerilimden kaynaklanıyor. Biraz soğutmak gerekmez mi? Siz bu konuda adım atmaz mısınız?”

Sayın Başbakan “devlet içindeki paralel yapılanma” içinde yer alanlar ile “kendisine komplo kuranları” masum insanlardan ayırt ettiklerini, kimsenin haksız yere mağdur edilmeyeceğini söyledi, ama ortalığı soğutma konusunda ümit verici şeyler söylemedi. “Mesele medyadaki salvoların ötesine geçti” diyor.

Beni dehşete düşüren şey birtakım gazeteci ve köşe yazarlarının Sayın Başbakan’ı bir tür tahrik etmeleri, şahin bir dil kullanmaları, cemaati “Gladio” olarak tanımlamaları, Başbakan’ın operasyonlar konusunda geç kaldığını söylemeleri, hatta Uludere’de 34 masum insanın öldürülmesinden söz konusu “paralel yapılanma”yı sorumlu tutmaları.

Bir kere daha anladım ki hepimizin teenniye, sükunete, suhulete ihtiyacımız var. Maalesef hava bu yönde esmiyor. Biz yine “kardeşlik türküsü”nü söylemeye devam edelim, aksi halde çok üzüleceğiz.

Kalıcı hasar! – Zaman - 13 Mart 2014

Her yaşadığımız olayın bizde bıraktığı izler olur. İzler bizim olayda tutum alışımıza göre olumlu veya olumsuz olabilir. Bu topraklar çok kavga gördü; iktidar mücadeleleri, savaşlar, çatışmalar hiç eksik olmadı. Bu gerilim de biter elbet. Sünger içine çektiği suyu boşaltır. Biz süngerde ne kadar tortu kaldı, ona bakmalıyız. Zararlı tortuları temizleyemeyecek olursak sünger taşlaşır.

Hizmet-hükmet gerginliğinden bir iç zaafımızı farkettilik; ahlaki olarak ciddi bir erozyona uğramışız, haberimiz yok. Ortada bir “yolsuzluk ve rüşvet” olduğu apaçık; kasalar, milyon dolarlar, avrolar, pahalı saatler, istifa ettirilen bakanlar, internete düşen ses kayıtları vs.

Birileri bunların tamamı yalan, sahte delil ve temelsiz suçlama olduğu inancında. Birileri de “Tamam da, neden şimdi?” diye soruyor. Bir de “Herkes çalışıyor, hiç değilse bu adamlar iş yapıyor” sınıfında yer alanlar var.

Son iki grupta yer alanlar yolsuzluk ve rüşvetin varlığını kabul ediyorlar. Esasında küçük bir grup hariç ezici çoğunluk yolsuzluk ve rüşvetin farkında. İtirazları “Neden şimdi” ve “Herkes çalışıyor, çalmayan mı var?” noktasında toplanıyor.

Söz konusu itirazları yapanların ağırlıklı olarak “dindar-muhafazakar çevreler”den oluşması asıl bünyedeki derin çürümeye işaret ediyor. Sorun gerçekten derinlerde. Bir müslüman düşünün, “Tamam yolsuzluk var, neden şimdi ortaya çıkarılıyor, yani tam seçim arefesinde, demek ki burada bir kasıt var” diyor. Vahim olan şu: İtiraz edenler yolsuzluk yapanların fiillerini sorgulamıyor. Ortada ne olursa olsun Müslüman’ın göstermesi gereken tavır şu olmalı: Hemen ve şimdi yolsuzluk iddiaları soruşturulmalıdır. Çünkü yolsuzluk ve rüşvet dine, ahlaka, hukuka ve kamuya karşı işlenmiş ağır suçtur.

“Herkes çalışıyor, çalmayan mı var?” itirazı ise feccatin kendisi. Bu zımmen “bizden olanlar da” çalabilir demektir. Yeterki iş olsun! Soruşturulmasına izin verilmeyen yolsuzluk iddialarına rağmen seçmen oy vermeye devam ediyorsa, bu yolsuzluğun meşru olduğunu gösterir mi? Toplumun yüzde 99’u yolsuzluk yapana oy verse de, bu yolsuzluğu meşru kılmaz, sandık ve demokratik prosedür yolsuzlukla suçlanana temize çıkartmaz. Yolsuzluk yapana verilen demokratik destek, ona gösterilen hüsn-ü kabul toplumun derin bir ahlaki zaaf içinde olduğunu gösterir sadece. Bu türden bir zaafa güvenerek Burhan Kuzu “Kasetler doğru olsa bile inanan yok” demesi ve temize çıkmanın adresi olarak sandığı göstermesi nasıl bir çürümüşlük içinde olduğumuzu göstermeye yetiyor. “Politik bir komplö”nun varlığı suç fiilini mazur gösterir mi, suçlunun yanında durmamızın meşru gerekçesi olabilir mi? Bu nasıl müslüman vicdanı?

Şimdi “Doğru ve güvenilir (essadiku’l emin)” olması gereken “dindar”ın kirlendiği söyleniyor. Dindar kire battığında sadece kendisi değil, din de zarar görür. Dindar yolsuzlukları bu tarz gerekçelerle tolere edebiliyorsa, toplumun başına gelebilecek en büyük felaket bu olur. Anlaşıyor ki dipte kalıcı hasar var. Suç ve günahı tolere eden toplum hakkında Allah hükmünü değiştirir (13/Ra’d, 11). Asıl bundan korkmalı.

Kolektif ceza – Zaman - 21 Aralık 2013

Adına “cemaat” denen olgunun kamudan tasfiyesini savunanlar şu gerekçeleri öne sürüyorlar: “Cemaat”ın ülke siyasetinde söz sahibi olması, bir sosyal gruba mensup insanların –kendilerini gizlemeden- bürokraside görev alması tabiidir, bunda herhangi bir tuhafılık yoktur. “Eski Türkiye’nin genel geçer laikçi” tutumunda resmi ideolojinin çerçevesini çizdiği kimliğin dışında kalanların kamusal alana katılmaları, görevlerini yerine getirirken kimliklerini görünür kılmaları mümkün değildi, ancak “yeni Türkiye”de durum değişti. Tabii ki şu veya bu cemaate mensup kişilerin görev alması “devlete sızma” olarak görülemez. Bir cemaatin kendine belirlediği çalışma alanı dışında “siyasi görüşleri” de olabilir, nihayetinde sandığa gittiğinde cemaat üyesi bir siyasi tercihte bulunmaktadır.

Bürokraside görev almak ile siyasi görüşe sahip olmak iki sebepten dolayı sorunlu görülüyor:

1) Şu veya bu cemaate mensup bir görevli kendi amirinin emirlerini yerine getirmek zordur. Memur kontrol ettiği kamu gücünü tarafsızca ve kamu yararı adına değil de kendi cemaati adına ve grup dayanışması çerçevesinde yerine getirmeye kalkışrsa sorun çıkar.

2) Belli bir siyasi görüşü olan cemaatin siyaseti tanımlanmış alanda kalarak yapmasına, şekillendirmeye ve etkilemeye kalkışmasına kimsenin itirazı olmaz, şu var ki siyaseti bürokrasi üzerinden yapmaya kalkışrsa iş değişir. Çünkü bu hem diğer cemaat ve gruplara karşı ‘haksız rekabet’ anlamına gelir, hem her seçim döneminde halka hesap vermek durumunda olan yürütmenin yetki ve imkanlarını suiistimal olur.

İtirazlardan ilkinin “sorunlu”, ikincisini “haklı” buluyorum. Sebepler şunlar:

a) Söz konusu itirazı yapanlar –pür saf teorik bir ilkeden hareketle- bize ideolojiden bağımsız, değerden arınmış bir “Türkiye Cumhuriyeti Devleti” resmediyorlar ki, bunun böyle olmadığı açık. Tarihsel kökleri, yüzyıllara yayılan tecrübesi ve modern versiyonu itibarıyla devlet kendini bir cemaat olarak algılamaktadır. Osmanlı’da mülkün sahibi olan “hanedan” aileye, kana dayalı küçük bir cemaatti; Cumhuriyet hanedanı tasfiye etti, adına “kadro” denen “kurucu cemaat”i ikame etti. Bu bürokraside her zaman şu veya bu cemaat/ grubun kendini devletin cemaati veya potansiyel sahibi –hatta hakiki maliki- görmesine ve temellük etmesine yol açıyor. Hatta bir cemaatin devlet içindeki varlığı bir güvence unsuru olarak algılanmaktadır.

b) Beslendiği geleneksel siyaset çizgisi –Milli Görüş-, kurucu kadrosu, üst seviyedeki siyasetçiler arasındaki ilişki biçimi, dışarıya karşı verdikleri tepkilere bakıldığında AK Parti de nihayetinde bir “cemaat” görüntüsü vermektedir. Sayın Erdoğan “kardeşi Abdullah Gül”ü cumhurbaşkanlığına aday gösterdi; önümüzdeki dönemde muhtemel bir siyasi yarışa karşı “Aramızda kardeşlikten öte bir hukuk var” denilmektedir ki bu liberal demokraside siyaseti yaptığı varsayılan “birey”lerin tepkisi değildir.

c) Kendince yanlış bulduğu davranışları dolayısıyla “bir cemaat” tasfiye edilirken, yerlerine ikame edilen bürokratlara bakıldığında –hepsi de çok değerli kimselerdir, itirazım liyakat ve ehliyetlerine değildir elbette- onların da “başka cemaatler”e mensup oldukları görülür. Bu sorun maalesef devlet gerçek manada adalet devleti oluncaya kadar sürecek.

Fakat daha önemli sorun şudur: **Diyeelim ki bir cemaate mensup bürokrat amirine uymadı veya iktidardaki siyasi otoritenin genel çerçevesi dışına çıktı. Bu durumda tabii ki siyasi otoritenin bu bürokratı –idare hukukuna göre- azletme hakkı vardır.** Ama bir veya birkaç -veya onlarca- bürokrat emir dışına çıktı diye eğitimden yargıya, emniyetten bürokrasiye uzanan bir tasfiye hareketine girişmek, hatta firma ve kuruluşları da cezalandırma kapsamına almak “ferdi suça kolektif ceza vermek” olur. Zannımca bu ceza Mecelle’nin 26. Maddesine, yani **‘Zarar-ı âmmı def’ için zarar-ı hâss ihtiyar olunur’** hükmüne değil, İsra suresi 15. ayetin hükmüne girer: **“Hiçbir suçlu bir başkasının suçunu üstlenmez.” Amir hükme göre suç da, ceza da bireyseldir.**

BU SON DARBE TEŞEBBÜSÜYDÜ - Yarına Bakış – 17 Temmuz 2016

15 Temmuz günü bir daha olmaz diye zannettiğimiz bir darbe teşebbüsüne şahit olduk. Herkesin yüreği ağzına geldi.

Hemen şunun altını çizelim: **“Amasız, ancaksız, fakatsız” kim yaparsa yapsın, kim teşebbüse kalkışırsa kalkışsın, askeri müdahale, darbe gayrimeşrudur, iyi değildir, yararlı değildir. Yarım asırdır benim siyasette iki kırmızıçizgim söz konusudur: Biri siyasi amaçlı terör ve şiddete başvurmak, diğeri sivil siyasete askeri müdahalede bulunmak veya darbe yapmak! Bu iki yola başvuranlar benim anladığım dine, Kur’an’dan istihraç ettiğim siyasi zihniyete, kısaca es Siyasetü’ş Şer’iyye’ye aykırı bir işe kalkışmış olurlar. Bana göre İslam tarihinin ilk darbecileri Muaviye ve oğlu Yezid’tir.**

Başımızdaki yöneticileri beğenmeyebiliriz, bize göre tatbikatları hak ve hukuk ihlali olabilir. **Bir yönetimi değiştirmenin yegâne yolu kanuni siyaseti takip etmektir. Silahlı ayaklanma, terör veya askeri darbe siyaseti öldürür, toplumu altüst eder.** Sabırla, ikna yolunu anlatarak, haksızlıkları güzellikle ifade ederek ve insanların sağduyularına, vicdanlarına ve adalet duygularına hitap ederek netice almak mümkündür.

Seçimle iş başına gelmiş birinden kurtulmanın yolu yine seçimdir, yani ona verilen halk desteğini azaltmaktır. **Seçimle gelen seçimle gitmelidir.** Seçim hileleri olabilir, kandırmacalar, algı operasyonları sandığa etkili olabilir. Bunlar için dahi gayrimeşru olan darbe teşebbüslerine girişilmez.

Bu genel çerçeveden baktığımızda 15 Temmuz kalkışmasını mazur gösterecek bir argüman yoktur. Ben 27 Mayıs’ı da, 12 Eylül’ü de iyi bilirim. Darbecilerin tanklarını halkın üstüne sürdükleri, Meclis’i bombaladıkları, ses hızını aşan uçakları şehirler üzerinde uçurduklarını görmedim, duymadım.

Sevindirici taraf şu ki, siyasi partiler ortaklaşa darbe teşebbüsüne karşı çıktılar. Zaten seçilmiş biri darbeye göz kırpacak olsa, kendi varlığını, asli misyonunu inkâr etmiş olur. Ama daha sevindirici ve etkileyici olan yüzbinlerin neredeyse refleksif olarak sokaklara inmesi, meydanlara çıkması ve kalkışmayı protesto etmesi oldu. Kanlı darbelere ve askeri müdahalelerden çok çekmiş Türkiye’de kitlelerin bu kalkışmaya karşı gösterdikleri tepkinin siyaset sosyolojisi açısından iyi okunması lazım. Bu tepki bana yazının başlığını attırdı: Neden?

27 Mayıs’ta rahmetli Menderes ve arkadaşları asıldı, halk 15 Temmuz tepkisini göstermedi. Çünkü ilk darbeydi, uzak mesafeden Milli Şef İnönü ve CHP destekçi görünümü veriyordu ve en önemlisi şehirli nüfus bugünkü kadar yoğun değildi, bu düzeyde politize olmuş da değildi. Bugün 27 Mayıs türü bir darbe teşebbüsü olsa, 15 Temmuz benzeri bir tepki olur. 12 Eylül de kanlıydı ama kabul görmesinin iki sebebinden biri özellikle son zamanlarda her gün sağdan ve soldan 10-15 kişinin hayatını kaybetmesi ile darbenin ağırlıklı söylem bazında komünistlere ve sola karşı yapıldığı gerekçesini öne sürmüydi. Kısaca darbeye maruz kalanların toplumsal desteği yoktu.

Darbeleri önleyebilecek toplumsal güç dindar-muhafazakâr ana gövdedir. Bu gövde 28 Şubat’ta post-modern de olsa müdahale ve darbeler konusunda çok hassaslaştı. AK Parti, bir yönüyle 28 Şubat mağduriyetinin ürünüdür. Ama **bana sorarsanız 15 Temmuz’da kitleleri meydanlara döken en önemli amil Mısır’da seçilmiş cumhurbaşkanı Mursi’ye ve Müslüman Kardeşler’e karşı yapılan kanlı darbedir.** Binlerce insan sokaklarda öldürüldü, binlercesi hapiste. Dindar muhafazakâr kitleler Türkiye’nin de Mısır benzeri kanlı bir darbeye maruz kalmasından korktular, bu yersiz bir korku da değildir.

Sonuç itibarıyla kim ve hangi gaye ile bu kalkışmayı yaptıysa kör hesap yaparak intihara kalkışmıştır. Nasıl 7 Haziran seçimlerinden sonra HDP yüzde 13,1 oy aldığı, 80 sandalye kazandığı halde PKK kör bir teröre başvurarak intihar ettiyse, **15 Temmuz darbecileri de benzer bir intihara kalkışmışlardır. Sahiden bir “üst akıl” varsa, bu bayağı boş bir kafanın akılsızlığıdır.**

Evet! Bu son darbe teşebbüsüydü. Bundan sonra halk darbelere karşı daha duyarlı ve antrenmanlı olacak. Şimdi bir yandan hukuk içinde kalıp darbeye kalkışanlardan hesap sorarken, öte yandan daha büyük musibetlere karşı siyasi birliği ve toplumsal barışı tesis etmeye hız vermek lazım.

Hepimize geçmiş olsun!

TAZİYE: 15 Temmuz günü vefat eden değerli insan Nevzat Yalçıntaş Bey’e Allah’tan rahmet, ailesine ve sevenlerine başsağlığı dilerim.

FITNE ZAMANI NE YAPMALI? - Yarına Bakış – 18 Temmuz 2016

15 Temmuz darbe teşebbüsü İslami literatürdeki tarife göre “fitne ateşinin tutuşturulması”dır. Haricilerin ve Zeydilerin her ne olursa olsun zalim addettikleri yönetime karşı silahlı ayaklanmayı öngören görüşlerine karşılık Sünni müçtehitler, silahlı ayaklanmanın toplumu derin bir iç kargaşaya düşürecek, kanların akmasına sebebiyet verecek bir “fitne” olduğunu söylemiş, sabırla toplumsal değişimi, doğru siyasi bilinçlenmeyi, kısaca sabrı ve temkini öngörmüşlerdir. Sünni öğretinin ne kadar makul ve doğru olduğunu 15 Temmuz kalkışmasından anlıyoruz. 2011 Suriye’de başlayan silahlı ayaklanmaya karşı çıktığım gerekçem ne idiye, bugün de 15 darbe teşebbüsüne karşı çıktığım gerekçe aynıdır.

İnşallah suçlular cezalandırılır, ülkede sükun sağlanır, hukuk tesis edilir; siyasi birliğimiz ve sosyal barışımız zarar görmez. Ne kadar gayrimemnun olursak olalım, bugün sivil siyasetin, seçilmiş hükümetin yanında yer almaktan başka yol yoktur.

15 Temmuz olayı birçok şeyi gözden geçirmemiz gerektiğini bize bir kere daha gösteriyor. Birincisi tarihten gerekli dersleri yeterince çıkarmadığımız anlaşılıyor. Doğu-İslam tarihinin bu açıdan yeni bir kritiğe tabi tutulması lazım. Bunu biz Türkiyeliler müslümanlar hiç yapmadık. Araplarda az da olsa tarihi kritik eden entelektüeller var, biz de neredeyse yok. Ya tarihi yerin dibine geçiriyoruz ya da bir Asr-ı Saadet tablosu içine yerleştirip yüceltiyoruz. İkincisi Batı’nın siyasi ve sosyal tarihinde yaşanan tecrübe önemlidir, Batı 850 yıllık bir mücadeleden, takdire şayan fikri bir gayretten sonra bu noktaya gelmiş bulunuyor. Fikir adamları ve ahlakçıların bunda önemli payı var. Batı siyaseti “din”le yüzleşerek, kilise ile kavga ederek yol aldı. Bizde aktüel siyaseti belirleyen önemli faktörlerden biri “din” iken, aydınlarımız dine bir kıymet-i harbiye biçmiyorlar. Dine sırtını dayayanlar da Kur’an merkezli bir akılla ne tarihsel tecrübemizi kritik ediyorlar, ne de bugüne sadra şifa olacak bir şey söyleyebiliyorlar.

Şu hakikati teslim edelim: Bugün biz müslümanlar, elimizdeki mevcut siyasi malzeme, telakki ve takip ettiğimiz yöntemlerle içine düştüğümüz bu utanç verici durumdan çıkabilecek, dünyaya güzel şeyler söylebilecek durumda değiliz. Herkesin fazlasıyla politize olduğu bir ortamda ne yazarsan yaz, ya birinin lehine ya birinin aleyhine bir argüman olarak kullanılıyor. Özellikle nerede isen, senin hakkında verilen hükmü yerin tayin eder. Kimse ne söylendiğine bakmıyor, hangi takımda veya taraftasın ona bakıyor.

Çıkış için iki yol ve iki tür cehd ve mücahede türü şart görünüyor: Biri “sahih Sünnet”i ihmal etmeden Kur’an merkezli yeni bir siyaset ve toplum tasavvurunun inşası; diğeri kendini bu işe vakfetmiş fikir adamlarının günün siyasetinin biraz üstüne çıkıp olayları anlamak üzere daha derin okumalar yapması. Yetkin alimler ve fikir adamları doğru yol gösterip halkın meşru iradesi siyaseti belirlediğinde fitneye düşmeden doğru siyaset yapmış olacağız. Kurtarıcı siyaset Allah’ın muradına ve halkın iradesine dayalı olmalıdır.

Karar vereceğiz: Ya bu Kitap bize uymamız gereken bir anlam ve yol haritası olarak indirilip Son Peygamber tarafından bize tebliğ edilmiştir veya nefsimizin zebunu olmuş kimseler olarak istek ve tutkularımız doğrultusunda çatışacağız, birbirimizi yemeye devam edeceğiz. Efendimiz (s.a.) fitne zamanında ne yapmamız gerektiğini söylüyor. Mesela elinde kılıç olan kılıcını kınına soksun, mesela yürüyen otursun! Hiç hayatımda elime kılıç almadım, siyasi iktidar hırsıyla eline kılıç alanlardan da uzak durmaya çalıştım. Ama İslam’dan öğrendiklerim doğrultusunda yürüyordum. Belki şimdi oturmak gerekir. Oturup Kur’an merkezli düşünmek, olup bitenlerin muhasebesini yapmak, mücrimleri ve masumları yutan bu akıntıya karşı ne yapmalı diye daha derinlikli, uzun vadeli, ihatalı tahliller yapmak, fikir yürütmek gerekir.

“Li külli makal makam: Her sözün bir makamı vardır” denmiştir. İslam dünyasının birbirini yediği bu zaman diliminde ve 15 Temmuz’un dehşet verici atmosferinde “sözün makamı” aşınıyor. Her türlü grup, parti, mezhep, etnik kimlik ve cemaat asabiyeti dışına çıkıp yeniden söze itibarını kazandırmaktan, barış ve adalet içinde yaşayabileceğimiz bir zemini inşa etmekten başka yol yoktur.

DEVLET, DARBE VE HUKUK - Yarına Bakış – 18 Temmuz 2016

Türkiye'nin de içinde yer aldığı Ortadoğu havzasında neden darbe hevesleri ve teşebbüsleri bir türlü sona ermiyor? Bu dikkatlice araştırılmaya değer bir konudur. **“Da-ra-ba”** fiilinden darbe, vurmak yani bir şeyi harekete geçirmek üzere itmek, daha anlaşılır ifadeyle güç kullanmaktır. Devletler meşruiyet zemininde güç kullanır ama devletlerin meşruiyet çerçevesini çizen hukuktur. Şu halde **bir darbe söz konusuysa verili ve geçerli hukuku iptal etmeye matuf bir hareket var ki, bunu ortaya çıkaran şey güçtür. Bu güç hukuk dışıdır. Çünkü insanlara icab ve kabulleri, rızaları olmadan bir şey kabul ettirmek onlara boyun eğdirmektir.** Hukuk dışı güç kullanımı (darbe) başarıya ulaşırsa kendi kanunlarını vaz'eder, emir ve direktiflerini “hukuk” olarak takdim eder.

1961 ve 1982 anayasa metinlerini ortaya çıkaran süreç böyle işlemiştir. İşte burada göz önüne almamız gereken bir nokta var: Güç kullanan bir zümrenin emir ve direktiflerini kanun formuna sokması, o ülkede “hukuk”un tesis edildiği, emir ve yasakların vicdanlar tarafından benimsendiği anlamına gelmez. Herkesin zihninin çok gerilerinde yatan kabul şudur: Bu yasalar aslında hukuk dışıdır, darbeciler tarafından topluma dikte ettirilmişlerdir. Darbe yaparak kanun yapmak mümkünse, başka kanunlar için başka darbeler yapmak da mümkün, diye düşünülür. Hal bu ise, yasaları ihlal etmek vicdanları rahatsız etmez; uygun bir fırsat ortaya çıktığında mukabil bir darbe ile yeni emir ve direktifler “kanun” adı altında hayata geçirilir. Darbe teşebbüslerini büyük ölçüde ve bilinç altında “başvurulabilir” bir yol ve yöntem olarak diri tutan fikir burdan kaynaklanır.

Bizim tarihimizde İbn Cem'a'nın formüle ettiği “kılıç hakkı” ve Osmanlı'nın tavizsiz uyguladığı Örfi Hukuk yönetimi güç kullanımına bağlamış berbat bir gelenektir. Tarihimizden tevarüs edip üzerinde yeterince kritik edemediğimiz söz konusu gelenek bugünkü darbe teşebbüslerini beslemeye devam etmektedir.

Fakat Ortadoğu'da darbeleri cazip kılan başka faktörler de var ki, bunların neredeyse tamamı modern ulus devletten neş'et eder. Birinci faktör devletin tabii ve kabul edilebilir otorite yapısının modern kurumsal yapıda aşırılaştırılmış karaktere büründürülmesidir. Karşımızda öylesine kaba veya rafine merkezi/otoriter bir aygıt var ki, güç ve iktidar heveslileri bunun cazibesine kapılmaktan kendilerini alamıyorlar. **Yüksek düzeyde takva ve hukuk bilinci sahibi değilse, müslüman da bu kışkırtıcı aygıtı sahiplenmek ister, böylelikle siyaseti bunun temellükü mücadelesine indirger. Rafine merkezi ve otoriter bir aygıtı ele geçirdiğinizde kendi kimliğinizi toplumun genelinin kimliği, düşünce ve inancınızı toplumun genel düşüncesi ve inancı haline getirme imkanlarını ele geçirmiş olursunuz; dahası toplumu ve bireyi kontrol etme mekanizmalarını yetkiniz dahilinde işletirsiniz. Mutlak iktidarın sadece Allah ait olduğunu, yüce Allah'ın bir hikmet üzere insanları farklı yarattığının, her topluluğa farklı bir şeriat, yaşama biçimi kıldığının, dileyeydi hepsini yekpâre kılabilecekten bunu murad etmediğinin hikmetini ve iradesini bilmiyorsanız, içinizdeki otoriter ve totaliter canavar sizi toplumun tamamını temellük etmek üzere kışkırtır, kontrol ettiğiniz devlet gücüyle insanları kendi iradenize râm etmiş olursunuz. Takvanız yoksa bu size inanılmaz bir haz verir.**

Hükmetme duygusu ve iktidar şehvetten daha etkili bir itme gücüne sahiptir. Devlet üzerinden toplumun mali ve ekonomik kaynaklarını kontrol ettiğinizde istediğiniz kimseleri ve zümreleri âbâd eder, istemediğiniz kimseleri yoksul bırakırsınız. Bürokrasiyle rant dağıtır, boyun eğdirir, toplumu kendi arzularınıza râm edersiniz. Yine yeterince takva sahibi değilseniz farkında olmaksızın kendinizi “rezzak” konumuna çıkarırsınız ki, idarecilerin muhaliflerinin işine son vermeleri, onları işsizlikle ve açlıkla terbiyeye kalkışmalarının motivasyonu budur. Sizin lütuflarınızla bir anda zengin olanlar artık size “kul”durlar, hayatları boyunca size minnet ve sadakat içinde yaşarlar. Bütün bu gayrimeşru ve ahlak dışı fiilleri hukuk ve ahlak ilkelerine bağlı kalarak işleyemezsiniz; güç kullanır, darbe yaparsınız.

En azından bizdeki pratiği bu olmakla beraber “devletsiz” yaşanmadığı da bir gerçek. Çünkü merkezi bir kamu otoritesi (emir) olmadığında insan kolayca ormanda yaşayan hayvanlar gibi kendi güdülerini kanun yerine koyar ve gücünün yettiği her canlıyı kendi tahakkümü altına almaya kalkışır. Burada mesele gelip hukuka dayanmaktadır. **İşin başı ve sonu Hukuk, hukuk devletin tesis edilmesidir.**

<http://www.milligazete.com.tr/haber/889093/ali-bulac-darbeye-karsiyim-cemaat-darbe-girisiminde-yer-almissa-hakim-haram-olsun>
<http://odatv.com/ve-ali-bulac-sessizligini-bozdu-2307161200.html>
<http://medyascope.tv/2016/07/23/ali-bulac-gulen-grubu-bilerek-bu-isin-icinde-yer-almissa-hakimi-helal-etmiyorum/>

15 TEMMUZ HAİN DARBE

TEŞEBBÜSÜNE KARŞI

AÇIKLAMA – 23 Temmuz 2016

- 1) 50 senedir yazı ve fikir hayatımda benim için a) Şu veya bu dava için şiddet ve terör, b) Askeri darbe ya da ihtilal meşru değildir. “Dinde zorlama yoksa”, yönetim ve siyasette de zorlama olmaz; kim şiddet ve teröre veya darbelere başvuruyorsa gayrimeşru bir işe kalkışmış, suç ve günah işlemiş demektir.
- 2) 15 Temmuz darbe teşebbüsü bu kabil bir fiildir. Gayrimeşrudur, suç ve günah bir fiildir, nitekim masum insanların hayatını kaybetmesine ve yaralanmasına sebebiyet vermiştir.
- 3) Bu teşebbüsün bir ittifak veya bir koalisyon olduğu yolunda emareler var, ancak şu anda bu cürüm Fethullah Gülen grubuna fatura edilmektedir. Ben mü’min insanların darbeye, teröre teşebbüs etmeyeceklerine inanıyorum. Ancak bu yönde somut emareler de yok değil. Şu veya bu grup olsun, kim bu darbeye a) Azmettirmişse; b) Teşebbüs edip içinde yer almışsa; c) Ve meşru bir teşebbüs olarak görüyorsa suç ve günah işlemiştir.
- 4) İster bilerek ister oyuna getirilerek Gülen hareketinin bu işe dahil edilmesi ve darbe teşebbüsünün onlara fatura edilmesi Hareket’in önemli zaafılarla malul olduğunu göstermektedir. Tepedekilerin veya içlerine sızmış olanların Hareket’i söz konusu cinnet fiiliyle ilişkili hale getirmeleri, hem 40 yıllık görünen misyona ve iddialara aykırı düşmüş, hem sadece Allah rızasını gözeterek kendini hizmete adanmış onbinlerce masum insanı derin travmalara itmiş, tafisi çok zararlara uğratmıştır. Buna kimsenin hakkı yoktur. Eğer bilerek bu işin içinde yer almışlarsa onların lehine söylediğim her söz için kişisel olarak hakkımı helal etmiyorum.
- 5) Azmettirenlerin, teşebbüs edip destekleyenlerin yargı önünde hesap vermeleri ve müstehak oldukları cezaları almaları en büyük dileğim ve beklentimdir. İslam nokta-i nazarında “Suçlular korunmaz”, suçlunun dinine, mezhebine, cemaatine, kavmine bakılmaz.
- 6) Bu darbe teşebbüsünün Amerikan destekli olduğu anlaşılıyor. Allah muhafaza, başarılıysa Mısır türü bir darbe olur, bugünkünden çok daha fazla oluk oluk kan akardı.
- 7) Darbenin birinci derecedeki hedefi Sayın Cumhurbaşkanımız R. Tayyip Erdoğan’dır. “Erdoğan nefreti” kendilerinde sabit fikir haline gelmiş farklı hasımları bir araya getirmiş, ancak “öfkeyle kalkan” bu hasımlar “zararla oturmuşlar”dır.
- 8) Darbeyi asıl önleyen birinci faktör toplumun, ama özellikle İslami/İslamcı ve muhafazakar kitlelerin gözünü kırpmadan meydanlara inmesi, kendilerini tankların önüne atmasıdır. Sayın Erdoğan’ın da kararlı, cesur duruşu ve çağrıları darbe teşebbüsünün akamete uğramasında belirleyici rol oynamıştır. Eğer 27 Mayıs 1960’ta bugünkü gibi halk meydanlara inseydi ihtilal başarılmayacak, Menderes ve arkadaşları idam edilmeyecekti. 15 Temmuz darbe teşebbüsü son teşebbüstü, darbelere karşı böylesine duyarlı ve kararlı duran halk oldukça, hiçbir darbe başarılmayacaktır.
- 9) Darbe tehlikesinin büsbütün geçmediği anlaşılıyor, OHAL’in ilan edilmiş olması yerinde olmuştur. Bundan sonrası bir yandan yeni hamlelere karşı uyanık davranırken, diğer yandan sosyal barışı zedeleyecek fevri, aşırı, hukuk dışı hareketlere ve cezalandırmalara, toplumsal yaralar açacak tasfiyelere ve mağduriyetlere karşı da dikkatli olmakta zaruret var. Bu çerçevede herkesin seçilmiş hükümetin yanında yer alıp her türden darbe teşebbüsüne karşı tavır alması sosyal barışımız ve bekamız açısından şarttır.
- 10) Ben hayatım boyunca İslam davasının neferi olmaya çalıştım. Benim için İslam’ın izzeti her cemaat ve partinin üstündedir. Benim savunduğum İslam; teröre, darbelere iltifat etmez; özgürlük, ahlaki dürüstlük, adalet ve barış içinde sözleşerek bir arada yaşamayı vaadeder. Benim başka bir düşüncem, iddiam, duruşum, tavır alışım ve devam olamaz.

ADALET!

- 1) "Allah emanetleri ehline teslim etmenizi ve insanları arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emreder." (4/Nisa, 58)
 - 2) "Ey İman edenler! Kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine olsa, Allah için şahitler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin ister yoksul olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Adaletten sapıp tutkularınıza uymayın. Dilinizi eğip büker (geveler) ya da yüz çevirirseniz, Allah yaptıklarınızdan haberdardır." (4/Nisa, 135)
 - 3) "Ey İman edenler! Adil şahitler olarak, Allah için hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakinin. Allah yaptıklarınızdan haberdardır." (5/Maide, 8)
 - 4) "Aralarında hükmedecek olursan adaletle hükmet. Allah, adaletle hükmedenleri sever." (5/Maide, 42)
 - 5) "De ki: Rabbim, adaletle davranmayı emretti." (17/A'raf, 29)
 - 6) "Ey Davud! Biz seni yeryüzünde yönetici kıldık. İnsanlar arasında hak ile hükmet, (sakın) istek ve tutkularına uyma; (tutkular) sonra seni Allah'ın yolundan saptırır." (38, Sad, 26)
 - 7) "Ve de ki: Aranızda adaletli davranmakla emrolundum." (42/Şura, 15)
 - 8) "Andolsun, Biz elçilerimizi apaçık belgelerle gönderdik. Ve insanlar adaleti ayakta tutsunlar diye, onlarla birlikte kitabı ve mizanı indirdik." (57/Hadid, 25)
 - 9) "Allah adaleti emreder!" (16/Nahl, 90)
 - 10) "Hiçbir suçlu-günahkar, bir başkasının suçunu yüklenmez. İnsana kendi yapıp ettiklerinden başka (ödül veya ceza) yoktur." (53/Necm, 38-39)
 - 11) Allah'ın Elçisi (s.a.) şöyle buyurdu: "Ben göğsünüzü yarıp kalplerinizin içine bakamam. Sadece zahire göre hükmederim." (Hadis-i Şerif)
 - 12) "Herhangi bir yerdeki adaletsizlik her yerdeki adalet için tehdittir." (Martin Luther King)
 - 13) "Bırakın dünya yıkılsın, yeter ki adalet yerini bulsun." (Latince bir söz)
- Çünkü adalet olursa, dünya bir daha yıkılmamak üzere kurulur.
- 14) "Adalet yoksa barış da yoktur!" (Anti küreselciler)